

Ajo që çdo i Krishterë duhet të dijë—

**rreth *Tundimit*
dhe *Varrosjes së mëkatit***

Pjesa e parë

Tundimi

**Një udhëzues praktik për të mësuar
mënyrën si vepron tundimi, si të përballojmë
fuqinë e tundimit dhe për të mësuar
synimin e tundimit.**

Përmbajtja

Kapitulli

Faqja

1. Paralajmërimi i Shpëtimtarit ndaj tundimit.....	6
2. Tundimi - trajtoje me kujdes	11
3. Pse duhet të jesh sa më i kujdesshëm ndaj tundimit?	15
4. Fuqia e tundimit	18
5. A është e nevojshme e gjithë kjo përpjekje?	26
6. Hyrja në tundim - simptomat	29
7. Si mund të rrimë jashtë tundimit?	34
8. Për çfarë duhet të tregojmë kujdes?	38
9. Si mund t'i ruajmë zemrat tona nga tundimi?.....	43
10. Çfarë ndodh nëse nuk “Rrimë zgjuar dhe lutemi”?	50

1.

Paralajmërimi i Shpëtimtarit për tundimin

Dishepujt po ndiheshin të sigurt, megjithëse rreziku ishte te dera! Në ato çaste Zoti u dha paralajmërimin “Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim” (Mateu 26:41; Marku 14:38; Lluka 22:46). Çdo dishepull i Krishtit ka nevojë për të njëjtin paralajmërim. Ky paralajmërim përmban tre mësimë themelore që çdo i krishterë duhet patjetër t’i mësojë mirë.

- 1) Çdo i krishterë duhet të ruhet vazhdimisht nga tundimi.
- 2) Të “biesh në tundim” do të thotë të përjetosh tundimin në formën e tij më të fuqishme dhe më të rrezikshme.
- 3) Në mënyrë që të mos dëmtohet nga një përjetim i tillë i tundimit, besimtari duhet të mësojë “të rrijë zgjuar dhe të lutet”.

Para se të jemi gati për të marrë një nga këto mësimë, duhet të shqyrtojmë mësimet bazë të Biblës mbi tundimin.

Në Bibël shohim dy lloje tundimesh. Është një lloj tundimi i mirë që Perëndia përdor dhe është tundimi i lig që Satani përdor. Tundimi është si një thikë. Mund të përdoret për qëllime të mira, ose të liga. Ai pret mishin, ose grykën e dikujt.

1) Tundimi i mirë që përdor Perëndia

Nganjëherë Bibla e përdor fjalën “tundim” për t’iu referuar një sprove, ose prove (Shënim: Përkthimet e Biblës së kohës së sotme shpesh përdorin fjalën “provë”, apo “sprovë”, sesa “tundim” atje ku flitet për veprimtarinë e Perëndisë). Abrahami u vu në provë nga Perëndia (Zanafilla 22:1-24) dhe në një mënyrë, ose në një tjetër, të gjithë besimtarët vihen në sprovë dhe prova (Për shembull, Jakobi 1:2 dhe 1 Pjetrit 1:6).

Ka dy pika të rëndësishme për t'u dalluar në lidhje me sprovat të tilla:

Shënimi 1 - Synimi i Perëndisë kur dërgon prova të tilla:

a) Sprovat e ndihmojnë besimtarin të vihet në dijeni për shëndetin e tij frymëror. Nganjëherë përjetimi i një sprove do të tregojë hirit frymëror që Perëndia po prodhon në jetën e tij. Sprova e Perëndisë në jetën e Abrahamit shfaqti forcën e besimit të tij. Nganjëherë një provë do të nxjerrë në pah ligësitë e besimtarit të fshehura në zemrën e tij, të cilat nuk do t'i kishte njohur ndonjëherë. Perëndia e vuri në provë Ezekian dhe i zbuloi atij krenarinë që kishte në zemër (2Kronikave 32:31). Nganjëherë besimtarët kanë nevojë të inkurajohen ndërsa shohin hirit frymëror që janë në veprim në jetët e tyre. Në raste të tjera, besimtarët kanë nevojë të përgjenden ndërsa mësojnë ligësitë e fshehura në zemrat e tyre. Perëndia i plotëson këto nevoja përmes vënies në përdorim të sprovave të përshtatshme.

b) Sprovat i ndihmojnë besimtarët të mësojnë më shumë për Perëndinë.

i) Vetëm Perëndia mund ta mbajë një besimtar të mos bjerë në mëkat. Deri në çastin kur tundohemi ne mendojmë se jemi në gjendje ta përballojmë tundimin me forcat tona. Pjetri mendoj se asnjëherë nuk do ta mohonte Zotin e Tij. Tundimi i tregoi atij që do ta bënte një gjë të tillë (Mateu 26:33-35, 69-75).

ii) Kur mësojmë se cila është dobësia jonë dhe cila është fuqia e tundimit, jemi gati të zbulojmë fuqinë e hirit të Perëndisë. Ky është një mësim i mirë që Perëndia i mësoi Apostullit Pal përmes “gjembit në mish” (2Korintasve 12:7-10).

Shënimi 2 - Perëndia ka shumë mënyra se si t'i vërë në provë njerëzit e Tij.

Perëndia vë në provë çdo besimtar në një mënyrë të veçantë personale. Këtu më poshtë do të gjesh tri prova që Perëndia përdor për të vënë në provë njerëzit e Tij.

a) Ai i vë në provë duke u dhënë atyre detyra që janë përtej fuqive të tyre. Apostulli Pal i referohet një prove të tillë kur ai shkruan “u rënduam përtej fuqive tona” (2Korintasve 1:8). Kjo ishte një provë që Zoti e përdori për të mësuar Palin, “që të mos besonim në veten tonë, por në Perëndinë që ringjall të vdekurit” (2Korintasve 1:9). Besimtarët nuk duhet të habiten, apo

të frikësohen nëse Perëndia u jep atyre një detyrë që duket përtej fuqive të tyre. Në këtë mënyrë Perëndia vë në provë besimtarët për t'u treguar nëse besimi i tyre në fuqinë e Perëndisë është i fortë, apo i dobët.

b) Ai i vë në provë besimtarët duke i lejuar të vuajnë për besimin e tyre. Nganjëherë vuajtja është shumë e ashpër, madje deri në pikë të vdekjes. Vuajtje të tilla janë një provë, të cilës pjesa më e madhe e besimtarëve i tremben. Megjithatë shumë besimtarë kanë gjetur forcë të papritur që u është dhënë për t'u torturuar për Krishtin, apo madje të vdesin për hir të Krishtit. Të gjithë të krishterët janë thirrur të vuajnë në një mënyrë, apo në një tjetër. Apostulli Pjetër i quan vuajtje të tilla “prova e besimit tuaj” (1Pjetrit 1:7).

c) Ai i vë në provë duke i lejuar ata të ndeshen me mësues të rremë, apo mësim të rremë. Në këtë mënyrë, Perëndia vë në provë besnikërinë e besimtarëve dhe dashurinë e tyre për Të. Ligji i Përtërirë 13 jep një shembull të mirë të kësaj lloji prove.

Janë tri lloje shembujsh të ndryshëm të metodave që përdor Perëndia për të vënë në provë njerëzit e Tij. Kjo lloji prove që Perëndia përdor ka gjithmonë si synim të mirën e njerëzve të Tij. Tani jemi gati të shikojmë llojin e tundimit që përdor Satani.

2) Lloji i tundimit të lig që përdor Satani.

Të dyja llojet e tundimeve përmbajnë idenë e sprovës. Tundimi është gjithmonë një sprovë. Ajo gjë që duhet mbajtur mend në lidhje me tundimin që përdor Satani është synimi i këtij tundimi. Ky lloji tundimi është një lloji sprove e hartuar që ta bëjë një person të mëkatojë. Perëndia kurrë nuk është Autori i një tundimi të tillë (Jakobi 1:13). Është ky lloji tundimi për të cilin Zoti po i paralajmëronte besimtarët. Është ky lloji tundimi që ne do të studiojmë.

Bibla mëson se ka disa shkaqe kryesore të këtij lloji tundimi. Nganjëherë këto shkaqe veprojnë së bashku, nganjëherë të ndara.

Së pari - Djalli është tundues. Dy herë në Dhiatën e Re djalli, apo Satani është quajtur “tundues” (Mateu 4:3, 1Thesalonikasve 3:5). Nganjëherë djalli do ta tundojë një besimtar të mëkatojë duke vënë në mendjen e tij mendime të liga, ose blasfemuese. Nganjëherë është një lloji tundimi për të dyshuar realitetin e Perëndisë dhe të vërtetën e Fjalës së Tij. Ky tundim shpesh vjen

përmes mendimeve të liga të futura në mendje nga djalli. Tundime të këtij lloji janë quajtur “shigjetat e zjarrta të të ligut” (Efesianëve 6:16). Besimtari nuk është fajtor i mëkatit që ka këto lloj mendimesh. Besimtari është fajtor i mëkatit vetëm nëse i beson këto mendime.

Më shpesh djalli do t’i tundojë duke përdorur dy mënyra të tjera:

Së dyti - bota (duke përfshirë njerëzit e pashpëtuar) është tunduese. Një peshkatar përdor një karrem prej krimbi të shijshëm për të zënë peshkun. Në të njëjtën mënyrë, djalli shpesh përdor karremin e disa gjërave tërheqëse të botës në mënyrë që ta bëjë një person të mëkatojë. Kur djalli tundoi Krishtin, ai përdori mbretëritë e kësaj bote si karremin e tij. Ishte një vajzë shërbëtore që e tundoi Pjetrin të mëkatonte për të mohuar Zotin e tij (Mateu 26:69). Bota, me gjithë gjërat dhe njerëzit e saj, është një burim i vazhdueshëm tundimi për besimtarët.

Së treti - Mishi (si p.sh. dëshirat egoiste) është tundues. Nganjëherë, djalli vepron përmes dëshirave të një personi në mënyrë që ta tundojë. Djalli e tundoi Judën të tradhtonte Zotin e tij duke përdorur ndihmën e botës (si farisenjtë dhe 30 monedhat e argjendta, (Mateu 26:14-16) dhe natyrën lakmitare të vetë Judës. Në fjalët e Jakobit, “Secili tundohet i udhëhequr dhe i ndjellur nga dëshirimi i vet” (Jakobi 1:14).

Tundimi që djalli përdor është gjithmonë një përpjekje për ta bërë një person të mëkatojë. Një tundim i tillë ka si synim ta bëjë një person të mëkatojë në një, apo në të gjitha mënyrat e mëposhtme: të lërë pas dore detyrën që i është dhënë, të zbavitet me ligësinë në zemrën e tij duke e lejuar Satanin të nxjerrë ligësi nga zemra e tij; të lejojë Satanin ta largojë në çdo lloj mënyre nga bashkësia me Perëndinë; të mos i japë Perëndisë një bindje konstante, të njëllotjë, universale ndaj gjithçkaje që kërkohet (duke përfshirë mënyrën e bindjes).

Tani jemi gati të japim një mendim të shkurtër në lidhje me tri mësimet themelore të listuara në fillim të kapitullit.

1) Çdo i krishterë duhet të rrijë gjithmonë zgjuar ndaj tundimit. Do t’i ilustrojmë rreziqet e tundimeve nga Satani nën dy pika:

a) Dëmi i madh që tundimet e Satanit mund t’i sjellin një besimtari. Një synim kryesor i tundimit është ta drejtojë një person në mëkat. Mund të jetë mëkat për të bërë atë që ka ndaluar Perëndia. Mund të jetë mëkat për mos bërë atë që ka urdhëruar Perëndia. Mund të jetë mëkat i mishit

që mund të shihet nga të tjerët. Mund të jetë mëkat i mendjes që vetëm Perëndia mund ta shohë. Çfarëdolloj mëkati që mund të jetë, ne nuk duhet të harrojmë kurrë që synimi i këtij lloj tundimi është të dëmtojë shëndetin frymëror të besimtarit.

b) Tundimet e ndryshme që Satani synon të përdorë kundër një besimtarit. Çfarëdolloj gjëje që na pengon për të bërë vullnetin e Perëndisë duhet parë si një tundim. Mund të jetë diçka brenda nesh (për shembull një dëshirë e ligë), apo çfarëdolloj gjëje, apo personi në botë. Çdo gjë që provokon, apo nxit një person të mëkatojë, është një lloj tundimi. Gati çdo lloj dëshirë që një person mund të ketë, mund të provojë që është burim tundimi. Nuk është gjë mëkatore në vetvete të dëshirosh gjëra të tilla si: një jetë të kollajshme, miq, një standard të mirë të jetuari, një reputacion të mirë (lista është e pafundme). Sidoqoftë këto gjëra, mund të bëhen një burim i rrezikshëm i tundimit që është vështirë t'i rezistosh. Të krishterët duhet të mësojnë të kenë frikë nga tundimi prej burimeve të tilla. Ata duhet të kenë frikë tundime të tilla, po aq sa do të kishin frikë atë tundim që çon në mëkat të hapur dhe skandaloz. Nëse dështojmë ta bëjmë këtë gjë, jemi më afër cepit të shkatërrimit nga sa mendojmë ne.

2

Tundimi — trajtoje me kujdes!

Në pjesën kryesore të këtij kapitulli do të përqendrohemi mbi rrezikun e tundimit duke konsideruar kuptimin e dy frazave që gjejmë në Dhiatën e Re:

- 1) “Të biesh në tundim” (Mateu 26:41)
- 2) “Ora e tundimit” (Zbulesa 3:10)

1) “Të biesh në tundim”

Çfarë donte të thoshte Jezusi me fjalët “të biesh në tundim”? Do të fillojmë të përgjigjemi duke parë dy përgjigje të zakonshme të gabuara.

a) Të “biesh në tundim” do të thotë thjesht “të tundohesh”. Kjo është e gabuar, sepse Perëndia askund nuk premton liri absolute nga tundimi. Jezusi nuk do të na mësonte të luteshim për diçka që Perëndia nuk do të na e jepte. Disa tundime mund të evitohen, por në këtë jetë është e pamundur t’u shpëtosh tundimeve. Të “biesh në tundim” është një përvojë më e rrezikshme, sesa thjesht të tundohesh.

b) Të “biesh në tundim” do të thotë të mposhtesh nga tundimi. Kjo përgjigje është gjithashtu gabim, sepse një person mund të “bjerë në tundim” dhe megjithatë të mos të mposhtet nga tundimi. Ishte një periudhë “hyrje në tundim” që përjetoi Jozefi (Shiko Zanafilla 39-12), por ai doli fitimtar prej tundimit.

Tek 1Timoteut 6:9 Pali e lidh “rënien në tundim” me të qenët zënë në grackë. Ideja kryesore e të qenët zënë në grackë është që nuk mund të dalësh kollaj prej saj. Tek 1Korintasve 10:13 Pali përdor shprehjen, “Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve”. Kjo shprehje është dhënë për të ilustruar fuqinë e tundimit dhe vështirësitë për t’i shpëtuar atij. Tek 2Pjetrit 2:9 Pjetri nënvizon për ne fuqinë e tundimeve të caktuara. Ne vetëm mund të largohemi nga

tundime të tilla me ndihmën e fuqisë së madhe të Perëndisë.

Nga këto referenca nxjerrim konkluzionin që “të biesh në tundim” do të thotë të përjetosh një shkallë të pazakontë të fuqisë mbërthyesë të tundimit. Nganjëherë tundimi është si një shitës që të troket tek dera. Mund ta shpërfillësh, ose mund t’i thuash të largohet dhe largohet. Në raste të tjera tundimin nuk mund ta heqësh qafe kollaj. Në raste të tilla është një shitës me këmbë në derë. Ky shitës jo vetëm që është i vendosur të të shesë diçka nga mallrat e tij, por gjithashtu është tepër tërheqës. Për aq sa tundimi thjesht “troket në derë” ne jemi të lirë ta injorojmë atë. Kur tundimi e kalon “derën” dhe hyn në “dhomën e zemrës” atëherë ne kemi “rënë në tundim”.

Kur një person “hyn në tundim” ai përjeton fuqinë e tundimit nga dy burime:

c) Fuqia e Satanit vepron në një mënyrë të veçantë jashtë personit.

Satani vjen me më shumë vendosmëri dhe fuqi se zakonisht për të tunduar personin për të mëkatuar. Nganjëherë ai tundon përmes frikës që është: “mëkato ose përdryshe... Moho Krishtin ose do të humbasësh jetën.” Nganjëherë ka synim të tundojë duke ofruar atë që është e dëshirueshme për personin. Për shembull, “Unë do të t’i jap të gjitha këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më adhuron mua” (Mateu 4:9).

d) Fuqia e mëkatit që banon në ne vepron në një mënyrë të veçantë nga brenda. Mëkati që banon tek ne mund të krahasohet me një tradhtar që jeton në zemrën e çdo mëkatari. Ky tradhtar mban anën e tunduesit dhe përpiqet ta inkurajojë atë që tundohej t’i dorëzohet tunduesit. Në një tundim të tillë besimtari mund t’i thërrasë Perëndisë për çlirim herë pas here dhe megjithatë të mos çlirohet. Tundimi vazhdon të bëjë kërkesat e tij. Tundime të tilla zakonisht ndodhin në një nga rastet e mëposhtme.

i) Kur Satani merr leje të veçantë nga Perëndia për arsye që dihen më mirë nga vetë Perëndia për ta sjellë besimtarin “të hyjë në tundim” (2Samuelit 24:1, kr. 1Kronikave 21:1; Jobi 1:12, 2:6; Lluka 22:31).

ii) Kur dëshirave të liga të një njeriu u jepen kushte të favorshme dhe mjete të mëdha të dëshirueshme për t’i plotësuar. I tillë ishte rasti i Davidit tek 2Samuelit 11.

2) “Ora e tundimit”

Sa herë që ndodhin një apo disa nga këto rrethana, personi hyn në tundim,

ose siç është quajtur tek Zbulesa 3:10 vjen “ora e sprovës (tundimit)”. Në raste të tilla fuqia mbërthyesë e tundimit arrin masën më të madhe të forcës. Pikërisht në këtë orë ai tundim është më i rrezikshmi dhe është mjaft e mundur të mposhtë çdo lloj rezistence që bëhet. Shumë tundime që bëhen asnjëherë nuk e arrijnë këtë pikë dhe mposhten pa vështirësi të madhe. Kur të njëjta tundime ndodhin në “orën e tundimit”, tundimi ka një forcë të re. Nëse besimtarit nuk i jepet hir i veçantë, do të mposhtë shpirtin dhe do ta çojë në mëkat. Mbase Davidi kishte tundime për tradhti bashkëshortore ose vrasje në ditët e hershme të jetës së tij (si në rastin e Nabalit, shiko 1Samuelit 25), por nuk ndodhi deri në “orën e tundimit” të tij që këto tundime të veçanta erdhën me një forcë dhe nxitim që e mposhtën atë (2Samuelit 11). Vetëm në rast se një person është përgatitur në mënyrë të veçantë për një orë të tillë, ai nuk do të bjerë në tundime të tilla. Ka edhe dy pyetje të mëtejshme që duhen konsideruar rreth “orës së tundimit”.

a) Cilat janë mjetet e zakonshme që përdoren për ta sjellë tundimin në orën e tij?

i) Kur Satani synon ta çojë një person në tundim, ai shpesh dhe në mënyrë të vazhdueshme do t’ia paraqesë tundimin mendjes. Ai kërkon që ta mpijë mendjen tonë ndaj mëkatshmërisë së tundimit duke këmbëngulur. Mendja jonë mund të tmerrohet me tundimin e parë, por ndërsa tundimi vazhdon, ky tmerr dobësohet dhe tundimi duket më pak i lig sesa në fillim.

ii) Nëse një i krishterë sheh një vëlla që bie në mëkat, duhet ta urrejë mëkatin, duke i ardhur keq për atë që ka rënë në një gjendje të tillë dhe të lutet që ai të çlirohet. Nëse ai nuk vepron në këtë mënyrë, Satani do ta përdorë këtë dobësi si një mjet për ta sjellë atë në të njëjtin tundim. Kur Himeneu dhe Fileti u larguan nga e vërteta, të tjerë ranë në të njëjtën rrugë (2Timoteut 2:17, 18).

iii) Ligësia e tundimit mund të jetë fshehur me anë të paraqitjes së konsideratave të tjera (shpesh konsiderata që janë të mira në vetvete). Për shembull, tundimi i galatasve për të rënë nga pastërtia e ungjillit premtonte bashkë me të, lirinë nga persekutimet. Dëshira për liri nga persekutimi, i shtoi fuqi tundimit për të rënë nga pastërtia e ungjillit.

b) Si mund ta dimë që kemi ardhur në orën e tundimit?

i) Kur Satani sjell një person në orën e tundimit, mund të njihet nga presioni që ushtrohet pa pushim. Është njëlloj sikur Satani e di që është “tani ose kurrë” dhe nuk do t’i japë pushim shpirtit. Në një luftë, nëse armiku fiton terren mbi kundërshtarit e tij, i dyfishon përpjekjet e tij. Në të njëjtën mënyrë, kur Satani e ka dobësuar vendosmërinë e një të krishteri

për t'i rezistuar atij, ai përdor të gjitha fuqitë e tij dhe komploton për ta mposhtur dhe për ta bindur atë që të mëkatojë. Sa herë që tundimi vazhdon nga të gjitha drejtimet (nga jashtë dhe nga brenda) për të fituar miratimin e vullnetit për të mëkatuar, mund të themi me siguri që “ora e tundimit” ka ardhur.

ii) Sa herë që tundimi është i kombinuar me forcën e frikës dhe forcën e joshjes, tundimi ka ardhur në orën e tij. Tërë forca e tundimit qëndron në kombinimin e këtyre dy forcave. Secila nga këto dy forca në vetvete është e mjaftueshme për ta bindur një person që të mëkatojë. Duke vepruar së bashku rrallë dështojnë. I gjejmë këto dy forca duke vepruar së bashku në rastin e vrasjes së Urias prej Davidit. Ishte frika e hakmarrjes së Urias ndaj gruas së tij (duke mos përmendur mundësinë që Uria të kërkonte të hakmerrej ndaj Davidit) dhe frika që mëkati i tij do të bëhej diçka publike. Kjo ishte bashkuar me forcën tërheqëse të kënaqësisë së momentit në mëkatin me Bathshebën. Sa herë që një person është në dijeni që po ndjen forcën e këtyre dy forcave që synojnë ta bëjnë atë të mëkatojë, tundimi ka ardhur në orën e tij.

Tani jemi gati të kthehemi shumë shkurt tek tema që do të ketë vëmendjen tonë për pjesën tjetër të këtij libri.

Për të evituar dëmtimin nga një përvojë e tundimit besimtarët duhet të mësojnë të “rrinë zgjuar dhe të lutën”

Të rrish zgjuar do të thotë të vigjilosh, të kujdesesh, të konsiderosh të gjithë mënyrat dhe mjetet që mund të përdoren nga armiku i shpirtrave tanë për të na mposhtur me anë të tundimit. Kjo do të përfshinte një vigjilim të vazhdueshëm dhe të zellshëm të shpirtrave tanë duke përdorur të gjitha mjetet që Perëndia na ka dhënë për këtë qëllim. Në veçanti, do të përfshijë një studim për tërë jetën të skemave të armikut, anëve tona të forta dhe të dobëta që Satani do të përdorte për na futur në mëkat.

Përveç se të qëndrojmë zgjuar, edhe duhet të lutemi. Ky është një mjet me anë të cilit mund të marrim ndihmën e Perëndisë për të vigjiluar ashtu siç duhet dhe kështu do të pengojmë përparimin e Satanit. Gjithë puna e besimit për të mbajtur shpirtrat tanë nga tundimi, përmblihet në këto dy detyra: “rrini zgjuar dhe lutuni!”

3

Pse duhet ta marrim aq seriozisht tundimin?

Ne kemi hedhur tashmë themelet. Tani vijmë tek qëllimi kryesor i këtij studimi:

Është detyra e madhe e çdo besimtari që të bëjë çdo përpjekje duke përdorur mjetet që Krishti i ka dhënë, për të mos rënë në tundim.

Pse është kjo gjë e rëndësishme? Në këtë kapitull do të mendojmë për tri arsye që na jep Bibla.

Arsyeja 1:

Zoti Jezus na dha një model të lutjes së përditshme. Në këtë model një nga kërkesat është, “Mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu” (Mateu 6:13). Kjo kërkesë mund të perifrazohet kështu: “na trajto në atë mënyrë që të mund të çlirohemi në mënyrë të fuqishme nga ajo ligësi që na ndjek për të rënë në tundim”. Shpëtimtari ynë i bekuar e di sa i rrezikshëm është tundimi dhe sa nevojë të madhe që kemi për ndihmën e Perëndisë për të na ruajtur të mos biem në tundim. Ne kemi besim në mençurinë, dashurinë dhe kujdesin e Jezusit për njerëzit e Tij. Ai e thekson këtë detyrë dhe ne duhet ta marrim seriozisht.

Arsyeja 2:

Zoti Jezus i premtoi një shpërblim të madh kishës së Filadelfisë (Zbulesa 3:10). Ai shpërblim ishte çlirimi nga një sprovë që do të vinte mbi gjithë botën. A e dëshironi këtë bekim? Atëherë duhet ta merrni seriozisht detyrën që Krishti ka caktuar si një mjet për të na ruajtur që të mos biem në tundim.

Arsyeja 3:

Kur konsiderojmë pasojat e tmerrshme që kanë ardhur si rezultat i njerëzve (si të këqij dhe të mirë) që kanë rënë në tundim, mençuria kërkon që ne ta marrim këtë detyrë shumë seriozisht. Këto pasoja të tmerrshme mund të ilustrohen nga përvoja e dy klasave të ndryshme njerëzish:

a) Njerëz që duket sikur janë të krishterë, por që nuk janë të krishterë të vërtetë

Këta njerëz janë përshkruar nga Zoti Jezus në shëmbëlltyrën e farës si “dëgjuesit e gurishtës”. Ata “e presin fjalën me gëzim; por ata nuk kanë rrënjë, besojnë për një farë kohe, por në momentin e sprovës tërhiqen” (Lluka 8:13). Në çdo epokë ka njerëz të tillë. Duket sikur kanë një fillim të mirë të jetës së krishterë, por herët apo vonë bien në tundim dhe braktisin rrëfimin e tyre që janë të krishterë. Këta njerëz janë portretizuar nga Zoti ynë Jezus si “njeriu budalla, që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi rërë”. Çfarë bën kjo shtëpi? I mban këta njerëz për një farë kohe, por kur vjen koha e provës e ditës së stuhisë, do të bjerë me një rrënim të madh.

Ne shohim që Juda e ndoqi Zotin Jezus për tre vjet. Asnjë përveç Jezusit nuk mund të shihte ndryshimin midis Judës dhe pjesës tjetër të dishepujve. Shumë shpejt Juda ra në tundim dhe u largua për të mos u kthyer më. Dema e identifikoi veten me Apostullin Pal derisa dashuria për botën e pushtoi dhe u largua nga Pali (2Timoteut 4:10). Rënia në tundim për njerëz të tillë është hyrje në apostezi (largim nga e vërteta). Në shumë raste apostezia është e dukshme për të gjithë. Në disa raste të tjera do të merret vesh vetëm në ditën e gjykimit.

b) Njerëz që janë me të vërtetë besimtarë

Bibla na jep shumë ilustrime të pasojave të tmerrshme të shenjtoreve të vërtetë që kanë hyrë në tundim. Duhet të shohim vetëm disa raste:

Adami: Adami u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë, me natyrë të shenjtë dhe prandaj nuk kishte dëshira mëkatore të natyrës mëkatore. Por megjithatë ai u mposht nga tundimi sapo hyri në tundim. Si rezultat, ai u bë njeri i humbur dhe i shkatërruar dhe si rrjedhim edhe gjithë raca njerëzore. Nëse një njeri në kushte të tilla ideale si Adami mund të bjerë kollaj, çfarë shprese ka për pjesën tjetër të racës njerëzore? Ne duhet të ndeshemi jo vetëm me Djallin, njëlloj si Adami, por gjithashtu edhe me një botë nën mallkimin e Perëndisë dhe me gjithë dëshirat mëkatore të natyrës mëkatore.

Abrahami: Abrahami, ati i besnikëve, dy herë ra në të njëjtin tundim.

Frika për sigurinë e gruas e tundoi atë të gënjente. Perëndia u çnderua dhe Abrahami përjetoi keqardhje dhe brejtje të ndërgjegjes (Zanafilla 12:12, 13; 20:2).

Davidi: Davidi “njeriu sipas zemrës së Perëndisë “ ra në tundim duke dëshiruar një grua tjetër. Ai ra në mëkatin e tradhtisë bashkëshortore dhe në komplot që përfshiu edhe njerëz të tjerë në mëkatin e tij. Ai madje bëri një plan që çoi në vrasjen e një njeriu të mirë.

Shumë të tjerë: Tundimet dhe rëniet e shumë të tjerëve si Noeu, Loti, Ezekia dhe Pjetri janë dokumentuar për të na udhëzuar. Ato janë një tregues i dhimbshëm se sa kollaj shenjtorët mund të bien në mëkate të padëshirueshme si rezultat i rënies në tundim. Nën dritën e ilustrimeve të tilla secili nga ne do të bënte mirë të lutej: “O Zot, nëse ilustrime të tilla dhe shenjtorë të mëdhenj mund të bien kaq mjerisht në tundim, si mund të qëndroj unë në një ditë të tillë? O Zot më ruaj që të mos bie në një tundim të tillë!”

Perëndia na ka dhënë shumë paralajmërime dhe shumë shembuj të të tjerëve të cilët kanë rënë në mëkat kur janë tunduar. Pavarësisht nga kjo, disa të krishterë shkojnë me kokën lart në rrugën e tundimeve. Ç’budallallëk i madh!

4

Fuqia e tundimit

Arsyeja 4:

Nëse e konsiderojmë dobësinë tonë, do të gjejmë plot arsye për ta marrë seriozisht detyrën “Rrini zgjuar dhe lutuni”.

Dobësia jonë mund të shihet nga dy këndvështrime:

a) Ne nuk kemi fuqinë, apo forcën që t’i rezistojmë “orës së tundimit”

Një karakteristikë kryesore e dobësisë së çdo njeriu është siguria e vendosur gabimisht në forcën e tij. Siguria e Pjetrit në veten e tij (Mateu 26:33) sigurisht që ishte dobësia e tij. Pjesa më e madhe e njerëzve e kanë një problem të tillë. Asnjëherë nuk arrijmë të bëjmë ndonjë gjë aq mirë sa mendojmë se do ta bëjmë. Dhe më e keqja, dëshira mëkatore është si një tradhtar në zemrat tona. Është gati të na tradhtojë tek armiku ynë. Kështu që asnjëherë nuk duhet t’i bëjmë lajka vetvetes që e kemi forcën t’i qëndrojmë orës së tundimit. Mund të mburremi duke menduar që ka gjëra të caktuara që nuk do t’i bëjmë asnjëherë. Harrojmë që zemra jonë nuk është njësoj kur tundohet, siç është para se të hyjë në tundim. Pjetri nuk e mendoi aspak që ai do ta mohonte Zotin e tij kur dikush e vuri në dyshim një gjë të tillë. Kur ora e tundimit erdhi, të gjitha vendimet e Pjetrit u harruan, e gjithë dashuria për Krishtin u varros përkohësisht, tundimi u bashkua me frikën e tij dhe plotësisht e mundën atë.

Mbështetja në forcat tona është një nga gjërat që e bëjmë shpesh, prandaj do të tregoheshim të mençur nëse do ta shqyrtonim pak më nga afër: Kujt i zëmë besë?

i) Në përgjithësi

Ne u zëmë besë zemrave tona. Shpesh, jobsimtarët i bëjnë lajka vetvetes që kanë një zemër të mirë, por Bibla thotë: “Zemra e të pabesëve vlen pak” (Fjalët e Urta 10:20). Tundimi do të ndeshet me zemrën. Si mund t’i rezistojë

një zemër e padenjë një tundimi të fuqishëm? Besimtari i vërtetë që i zë besë zemrës së tij nuk është më i mirë, sepse Bibla thotë: “Kush i beson zemrës së tij është budalla” (Fjalët e Urta 28:26). Pjetri ishte besimtar i vërtetë, por e tregoi vetveten që ishte budalla kur i zuri besë zemrës së tij. Bibla thotë gjithashtu: “Zemra gënjehet më tepër se çdo gjë tjetër”. A kemi guxim t’i zëmë besë asaj që “gënjehet më tepër se çdo gjë tjetër?”

ii) Në veçanti

Ne besojmë që zemra ka motive të forta të mjaftueshme për të evituar mposhtjen nga tundimi. A mund të jenë këto motive aq të forta sa duhet? Merrni parasysh disa shembuj:

a) Lakmia për të qenë i nderuar në botë

Emri i mirë dhe fama që një njeri ka fituar gjatë viteve të një jete dhe dëshmie besnike të krishterë, janë të rëndësishme. Disa njerëz mendojnë që kanë një motivim të fuqishëm të mjaftueshëm për të rezistuar në orën e tundimit. Këta njerëz mendojnë më mirë të vdesin, sesa të humbasin emrin e mirë që kanë fituar në kishën e Perëndisë. Megjithatë, për fat të keq ky nuk është një motivim i mjaftueshëm që ta mbajë një njeri të mos bjerë në mëkat. Kjo nuk e mbajti Judën, Himeneun, apo Filetin (2Timoteut 2:17). Kjo nuk do të mbajë as ndonjë tjetër që të mos bjerë në orën e tundimit.

b) Frika e turpërimit, e humbjes, apo e çnderimit

Disa njerëz janë të sigurt që thjesht frika se mos turpërojnë, apo çnderojnë veten e tyre, apo kauzën e Krishtit është një arsye e mjaftueshme për të qëndruar të palëkundur në orën e tundimit. Kjo mund të gjejë zbatim vetëm për tundimin që çon në mëkat të hapur, të dukshëm. Ata që varen mbi këtë motivim shumë shpejt në orën e tundimit do të zbulojnë që nuk e kanë fuqinë që kanë menduar se do ta kishin.

c) Frika se do ta vrasë ndërgjegjja, apo frika e ferrit

Frika se do të na vrasë ndërgjegjja dhe se do të shkojmë në ferr është një mendim që do të ishte mirë që ta konsideronim shpesh. Sidoqoftë, këto frikëra në vetvete nuk janë një garanci që do të qëndrojmë të palëkundur në orën e tundimit. Ka të paktën tri arsye pse këto konsiderata nuk do të na ruajnë dot që të mos biem në mëkat:

i) Nganjëherë paqja e ndërgjegjes që një person përpiqet të ruajë është e rreme. Pasi Davidi kishte mëkatuar me Bathshebën dhe para se të vinte profeti Nathan, Davidi ishte në paqe. Ishte paqe e rreme. Më e keqja akoma, shpesh jobesimtari mendon se ka paqe me Perëndinë, por ajo është paqe e

rreme. Ashtu si një paqe e rreme do të jetë e padobishme në ditën e gjykimit, po kështu paqja do të jetë e padobishme në orën e tundimit.

ii) Paqja e vërtetë e ndërgjegjes është e dobishme. Megjithatë në vetvete nuk do të jetë e mjaftueshme ta ruajë një person të mos bjerë në mëkat në orën e tundimit. Arsyeya për këtë është se një zemër e mashtruar është në gjendje të prodhojë një sërë arsyesh të forta pse nuk është e rëndësishme të ruash paqen e ndërgjegjes. Merrni në konsideratë dy prej tyre: “Besimtarë të tjerë kanë rënë dhe e kanë rifituar paqen”. Dhe, “Nëse e humbas paqen, mund ta rifitoj”. Kur vjen ora e tundimit, këto dhe shumë argumente të tjera si këto, shpejt do ta lodhin dhe do ta bëjnë që të dorëzohet.

iii) Të mendosh se dëshira për të ruajtur paqen e ndërgjegjes është e mjaftueshme për të na ruajtur në orën e tundimit, është si një ushtar që mendon që, për aq sa të ketë helmetën në kokë nuk do të vritet në betejë. Paqja e ndërgjegjes është pjesë e armatimit që duhet në betejë. Megjithatë, nëse është e vetmja pjesë e armatimit që është veshur, tundimi shumë shpejt do të gjejë një zonë të pambrojtur.

d) Ligësia e të mëkatuarit ndaj Perëndisë

Ju mund të keni një ndjesi të gjallë se çfarë ligësie e madhe është të mëkatosh kundër Perëndisë. Kjo duket një mbrojtje e fortë ndaj orës së tundimit. Si mund të mëkatoj kundër Perëndisë së shpëtimit tim? Si mund të mëkatoj kundër Shpëtimtarit tim Jezu Krisht që vdiq për mua? Përsëri duhet thënë që kjo mbrojtje në vetvete nuk është e mjaftueshme për të na ruajtur nga mëkati në orën e tundimit. Çdo ditë jep dëshmi të trishtueshme që ky lloj konsiderimi i vetëm do të dështojë. Sa herë që një fëmijë i Perëndisë bie në mëkat, tundimi e ka mposhtur këtë mbrojtje.

Kemi konsideruar dobësinë nga këndvështrimi i mungesës së fuqisë nga ana jonë. Tani duhet të konsiderojmë:

b) Fuqia e tundimit për të errësuar mendjen tonë

Pija ndikon tek gjykimi i njeriut (Osea 4:11). Tundimi ka fuqinë të dobësojë gjykimin e njeriut në të njëjtën mënyrë. Perëndia i kësaj bote errëson mendjet e atyre që nuk e besojnë ungjillin, në mënyrë që ata të mos shohin lavdinë e Krishtit (2Korintasve 4:4). Në të njëjtën mënyrë, çdo tundim ia largon njeriut qartësinë që të kuptojë dhe të gjykojë. Tundimi e ushtron këtë fuqi në mënyra të ndryshme, por ne do të konsiderojmë tri më të zakonshmet.

i) Tundimi mund të mbizotërojë në imagjinatën dhe mendimet e njeriut aq shumë, saqë ai nuk mund të mendojë asgjë tjetër.

Kur një njeri tundohet, ka shumë gjëra për të konsideruar që do të ishin një ndihmë, por tundimi është kaq i fuqishëm, saqë kontrollon mendjen dhe imagjinatën e tij. Ai nuk është në gjendje të përqendrohet në gjërat që do ta shpëtonin atë. Ai është si një njeri që kontrollohet nga një problem. Ka shumë mënyra për të zgjidhur problemet, por ai është kaq i preokupuar me vetë problemin, saqë është i verbër ndaj çdo zgjidhjeje të mundshme.

ii) Tundimi mund të përdorë dëshirat dhe emocionet e njeriut për t'ia bërë mendjen lësh dhe për ta penguar të mendojë qartë.

Sa herë që një person lejon që dëshirat, apo emocionet e tij të kontrollojnë mendjen, ai do të ndalojë së menduari qartë. Tundimi shpesh i zë rob dëshirat dhe emocionet e njeriut në një shkallë të tillë, saqë ai njeri nuk e ka më nën kontroll arsyen e tij. Para se të hyjë në një tundim të caktuar, ai mund ta shohë qartë se një mënyrë e caktuar veprimi është gabim. Megjithatë, kur tundimi vjen tek ai njeri dhe vepron mbi dëshirat apo emocionet e tij, ai nuk mendon më qartë. Shumë shpejt ai mendon mënyra për të shfajësuar veprimet e tij mëkatore.

iii) Tundimi do t'i provokojë dëshirat e liga të zemrës së njeriut në një shkallë të tillë që këto dëshira do të sundojnë në mendjen e tij.

Dëshira mëkatore është si një zjarr. Tundimi është karburanti që do ta bëjë dëshirën e ligë të marrë zjarr dhe të dalë jashtë kontrollit. Arsyeya shpesh do ta bindë personin t'i mbajë dëshirat e tij të liga nën kontroll duke i kujtuar atij pasojat e asaj që ai do që të bëjë. Nëse zjarri i tundimit vepron mbi atë dëshirë të ligë, arsyeya nuk ka më fuqi ta mbajë atë nën kontroll. Askush nuk e di forcën shkatërrimtare dhe fuqinë e dëshirës mëkatore, derisa të ndeshet me një tundim që në mënyrë të veçantë i përshtatet asaj dëshire mëkatore. Madje, edhe njeriu më i mirë mund të habitet dhe të mposhtet nga fuqia e një dëshire mëkatore kur ndeshet me një tundim që i shkon për shtat asaj dëshire mëkatore. Mendoni pak sa shpejt frika që pati Pjetri e nxiti atë të mohonte Zotin e tij. A guxon ta konsiderosh veten të fortë kur ke një armik kaq të fuqishëm?

c) Fuqia e tundimit të përbashkët

Tek Zbulesa 3:10 Zoti flet për një tundim (“ora e sprovës”) që do të vinte “mbi të gjithë botën”. Kjo “ora e sprovës” erdhi që të vinte në provë ata persona që e mbanin veten për të krishterë, të cilët nuk e çanin kokën. Satani erdhi si një luan vrumbullues t'i persekutonte dhe si një engjëll drite duke u përpjekur t'i çonte në drejtim të gabuar. Ne duhet të mendojmë për tri aspekte të kësaj sprove:

i) Kjo lloj sprove është një gjykim i Perëndisë. Perëndia ka dy pikësnyime në lidhje me të.

Njëri është dënimi mbi botën që ka përçmuar ungjillin e Tij. Tjetri është gjykim i atyre që në mënyrë të rremë e mbajnë veten për të krishterë. Kjo do të thotë që sprovat ka një fuqi të veçantë në një mënyrë të tillë që të përmbushë qëllimin e Perëndisë. Bibla flet për njerëz që “nuk pranuan ta duan të vërtetën për të qenë të shpëtuar”, njerëz që nuk e besuan të vërtetën, por gjetën kënaqësi në ligësi. Në mënyrë që t’i dënojë, “Perëndia do t’u dërgojë atyre një gënjim që do t’i bëjë të gabojnë, që t’i besojnë gënjeshtres...” (2Thesalonikasve 2:9-12). Perëndia nuk ka ndryshuar. Në sovranitetin e Tij të shenjtë Ai akoma dërgon sprovat të tilla dhe ato asnjëherë nuk janë kot. Perëndia u jep atyre fuqi që të përmbushin atë që Ai do.

ii) Kjo lloj sprove përfshin tundimin për të ndjekur shembullin e atyre të krishterëve, të cilët kanë një emër të mirë si të perëndishëm.

Në kohët e rritjes së ligësisë, standardi i përgjithshëm i perëndishmërisë mes njerëzve të Perëndisë do të bjerë. Kjo rënie do të fillojë me disa besimtarë që nisin të bëhen të pakujdesshëm, jetojnë si bota dhe lënë pas dore detyrat e krishtera. Këta besimtarë fillojnë të vënë në dyshim rrugët e vjetra dhe ndihen të lirë të ndjekin dëshirat e tyre mëkatore. Në fillim, besimtarët e tjerë do t’i dënojnë dhe mbase do t’i qortojnë. Megjithatë, pas njëfarë kohe, shumë të tjerë do të shkojnë pas shembullit të këtyre pak besimtarëve. Nuk do të kalojë shumë kohë dhe do të jetë e vështirë të gjesh njerëz të cilët janë me të vërtetë të perëndishëm.

Ky parim “pak maja e mbrun gjithë brumin” (1Korintasve 5:6, Galatasve 5:9) duhet të merret seriozisht. Gjithçka që duhet, është që disa besimtarë që kanë ndikim te të tjerët të vazhdojnë në rënie e tyre frymërore dhe ta shfajësojnë atë para të tjerëve. Shumë shpejt një turmë do të ndjekë shembullin e tyre. Është më kollaj të ndjekësh një turmë për të bërë ligësi, sesa të mbash qëndrim për atë që është e drejtë. I njëjti parim është i vërtetë edhe për mësimin e rremë. Çfarë duhet të bësh që të ndryshosh gjithë pozicionin doktrinar të një kisha? Gjithçka që duhet të bësh është të gjesh disa besimtarë që kanë ndikim te të tjerët, të cilët vazhdojnë të përhapin dhe të shfajësojnë mësimin e rremë. Nuk do të kalojë shumë kohë para se një turmë të fillojë t’i ndjekë ata.

Sa pak të krishterë e kuptojnë forcën e tundimit për të ndjekur shembullin e të tjerëve! Në çdo epokë të krishterët duhet ta vënë besimin e tyre tek Fjala e Perëndisë, jo tek disa njerëz të perëndishëm. Nëse jemi të përlur, i konsiderojmë seriozisht opinionet dhe praktikat e atyre që kanë emër të mirë si të perëndishëm. Megjithatë, nuk është e nevojshme të ndjekësh

shembullin e tyre nëse opinionet dhe praktikat e tyre janë në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë.

iii) Ky lloj tundimi zakonisht ka arsye të forta për të ndjekur turmën për të bërë ligësi.

Në pikën e mëparshme vumë re që ka një lloj tundimi të fortë për të ndjekur shembullin e atyre që kanë një emër të mirë. Si shtesë, këta drejtues, në mënyrë që të ecin në ligësi, japin arsye që nga pamja e jashtme duken arsye të mira për mendimin e tyre, apo për shembullin që japin. A je gati të mendosh për veten tënde? Apo i lë të tjerët të mendojnë për ty? Nëse kjo është e vërtetë, atëherë tepër kollaj do të shkosh në drejtim të gabuar nga konkluzionet e rreme të njerëzve të tjerë.

Për shembull, Dhiata e Re pa dyshim na jep mësim të qartë në lidhje me lirinë që u është dhënë të krishterëve përmes Krishtit. Është diçka e trishtueshme që për disa nuk është shumë e vështirë ta shtrembërojnë këtë mësim. Ngadalë, por me siguri, mbrojtja që vjen nga ligji i shenjtë i Perëndisë hiqet dhe liria e krishterë kthehet në një licencë për të mëkatuar. Nëse të krishterët do ta shihnin nga fillimi se ku do t'i çonte ky lloj mësimi, ata do të largoheshin prej tij të tmerruar.

Mund të jetë mjaft e vërtetë që disa nga vetë mësuesit nuk e dinë ku po i çon mësimi i tyre. Në fillim, devijimi nga e vërteta duket i vogël dhe i parëndësishëm. Po të jenë në dijeni të kësaj, mësuesit dhe ndjekësit e tyre largohen gjithnjë e më shumë nga e vërteta, derisa “shkëmbejnë të vërtetën e Perëndisë me një gënjeshtër”. Për shembull, në ditët e sotme ka një rritje të numrit të atyre që e deklarojnë se janë të krishterë, të cilët janë bërë gati të zbusin tonin dhe të anulojnë dënimin që i bën Bibla homoseksualizmit. Ky është një ilustrim i kohëve të fundit të këtij parimi.

d) Fuqia e tundimit personal

Tashmë e kemi parë pjesërisht fuqinë e tundimit në lidhje me ndikimin që ka mbi individin nën titullin ‘Fuqia e tundimit për errësimin e mendjes’. Tani thjesht dua të shtojmë dy pika të mëtejshme:

Së pari:

Pse është kaq e fuqishme “ora e tundimit”? Ka dy fuqi që veprojnë kur ne tundohemi. Njëra është fuqia e tundimit nga jashtë nesh. Tjetra është dëshira mëkatore e zemrës. Në “orën e tundimit” këto dy fuqi takohen dhe secila prej fuqive forcon tjetrën. Për shkak të tundimit, dëshirat tona mëkatore bëhen më të forta. Për shkak se dëshirat tona mëkatore janë bërë më të forta, fuqia e tundimit për të na bërë të biem në mëkat është akoma më e madhe.

Ka disa njerëz (duke përfshirë edhe të krishterët) që nuk do ta kishin menduar ndonjëherë se do të jepeshin në praktika të caktuara mëkatore. Ata tani jepen pas tyre me pak ndjenjë turpi, apo brejtje të ndërgjegjes. Si ndodh një gjë e tillë? Ne mund ta ilustrojmë një proces të tillë me një shembull të zakonshëm: divorci në martesën e krishterë përmes tradhtisë bashkëshortore. Kur këta njerëz martohen, ata sinqerisht presin që të mbeten besnikë ndaj njëri-tjetrit. Por kudo rrotull shohim tradhti bashkëshortore, madje edhe mes të krishterëve. Si ndodh një gjë e tillë?

Përgjigjja gjendet në këtë parim të fuqisë së tundimit që i jep forcë dëshirës mëkatore për tradhti bashkëshortore. Ndërsa dëshira mëkatore bëhet më e fortë, po kështu, fuqia e tundimit rritet, derisa fuqia e kombinuar e të dyjave vepron për ta bindur të kryejë mëkatin e tradhtisë bashkëshortore. Kjo nuk është një ngjarje e papritur. Kjo ndodhi përmes një procesi, një proces që vazhdoi për shumë vite para se vetë mëkati të kryhej. Në përgjithësi, procesi ndodhi pak a shumë në këtë mënyrë. Pas disa vitesh martesë, njëri prej partnerëve përjeton tundimin për të mos qenë besnik. Ky tundim i parë gjen shteg, për shkak se josh një nga dëshirat mëkatore që është tashmë në zemër.

Tundimi i parë gjen një shteg, por shpirti pjesërisht kundërshton. Mbase madje është shokuar që e gjen vetveten duke menduar të bëjë një gjë të tillë. Tundimi has në rezistencë. Megjithatë, ka hyrë në shpirt dhe ka filluar punën e tij për ta bërë më të fortë dëshirën mëkatore, në mënyrë që të mëkatojë. Kështu dëshira rritet. Si rezultat, ky tundim bëhet më i fortë. Pas njëfarë kohe, dëshira mëkatore është kaq e fortë, saqë ka nevojë vetëm për tundimin që të gjejë një rast të volitshëm dhe që mëkati të kryhet.

Ka vetëm një mënyrë të mjaftueshme për t'i bërë ballë tundimit. Kjo është të merresh direkt me dëshirën mëkatore që tundimi synon të forcojë. Sapo të jemi në dijeni të një dëshire mëkatore, qoftë ambicie, krenari, dhënie mbas botës, papastërti, apo ndonjë gjë tjetër, duhet të veprojmë që ta bëjmë atë dëshirë të vdesë. Zgjedhja është kjo: dëshira mëkatore duhet të vdesë, ose duhet të vdesë shpirti.

Së dyti:

Duhet gjithashtu të kuptojmë që puna e tundimit ka ndikim mbi të gjithë shpirtin, dhe jo thjesht mbi dëshirën mëkatore që e tërheq. Ne mund ta ilustrojmë këtë duke u kthyer tek shembulli i mëparshëm. Kur tundimi i parë për të mos qenë besnik vjen tek një i krishterë, arsyeja do t'i thotë që duhet t'i rezistojë këtij tundimi. Megjithatë, kur tundimi hyn në shpirt, vepron edhe tek arsyeja. Arsyeja duhet të drejtohet nga ndërgjegjja dhe duhet ta kundërshtojë tundimin. Ndërsa dëshira mëkatore bëhet më e fortë, në një

mënyrë, apo në një tjetër do të zotërojë tërë shpirtin bashkë me të.

Edhe një herë vëmë re një proces nëpër të cilin rrjedhin ngjarjet. Në fillim arsyeja e drejtuar nga zëri i ndërgjegjes, kundërshton tundimin. Por, sapo tundimi hyn në shpirt, vëmë re që arsyeja po fillon ta pëlqejë tundimin. Pas një farë kohe, arsyeja që më përpara nuk mund ta shikonte një mëkat të tillë, ngadalë, por me siguri, fillon të shikojë kënaqësinë që sjell ky mëkat. Hap pas hapi, arsyeja është e shtrënguar të hedhë tutje tmerrin dhe frikën e mëkatit. Më në fund, inkurajon dhe justifikon pikërisht atë mëkat që një herë e një kohë s'e shikonte dot me sy. Është tepër frikësuese të mendosh sa fuqi ka tundimi për të shtrembëruar përdorimin e arsyes për synimet e veta të liga.

Mëso nga përvoja jote

Gjithmonë duhet të mësojmë nga përvoja jonë dhe ajo e të tjerëve. Çfarë mëson nga e kaluara jote kur je tunduar? A nuk mëson që tundimi të ka ndotur ndërgjegjen, të ka prishur ose vjedhur paqen, të ka dobësuar bindjet dhe të ka fshehur buzëqeshjen e Perëndisë prej teje? Mbase tundimi ka dështuar të të bindë që t'u japësh vend disa prej dëshirave mëkatore. Madje edhe atëherë, a nuk i ka lënë gjurmët e tij të pista në shpirtin tënd dhe të ka shkaktuar shumë pështjellim? Ne të gjithë pohojmë që, nëse arrijmë të dalim ndonjëherë nga tundimi, rrallë dalim pa humbje shpirtërore. Nëse kjo është përvoja jote, a mund ta lësh ndonjëherë veten me vullnetin tënd të zihesh në grackë nga tundimi? Nëse nuk po tundoresh, ki tepër kujdes të mos hysh përsëri në tundim, nëse nuk do që të të ndodhë diçka më e keqe.

Synimi i Satanit kur ai na tundon është gjithmonë i njëjtë. Në çdo tundim, qëllimi përfundimtar është të çnderojë Perëndinë dhe të shkatërrojë shpirtat tanë. A guxon ta trajtosh tundimin si diçka të lehtë, apo guxon të luash me të kur e di çfarë synimi ka ai? A e beson me të vërtetë çfarë synon të bëjë tundimi si ndaj Perëndisë, edhe ndaj teje? Atëherë për të treguar mirënjohje ndaj Perëndisë duhet të përdorësh mjetet që Ai ka caktuar që të mposhtësh synimin e Satanit në tundimin tënd.

5.

A është gjithë kjo përpjekje e nevojshme

Kemi dhënë shumë arsye pse të krishterët duhet të përpiqen me vendosmëri ta shmangin tundimin. Duhet të jetë e qartë për të gjithë që kjo është detyra jonë e krishterë. Megjithatë, disa njerëz ngrenë kundërshtime që mund ta shkatërrojnë vendosmërinë tonë.

Kundërshtimi i parë:

Ne jemi urdhëruar “ta quani gëzim të madh, kur të bini në tundime të ndryshme” (Jakobi 1:2). Atëherë pse duhet të bëjmë çdo përpjekje për të evituar tundimin? Ka dy përgjigje për këtë pyetje:

a) Jakobi nuk po sugjeron që të gëzohemi në vetë tundimin në të cilin biem. As nuk po sugjeron që është gabim të bësh çdo përpjekje për të shmangur tundimin. Çfarë po thotë Jakobi është kjo: Në providencën e Perëndisë ne nganjëherë duhet të ndeshemi me tundimin. Në këto raste, ne duhet të gëzohemi, jo në vetë tundimin, por në qëllimin e Perëndisë që na ka sjellë në këtë tundim (Jakobi 1:3,4).

b) Siç e theksuam në kapitullin e parë, Bibla e përdor fjalën **tundim** në dy kuptime. Jakobi vetë e përdor këtë fjalë në dy kuptime të ndryshme (Shiko Jakobi 1:2 dhe kr. me Jakobi 1:13). Në kuptimin e parë është Perëndia që po e përdor tundimin apo sprovën dhe është me një qëllim të mirë. Në kuptimin e dytë ka idenë e përpjekjes për ta bindur dikë të mëkatojë. Vetëm djalli tundon në këtë mënyrë. Asnjë nuk gëzohet që po tundohet nga djalli, sepse synimi i një tundimi të tillë është i tëri i lig. Perëndia i harton sprovat për të mirën tonë. Kjo mund t’i japë djallit një mundësi për të na tunduar që të mëkatojmë. Ne duhet të gëzohemi në sprovë, por megjithatë, duhet të përpiqemi të shmangim ndonjë tundim për të mëkatuar që mund të vijë prej sprovës.

Kundërshtimi i dytë:

Vetë Jezu Krishti u tundua, kështu që si mund të jetë ligësi që ne të kalojmë të njëjtën përvojë? Për më tepër, a nuk sugjeron patjetër Hebrenjve 2:17, 18 që kjo përvojë ishte në avantazh të Jezusit, sepse e mundësoi të jetë një prift i mëshirshëm?

Përgjigje:

Është e vërtetë që Jezu Krishti u tundua, por është po aq e vërtetë që Ai nuk hyri me dëshirën e Tij në tundim. Prandaj Ai tha: “Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd” (Mateu 4:7). Ai vuajti tundimin, por pa mëkatuar. Ai nuk mëkatoi asnjëherë. Kur princi i kësaj bote erdhi te Krishti, Krishti tha që “ai nuk ka asgjë në mua” (Gjoni 14:30). Është krejt ndryshe për ne. Ai ka diçka në ne, është mbështetës i dëshirave tona mëkatore. Ne nuk dalim asnjëherë nga tundimi siç doli Krishti, të pastër dhe të pandotur. Është e pamundur që ne t’i shpëtojmë tundimit plotësisht, por duhet të bëjmë gjithçka që mundemi për të mos u zënë në grackë dhe kështu të ndotemi prej tij.

Kundërshtimi i tretë:

Perëndia ka bërë premtime për të na mbajtur kur biem në tundim (si 1Korintasve 10:13; 2 Pjetrit 2:9). Atëherë pse duhet të përpiqemi ta ruajmë vetveten të mos biem në tundim?

Përgjigje:

Perëndia na ka dhënë premtime tepër të çmueshme. Ato janë dhënë që të na inkurajojnë kur ndeshemi me tundimet. Të përdorësh premtimet si një shfajësim për të mos luftuar vetë kundër tundimit do të thotë të abuzosh me premtimet e Perëndisë. Vini re premtimin që është dhënë tek 1Korintasve 10:13. Ky premtim vjen pas një urdhërimi të qartë: “Prandaj, ai që mendon se qëndron, le të shohë se mos bjerë”.

a) Nëse ne, me dëshirën tonë, hyjmë në tundim, apo nëse lëmë pas dore detyrën tonë dhe si pasojë biem në tundim, premtimi nuk është për ne. Premtimi u është bërë atyre që hyjnë në tundim pavarësisht nga të gjitha përpjekjet e tyre për ta evituar një gjë të tillë. Nuk është një premtim që përfshin rastin kur hyjmë me dashjen tonë në tundim. Në një nga tundimet e djallit ndaj Jezu Krishtit, ai u përpoq ta zinte në grackë për të mëkatuar duke shtrembëruar Shkrimet dhe duke lënë pa thënë frazën “gjithë rrugët e tua” (Psalmi 91:11). Kjo frazë është e rëndësishme. Jezusi nuk u mashtrua sepse ai e dinte që premtimi për çlirim ishte për ata që janë në rrugët e Perëndisë. Ai gjithashtu e dinte që të dëgjosh djallin nuk ishte një nga rrugët

e Perëndisë. Nëse me dëshirën tonë hyjmë në tundim, ne po braktisim rrugët e Perëndisë. Premtimi i Perëndisë është për ata që janë në rrugët e Perëndisë, jo për ata njerëz që i braktisin ato.

b) Një fëmijë i Perëndisë e di që hiri i Perëndisë është i mjaftueshëm për ta mbajtur atë që të mos largohet nga Perëndia. Ai e di që nuk mund të humbasë asnjëherë (Gjoni 10:28). Kjo njohuri nuk e inkurajon atë të jetë i pakujdesshëm ndaj tundimit. Një i krishterë do të dridhej nga frika se mos çnderon Perëndinë, bëhet skandal për ungjillin dhe nga errësira frymërore që do të mbushte shpirtin e tij nëse ai do të binte në mëkat. Përkundrazi, kushdo që thjesht e eviton tundimin nga frika e ferrit, është më shumë në rrezik që do të shkojë në ferr nga ç'ë kupton ai.

c) Të hysh në tundim, thjesht sepse beson që nuk do të të sjellë ndonjë dënim, është njësoj si të “mbetemi në mëkat, që të shtohet hiri” (Romakëve 6:1,2). Imagjinoni një pronar anijeje që sapo ka blerë një ngarkesë me mallra tepër të shtrenjta. Ai do të ishte i marrë nëse me dëshirën e tij e lejon anijen e tij të përplasët me shkëmbinjte, për shkak se beson që ai vetë mund të notojë deri në breg mbi një copë dërrasë. Si të krishterë, kemi bekime më të mëdha sesa malli i shtrenjtë. Ne kemi ngushëllimin, paqen, gëzimin. Ne mund t'i sjellim lavdi Perëndisë dhe të nderojmë ungjillin. Do të ishte një marrëzi më e madhe që ne të vinim në rrezik humbjen e gjithë këtyre për shkak se besojmë që shpirtrat tanë do të jenë të sigurt deri në fund.

6.

Hyrja në tundim — simptomat

Nëse një person dëshiron të evitojë hyrjen në tundim, ai duhet të njohë simptomat e një përvoje të tillë.

1) Kur është tepër vonë dhe mëkati është kryer

Kjo mund të duket sikur po themi diçka që është e qartë, por duhet thënë. Sa herë që një njeri bie në ndonjë mëkat, ai duhet ta ketë të qartë që ka arritur në atë mëkat pasi ka hyrë në tundim. Të gjitha mëkatet vijnë nga tundimi. Nuk mund të ketë mëkat pa tundim (Jakobi 1:14, 15; Galatasve 6:1). Kur mëkatojnë, shumë njerëz pendohen nga mëkati, por megjithatë, nuk arrijnë të dallojnë që tundimi ishte shkaku. Nëse dëshironi të mposhtni çfarëdolloj mëkati, duhet të konsideroni çfarë po ju tundon për ta kryer atë mëkat dhe të synoni ta evitoni tundimin. Tundimi është rrënja dhe mëkati është fryti i hidhur i tundimit. Shumë njerëz janë në dijeni të mëkateve të tyre, por nuk janë në dijeni se cilat janë tundimet e tyre. Njerëz të tillë janë të pakënaqur me frytet e mëkatiit, por nuk marrin masa paraprake për të evituar rrënjën helmuese të tundimit. Asnjëherë nuk do të bini papritur në mëkat pa hyrë në tundim.

Shoqëria me njerëz të caktuar mund t'ju çojë me siguri në mendime, fjalë, apo veprime mëkatore (1Korintasve 15:33). Megjithatë është e mundur ta shijosh atë shoqëri dhe më vonë të vajtosh për mëkatin që vjen prej asaj shoqërie. Synime, apo ambicie të caktuara (si 1Timoteut 6:9) mund të kenë të njëjtin ndikim. Megjithatë, njerëzit i ndjekin këto pa marrë në konsideratë keqardhjet për mëkatin që do të vijë si rezultat i ndjekjes së tyre.

2) Forca e tundimit

Siç vumë re në kapitullin e parë, tundimet kanë disa shkallë. **Kur tundimi është i dhunshëm, apo përsëritet në mënyrë të vazhdueshme duke mos**

i dhënë pushim shpirtit, atëherë mund të jemi të sigurt që kemi hyrë në tundim. Dëshirat mëkatore të një personi kanë fuqinë ta joshin atë person që të mëkatojë pa ndonjë tundim të jashtëm (Jakobi 1:14), por kjo nuk është e njëjta gjë si kur personi hyn në tundim.

Dëshirat mëkatore janë si një rrymë uji që rrjedh në drejtimin e vet për në det dhe tundimi është si një erë e fuqishme që fryn mbi atë rrymë. Mendoni për një rrymë të tillë dhe imagjinoni një varkë boshe mbi të. Herët apo vonë, sipas drejtimit dhe shpejtësisë së rrymës, ajo varkë do të përfundojë në det. Në të njëjtën mënyrë, dëshirat mëkatore të një njeriu, herët apo vonë (pa hirin shpëtues të Perëndisë), do ta çojnë atë në detin e shkatërrimit të tij të përjetshëm. Duke iu kthyer edhe njëherë ilustrimit tonë, supozoni se po fryjnë erëra të forta mbi barkën. Atëherë barka do të përplasat me forcë në çdo breg dhe shkëmb që do të hasë, derisa të bëhet copë - copë dhe të fundoset në det.

Ky ilustrim na jep dy tablo të njeriut mëkatar. Tabloja e parë është ajo e njeriut që ngadalë, por me siguri do të përfundojë në detin e shkatërrimit të tij të përjetshëm nga rryma e dëshirave të tij mëkatore. Tabloja e dytë tregon të njëjtin njeri duke përjetuar erën e fortë të tundimit. Kjo erë e shtyn njeriun nga një mëkat në tjetrin — një shkatërrim i plotë — ai arrin në shkatërrimin e tij të përjetshëm.

Ky ilustrim mund të shihet në shumë shembuj që janë marrë nga jetët e shenjtorëve që u ruajtën nga shkatërrimi i përjetshëm, e megjithatë hynë në tundim dhe ranë keq për turpin e tyre. Ezekia e kishte rrënjën e krenarisë gjithmonë me vete (një dëshirë mëkatore që do të kishte sjellë dënimin mbi të, nëse nuk do të ishte për hirin e Perëndisë). Megjithatë, krenaria nuk e bëri atë të tregonte për thesaret dhe pasuritë e tij, derisa ra në tundim kur erdhën ambasadorët e mbretit të Babilonisë (2Mbretërve 20:12-19; kr. 2Kronikasve 32:24-31). E njëjta rrënjë krenarie mund të shihet edhe te Davidi. Për shumë vite ai i kishte rezistuar dëshirës së tij mëkatore për të numëruar njerëzit, por ra në këtë dëshirë kur Satani i doli përpara dhe e provokoi (2Samuelit 24:1-10 kr. 1Kronikave 21:1-8). Ilustrime të ngjashme mund të gjenden në jetët e Abrahamit, Jonës dhe Pjetrit, vetëm për të përmendur disa. Juda Iskarioti na jep një shembull të frikshëm të një njeriu që nuk ishte asnjëherë shenjtor i vërtetë. Juda ishte një njeri lakmitar që nga fillimi (Gjoni 12:6), megjithatë, ai nuk u përpoq ta kënaqte këtë dëshirë mëkatore për të tradhtuar mjeshtrin e tij, derisa djalli e futi në atë tundim.

Në të gjithë kemi dëshira mëkatore. Nganjëherë nën presionin e një rrethane të caktuar, këto dëshira mëkatore kënaqen. Kur ndodh një gjë e tillë do të thotë që kemi hyrë në tundim.

3) Qëndrimi ynë kundrejt tundimit tonë

Një person mund të hyjë në tundim pa qenë në dijeni që është nxitur nga ndonjë dëshirë mëkatore. Një shembull i tillë është rasti kur zemra e një personi në fshehtësi fillon ta pëlqejë tundimin dhe ka dëshirë t'i krijojë dhe t'i japë mundësi të rritet në mënyra të ndryshme, megjithatë pa kryer mëkatën e dukshëm.

Ky është një lloj tundimi mjaft dinak. Një shembull do të na ndihmonte ta dallonim një rast të tillë. Një njeri fillon të fitojë emër të mirë si njeri i perëndishëm, i mençur, që mëson, etj. (gjëra të mira në vetvete). Njerëzit e lavdërojnë për një gjë të tillë dhe ai fillon ta shijojë atë. Krenaria dhe ambicia e tij ndikohen nga kjo. Ai tani bën përpjekje të mëdha për t'i zhvilluar dhuntitë dhe hiret e tij. Por motivet e tij janë të gabuara. Ai po përpiqet të rrisë reputacionin e tij. Ai po hyn në tundim. Nëse ai nuk e vë re këtë gjë dhe nuk merret me të, ky tundim i fshehtë shumë shpejt do ta kthejë atë në një skllav të dëshirës mëkatore për të rritur emrin e tij të mirë.

Jehu është një shembull mjaft i mirë në Dhiatën e Vjetër. Ai e kishte vënë re që po fitonte një emër të mirë për zellshmërinë e tij. Jonadabi, një njeri i mirë dhe i shenjtë, takon Jehun. Juhu mendon: “Tani është rasti të rris famën time”. Kështu, ai thërret Jonadabin dhe nis të punojë me zell të madh. Gjërat që ai bëri ishin të mira në vetvete, por motivet e tij nuk ishin të mira. Ai po ndiqte dëshirat e tij. Kishte hyrë në tundim.

Ata që janë përfshirë në punën e shërbimit dhe të predikimit të ungjillit kanë më shumë mundësi të bien në këtë lloj tundimi të fshehtë. Shumë gjëra në një punë të tillë mund të kthehen në mjete për të fituar famë si njerëz të mirë. Aftësitë e përgjithshme të njeriut, thjeshtësia, besnikëria, guximi, suksesi i tij, etj. mund të kthehen në mënyra për t'i rritur famën vetes. A nisim ta pëlqejmë në fshehtësi tundimin? A fillojmë të bëjmë diçka të mirë për arsye të gabuara? Atëherë do të thotë që kemi rënë në tundim.

4) Sa herë që dëshirat mëkatore dhe tundimet takohen bashkë

Sa herë që një njeri e gjen veten në një situatë ku u jep rast dëshirave të tij mëkatore të përmbushen dhe ai e gjen veten të inkurajuar të shfrytëzojë mundësinë, atëherë ky njeri ka hyrë në tundim. Është gati e pamundur që një njeriu t'i shfaqen mundësitë, rastet, apo përparësitë më të përshtatshme që të përmbushë dëshirat e tij mëkatore dhe të mos bjerë në grackë. Kur ambasadorët erdhën nga mbreti i Babilonisë, krenaria e Ezekias e hodhi në tundim. Kur Hazaeli u bë mbreti i Sirisë (2Mbretërve 8:7-15; kr. 13:3, 22), mizoria dhe ambicia e tij e bënë atë të mbushej me furi të madhe kundër

Izraelit. Kur priftërinjtë erdhën me monedhat e tyre të argjendta, lakmia e Judës nisi menjëherë punën për të shitur mjeshtrin e tij (Lluka 22:3-6).

Materialet që marrin flakë kollaj duhet të mbahen larg nga zjarri. Në të njëjtën mënyrë, është e rëndësishme të qëndrojmë larg nga ato gjëra që do të nxisin dëshirat tona mëkatore. Disa njerëz mund të mendojnë që mund të luajnë me gjarpërinjtë dhe të mos pickohen, të prekin bojën dhe të mos bëhen pis, të luajnë me zjarrin dhe të mos digjen; por e kanë gabim. A të sjellin mundësi për të kënaqur dëshirat e tua mëkatore, puna jote, mënyra e të jetuarit, apo shoqëria? Nëse është kështu, atëherë do të thotë që ke hyrë në tundim. Vetëm Perëndia e di si do të dalësh prej tij!

5) Gjendja e mjerë shpirtërore e personit tregon që ai ka hyrë në tundim

Tamam ashtu si një njeri kur është keq me shëndet nga ana fizike ka më shumë mundësi që të sëmuret, po kështu një njeri me gjendje të keqe shpirtërore ka më shumë mundësi që të bjerë në tundim. Më specifikisht, sa herë që jeta shpirtërore e një njeriu është e dobësuar, ai njeri ka hyrë në tundim. Ai në fillim mund të mos ketë dijeni për tundimin e veçantë në të cilin ka hyrë. Megjithatë, nuk do të kalojë shumë gjatë derisa ta zbulojë se ç'tundim është, por atëherë do të provojë hidhërim dhe keqardhje. Për ta gjetur se në çfarë tundimi të veçantë ka rënë, duhet të konsiderojmë drejtimet në të cilat jeta frymërore e një njeriu mund të dobësohet. Kur personi lë pas dore, apo i bën sa për sy e faqe detyrat e krishtera, kjo çon në dobësimin e jetës frymërore. Kur një person nuk i bën detyrat e tij, apo është i kënaqur kur i bën ato shkel e shko, apo pa dëshirë (pa shije, pa gëzim, apo pa kënaqësi për shpirtin e tij, gjëra që më përpara i shijonte), atëherë ai person po dobësohet frymërisht.

Ky është një rregull i veçantë: **Nëse zemra e një të krishterit bëhet e ftohtë, neglizhuese, apo adhuron sa për sy e faqe Perëndinë, njëfarë tundimi ka filluar të veprojë në zemrën e tij.** Dashuria për botën, krenaria, papastërtia, egoizmi, urrejtja dhe lakmia, një gjë, apo një tjetër po e kontrollon frymën e tij. E thënë me fjalët e Oseas “flokët e kokës kanë ngjyrë të përhime, por ai nuk i vë re” (Osea 7:9b). Është e rëndësishme që të jemi në dijeni që një i krishterë, në mënyrë të veçantë për shkak të ndërgjegjes, mund të bëjë të gjitha gjërat e duhura si shfaqje e adhurimit të krishterë si: lutja, leximi dhe dëgjimi i Fjalës së Perëndisë, e megjithatë, me një zemër të ftohtë të pavënë në lëvizje, nuk ka jetë të vërtetë në kryerjen e këtyre detyrave. Kisha e Sardës e ruajti kryerjen e detyrave nga ana e jashtme. Kjo është mënyra se si fitoi emër që ishte e gjallë, por Zoti e dinte më mirë dhe verdikti i Tij ishte: “Ti je e vdekur”, apo “gati duke vdekur”

(Zbulesa 3:1, 2).

Ka një lidhje aq të afërt midis natyrës së re dhe detyrave të adhurimit të Perëndisë (kjo afërsi ilustron mjaft bukur te Psalmi 119), sa që ato nuk do të ndahen nga njëra-tjetra, vetëm nëse ndonjë tundim i fshehtë e bën shpirtin të pashëndetshëm. Prandaj, nëse një i krishterë zbulon përmes shqyrtimit të sinqertë që “puls i tij frymëror” nuk është aq sa duhet të jetë, gjen pak kënaqësi, apo dëshirë në gjërat e Perëndisë, ai duhet të arrijë në përfundimin që ka rënë në tundim, madje një formë tundimi që është akoma e paqartë. Një i krishterë i tillë është në një gjendje shpirtërore të rrezikshme. Nëse ai nuk e gjen shkakun dhe nuk bën asgjë në lidhje me këtë shkak që e ka çuar në atë gjendje të dobësuar shpirtërore, është mjaft e pamundur që t’i shpëtojë një tundim të madh për të mëkatuar. Perëndia, në mëshirën e Tij të madhe mund ta ndalojë një gjë të tillë. Nga ana tjetër, ai mund ta disiplinojë atë të krishterë duke tërhequr ndjesinë e pranisë së Tij nga ai (Shiko Kantikun i Kantikëve 5:2, 6).

7.

Si mund të rrimë jashtë tundimit?

Si mund të shpëtojme që të mos të hyjmë në tundim? Përgjigjja mund të përmblihet me dy fjalë të Zotit tonë: “Rrini zgjuar dhe lutuni”.

1) Udhëzime të përgjithshme që dalin nga vargu “rrini zgjuar dhe lutuni”

a) Përpiqu të kuptosh dhe të ndjesh sa e rrezikshme është të hysh në tundim

Është e frikshme të mendosh sa të pakujdesshëm janë pjesa më e madhe e njerëzve në lidhje me rrezikun që vjen kur hyjmë në tundim. Për pjesën më të madhe të njerëzve është e mjaftueshme ta ruajnë veten të mos mëkatojnë. Ata i kushtojnë pak rëndësi rrezikut të tundimit.

Në shumë vende (si Fjalët e Urta 2:12-20; 4:14-19; 22:24,25; 1Korintasve 15:33) Bibla na paralajmëron për rrezikun që vjen kur ke një shoqëri të ligë. Megjithatë, sa vetë e dëgjojnë këtë paralajmërim? Sa vetë — në mënyrë të veçantë të rinjtë — zgjedhin shokë të ligj? Nuk kalon shumë kohë dhe fillojnë të zgjedhin ligësinë e këtyre shokëve. Më kot, një prind, apo një mik i shqetësuar do t'i paralajmërojë për rrezikun e një shoqërie të tillë. Në fillim, të rinjve, me sinqeritet mund të mos u pëlqejnë disa nga gjërat që shokët e tyre të ligj shijojnë, por çfarë është e trishtueshme është se nuk kalon shumë kohë para se edhe ata të fillojnë gjithashtu të shijojnë këto gjëra.

Madje, çfarë është më e trishtueshme është marrëzia e atyre që pohojnë se janë të krishterë dhe luajnë me tundime që nuk kanë nevojë që t'i hasin kurrë. Shpesh herë në ditën tona, abuzohet me mësimin e Biblës mbi lirinë e krishterë. Të krishterët ndjehen të lirë të bëjnë gati çdo gjë.

Këta njerëz pretendojnë që janë në gjendje të dëgjojnë çfarëdo gjëje dhe çdo gjë. Ata mbahen të liria e tyre e krishterë. Ata lexojnë çfarë të duan dhe nuk dëgjojnë nëse të krishterë më të mençur i dënojnë gjërat që ata

lexojnë. Ata dëgjojnë çdo lloj mësuesi të rremë. Ata ndihen mjaft të sigurt që do të jenë në gjendje të dallojnë gjërat siç duhet dhe nuk do të ndikohen nga çfarë dëgjojnë, apo lexojnë. Në përgjithësi, cili është rezultati i këtij budallallëku? Pak a shumë, nuk dalin pa marrë ndonjë plagë. Shumë e hedhin tutje besimin, apo doktrinën e shëndoshë. Asnjë nuk ka të drejtë të pretendojë që ka frikë nga mëkati për aq sa nuk ka frikë nga tundimi për ta kryer atë mëkat! Mëkati dhe tundimi janë vënë së bashku nga Satani dhe është tepër e vështirë që ndokush t'i ndajë ata.

Në emër të ruajtjes së lirisë së krishterë ne nuk duhet të harrojmë asnjëherë një parim tjetër po aq të rëndësishëm: “gjithçka më lejohet — por jo çdo gjë është e dobishme” (1Korintasve 10:23). Vende të caktuara, apo shokë të caktuar, a më bëjnë mua të ftohtë dhe moskokëçarës? Nëse është kështu, atëherë duhet të ushtroj lirinë time për t'i shmangur këto gjëra. A dua që të mos bie në këto tundime? Atëherë më duhet të jem i ndjeshëm ndaj dobësisë dhe shthurjes sime. Gjithashtu, duhet të kem parasysh dinakëritë e Satanit, ligësinë e mëkatit dhe fuqinë e tundimit.

Duhet të kalojmë kohë çdo ditë duke konsideruar rrezikun e madh që na vjen nga rënia në tundim. Mendo pasojat e mundshme! Çfarë gjëje e tmerrshme është të trishtojmë Frymën e Perëndisë, të humbasim paqen tonë dhe të vëmë në rrezik mirëqenien e përjetshme të shpirtit tonë. Të jesh i sigurt për këtë, **nëse nuk i vë veshin tundimit, ai do të të mposhtë**. Nëse jam i ndjeshëm dhe i kujdesshëm në këtë pikë, gjysma e punës për të shmangur rënien në tundim është përfunduar.

b) Të jesh i bindur që je i paaftë të ruash veten të mos biesh në tundim

Sa më qartë ta dallojmë që nuk kemi fuqi për ta ruajtur veten nga tundimi, aq më shumë do ta shikojmë nevojën që kemi për t'u lutur më shumë. Lutja është një mjet tjetër për t'u ruajtur që të mos biem në tundim. Shumica e njerëzve e dallojnë nevojën për ndihmë kur kanë hyrë në tundim. Në një kohë të tillë, shumë pak veta do t'i zënë besë forcës së tyre për ta mposhtur tundimin. Për më tepër, do t'i thërrasin Zotit për ndihmë. Zoti na mëson që sa e rëndësishme është të lutemi që të mos biem në tundim, po aq e rëndësishme është edhe të lutemi për ndihmë kur kemi rënë në tundim.

Zoti na mëson që kemi nevojë që fuqia e Perëndisë të na ruajë për të mos rënë në tundim në dy mënyra. Së pari mbi të gjitha, Ai na mëson të lutemi “Mos lejo të biem në tundim” (Mateu 6:13a) dhe na tregon “Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim” (Mateu 26:41a). Duke na mësuar të lutemi në këtë mënyrë, Ai po na tregon që duhet ta kemi vendosur sigurinë tonë në fuqinë dhe mençurinë e Perëndisë, dhe jo tek e jona për të mos rënë

në tundim. Mënyra e dytë që Ai na mëson është përmes shembullit të vet. Ai vetë lutet për njerëzit e Tij që ata të ruhen nga i ligu (Gjoni 17:15). Ai e di që ka mënyra të ndryshme se si mund të biem në tundim. Ai e di që ne mund të biem në tundim pa e marrë vesh një gjë të tillë. Ai e di sa i fuqishëm, sa mashtrues dhe sa dinak mund të jetë tundimi. Ai e di marrëzinë, dobësinë dhe pakujdesinë tonë. Kështu që, Ai na ka drejtuar që ta vendosim sigurinë në një mençuri dhe fuqi më të madhe nga ajo që kemi, në mënyrë që të ruhem në mos biem në tundim.

Duhet të mësojmë t'i flasim shpesh vetes dhe t'ia kujtojmë vetvetes gjëra të tilla si këto: 'Unë jam i pafuqishëm dhe i dobët, Satani është hileqar, i fuqishëm, dinak dhe në mënyrë të vazhdueshme është duke pritur një rast të përshtatshëm për të më tunduar. Bota, në mënyrë të veçantë kur përdoret si vegël në dorë të Satani është tërheqëse, ngulmuese ka dhe plot mënyra mashtruese për të më tunduar. Natyra ime mëkatore është e fortë dhe është gjithmonë gati të më tradhtojë në kohë tundimi. Gjithçka rreth meje është shumëllojshmëri mundësisht të ndryshme joshëse të përshtatshme për të kënaqur dëshirat e mia mëkatore. Unë jam i ngadaltë që të shoh se ç'po ndodh rreth meje. Nëse do të lihej në dorën time, do të bija në grackë pa e marrë vesh. Vetëm Perëndia mund të më ruajë që të mos bie në tundim (Juda 24). Unë duhet t'i lutem vetëm Atij me sigurinë e madhe për të më ruajtur që të mos bie në tundim.'

Nëse e bëjmë këtë besnikërisht, do të shohim që do ta lëmë veten nën përkujdesjen e Perëndisë. Ne nuk do të bëjmë asgjë dhe nuk do të ndërmarrim asgjë pa kërkuar vullnetin e Tij në këtë çështje. Lutja në një mënyrë të tillë na jep një avantazh të dyfishtë.

i) Nëse lutemi në këtë mënyrë, do të marrim hirin dhe dhembshurinë e Perëndisë që ka premtuar të ndihmojë të dobët. Ne mund të jemi të sigurt që ata që lutën në këtë mënyrë nga një ndjeshmëri reale e nevojës që kanë, kurrë nuk do të turpërohen.

ii) Ruajtja e një fryme të tillë lutjeje është pjesë e mjeteve që Perëndia përdor për të na ruajtur. Nëse jemi në dijeni të nevojës sonë dhe shikojmë tek Perëndia për të na e plotësuar atë nevojë, atëherë do të jemi të kujdesshëm të përdorim mjetet që ka caktuar Perëndia për ruajtjen tonë.

c) Ushtro besimin në premtimet e Perëndisë për të na ruajtur

Të besosh që Perëndia do të na ruajë është një mjet ruajtjeje. Nëse besojmë premtimet e Perëndisë dhe lutemi për ruajtje, Ai, ose do të na ruajë të mos biem në tundim ose do të sigurojë një rrugë për t'i shpëtuar tundimit (1Korintasve 10:13). Perëndia ka premtuar që Ai do të na mbajë në të gjitha

rrugët tona (Psalmi 91:11), që do të na drejtojë, udhëheqë (Psalmi 32:8) dhe do të na çlirojë nga i ligu (Romakëve 16:20).

Ne duhet t'u zëmë besë premtimeve të Perëndisë në mënyrë aktive dhe ta presim Atë të jetë besnik ndaj tyre.

2) Një udhëzim i përgjithshëm nxjerrë nga detyra e lutjes

A dëshiron të ruhesh nga tundimi, apo rënia në tundim kur tundohesh? Atëherë qëndro shumë në lutje! Të besosh që Perëndia mund të të ruajë, nuk është e mjaftueshme. Perëndia kërkon që të lutemi që Ai të na ruajë dhe të vazhdojmë në lutje “duke u lutur në çdo kohë” (Efesianëve 6:18; kr. Lluka 18:1-8). Nëse nuk ruajmë një frymë të vazhdueshme lutjeje, mund të presim që do të shqetësohemi nga një rrymë e vazhdueshme tundimesh.

Çdo ditë duhet të lutemi veçanërisht që të ruhemi nga tundimi. Duhet të lutemi që Perëndia të ruajë shpirtat tanë dhe të ruajë zemrat tona dhe rrugët tona, në mënyrë që të ruhemi të mos zihemi në grackë nga tundimi. Duhet të lutemi që providenca e mirë dhe e mençur e Perëndisë do të rregullojë rrugët dhe punët tona, në mënyrë që asnjë lloj tundimi i çastit të mos na zërë në befasi. Duhet të lutemi që Perëndia të na japë zell, kujdes dhe vigjilencë në të gjitha rrugët tona. Nëse mësojmë të lutemi në këtë mënyrë, me një ndjeshmëri reale të qartë për nevojën që kemi për ndihmën e Perëndisë, atëherë do të përjetojmë çlirim.

Nëse refuzojmë të lutemi, atëherë në mënyrë të vazhdueshme, do të biem në mëkat.

8.

Për çfarë duhet të tregojmë kujdes?

Në këtë kapitull do të përqendrohemi në pjesën tjetër të udhëzimit të Shpëtimtarit tonë, pikërisht, “rrini zgjuar”. Në veçanti, do të konsiderojmë disa kohë të veçanta kur mund të na kanoset rreziku për të “rënë në tundim”.

1) Pasurimi i pazakontë nga ana e jashtme

Koha e pasurimit të pazakontë shoqërohet nga një orë tundimi. Pasurimi dhe tundimi shkojnë së bashku. Në fakt, pasurimi është në vetvete një tundim, për të mos thënë më mirë shumë tundime. Nëse Perëndia nuk na furnizon veçanërisht me hir, pasuria është një tundim në dy drejtime. Ka gjasa mjaft të mira t’i japë mundësi njeriut të përmbushë dëshirat e tij mëkatore dhe djalli e di se si ta përdorë një gjë të tillë në favorin e vet.

Te Fjalët e Urta lexojmë: “pasuria e të marrëve do t’i vrasë ata”. Pasuria i fortëson ata në rrugën e tyre. I bën të përbuzin udhëzimin dhe paralajmërimin. Mendimin që një ditë do të japin llogari (që duhet t’i bëjë ata të ndryshojnë jetët e tyre) e mbajnë larg mendjes së tyre. Pa ndihmën e veçantë të hirit të Perëndisë, pasuria mund të ketë një ndikim shkatërrues te besimtari. Ky është argumenti i Agurit, i cili lutet kundër pasurive, për shkak të tundimit që i shoqëron ato (Fjalët e Urta 30:8,9). Kjo është çfarë i ndodhi Izraelit. “Kur kishin kullotë, ngopeshin; kur ngopeshin, zemra e tyre krenohej; prandaj më kanë harruar” (Osea 13:6). Ky është pikërisht rreziku nga i cili Zoti i paralajmëroi Izraelitët të ruheshin (Ligji i Përtërirë 8 në mënyrë të veçantë vargjet 12-14).

Besimtari mund të gëzohet për pasurinë (Predikuesi 7:14), por ai nuk duhet të harrojë kurrë që pasuria sjell rreziqe reale që duhen pasur kujdes dhe që duhet të lutet në kohë të tilla. Mendo pak për këto rreziqe.

a) Në kohë pasurimi, jeta jonë e krishterë është në rrezik të humbasë realitetin e saj të brendshëm. Kjo gjë, siç e pamë edhe në kapitullin 6 mund

ta çojë shpirtin në rrezik të bjerë në tundime të ndryshme të fuqishme.

b) Në kohë pasurimi, jemi në rrezik të gjejmë shumë kënaqësi dhe të shijojmë rehatitë e kësaj jete. Një kënaqje dhe shijim i tillë është përshkruar mirë si “helmi i shpirtit”.

c) Pasurimi mund të na fortësojë dhe të na bëjë të pandjeshëm në jetën tonë të krishterë. Nëse nuk kemi kujdes nga një gjë e tillë kjo do të na kthente në një objekt sulmesh për t’u mashtruar nga mëkati dhe do të ishte mjaft e mundur që të binim në grackat e djallit.

Në kohë të tilla pasurimi, tregohu mirënjohës ndaj Perëndisë, por ki kujdes nga rreziku dhe përkushtohu të “rrih zgjuar dhe të lutesh”. Mosbërja e një gjëje të tillë ka qenë pika e rënies së shumë shenjtorëve. Është gjë e mençur t’i marrim në konsideratë përvojat e tyre të trishtueshme. I lumtur është ai njeri, i cili gjithmonë ka frikë, por në mënyrë të veçantë kur ka frikë në kohën e pasurimit.

2. Një gjendje shpirtërore e përgjumur

Siç e kemi parë edhe më përpara (në kapitullin 6), nëse neglizhon bashkësinë me Perëndinë dhe i bën detyrat e krishtera formalisht, rreziku është afër. Në një kohë të tillë duhet pasur kujdes.

Nëse je në një gjendje të tillë, zgjohu dhe vigjilo. Armiku është afër. Je në rrezik të biesh në një gjendje frymërore për të cilën mund të të vijë keq gjatë gjithë pjesës tjetër të jetës. Kjo gjendje në vetvete është mjaft e keqe ashtu siç është, por është edhe një paralajmërim që një gjendje më e keqe mund të vijë. Në Gjetsemani, dishepujt ishin fizikisht dhe shpirtërisht të përgjumur. Çfarë u tha Jezusi atyre? “Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim”. Ne e dimë sa afër orës së hidhur të tundimit ishte njëri prej tyre. Ai menjëherë ra në të, sepse ai nuk po vigjilonte siç duhej.

E dashura, te Kantiku i Kantikëve 5:2-8, ishte e përgjumur dhe e pavullnetshme të ngrihej dhe t’i hapte derën të dashurit të saj. Kur u ngrit ajo, i dashuri i saj kishte ikur. Vetëm pas shumë keqardheje dhe dhimbjeje ajo e gjeti atë përsëri. Në të njëjtën mënyrë, besimtarët mund të jenë frymërisht të përgjumur dhe të pavullnetshëm të ngrihen për të pasur një bashkësi aktive me Krishtin. Është mjaft e mundur që do t’i sjellin vetes hidhërim të thellë dhe dhimbje. Në shumë raste të tilla, besimtari asnjëherë nuk përmirësohet plotësisht dhe nuk kthehet në gjendjen e tij të mëparshme.

Mbrëmja kur “Davidi u ngrit nga shtrati i tij” (2Samuelit 11:2a) ishte një mbrëmje e një gjumi shpirtëror për Davidin. Ai asnjëherë nuk e mori

veten plotësisht nga rënia e tij e mëpasshme. Kjo pjesë e historisë së Davidit është dokumentuar që të na paralajmërojë. Duhet të na zgjojë për t'u lutur për një vetëshqyrtim.

Disa pyetje për vetëshqyrtim:

i) Çfarë përfitimi ke nga leximi i Shkrimeve? A po përfiton siç përfitoje më përpara? Nga ana e jashtme, të tjerët mund të mos e vënë re ndryshimin, por, a po të çon leximi në bashkësi, apo komunikim me Perëndinë?

ii) A është zelli yt i ftohtë? Mbase po bën të njëjtat gjëra si më përpara, por a është zemra jote e ngrohur nga dashuria e Perëndisë? Kryerja e veprave, a e ngroh zemrën tënde ndaj Perëndisë siç ndodhte në fillim (Zbulesa 2:2-4)?

iii) A po e lë pas dore detyrën e lutjes dhe të dëgjuarit e Fjalës së Perëndisë? Ti mund të jesh duke i kryer këto detyra akoma, por a po i bën ato me të njëjtën jetë dhe gjallëri si më përpara (Shiko Lluca 8:18; Romakëve 12:12c)?

iv) A po lodhesh nga jeta e krishterë? Apo, nëse akoma po e vazhdon jetën e krishterë, cili është motivi që e bën një gjë të tillë? A dëshiron në fshehtësi që të mos ishte kaq rrugë e ngushtë (2Korintasve 4:16-18; 5:14-15)?

v) A po bëhet si e këputur dhe e ftohtë dashuria dhe kënaqësia jote tek njerëzit e Perëndisë? A po ndryshon dashuria jote ndaj tyre nga dashuri frymërore në dashuri mishërore? A është e bazuar më shumë në gjërat që pëlqen tek ata, apo nga përfitimet e miqësisë, sesa nga ngjashmëria me Krishtin (1Thesalonikasve 4:9,10; 1Pjetrit 1:22; 3:8)?

A gjen ndonjë arsye për t'u shqetësuar në përgjigjet e këtyre pyetjeve? Atëherë, nëse është kështu, është koha për t'u zgjuar nga gjumi para se të biesh në ndonjë tundim që do të të bëjë ulok në jetën tënde frymërore për tërë jetën.

3) Shijime të mëdha shpirtërore

Kohët kur shijon bekime të mëdha shpirtërore shpesh mund të kthehen në kohë rreziku për t'u tunduar nga urrejtja e Satanit dhe dobësia e zemrës. Pali e dinte këtë gjë. Nuk kishte kaluar shumë kohë pasi Pali kishte marrë zbulesa të lavdishme nga Perëndia, kur një engjëll i Satanit filloi ta zinte me grushta (2Korintasve 12:1-9). Tre dishepujt në Malin e Transformimit e dinin këtë. Pjetri tha: “Zot është mirë që ne jemi këtu”. Por megjithatë,

nuk kaloi shumë kohë, ata zbritën nga mali dhe u ndeshën me një person të zotëruar nga demonët dhe përfaqësuesit e një “brezi që nuk beson dhe të çoroditur” (Mateu 17:4; kr 17:14-17). Jezusi vetë e dinte këtë. Kur u pagëzua, Ai dëgjoi një zë nga qielli që tha: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam i kënaqur”. Menjëherë më pas lexojmë: “Atëherë Fryma e çoi Jezusin në shkretëtirë, që djalli ta tundonte” (Mateu 3:17, 4:1).

Djali e di që jemi aq shumë të gëzuar, sa harrojmë të vigjilohmë që ai po vjen. Ai e shfrytëzon këtë rast në favor të vet. Nëse Perëndia të bekon me një gëzim shpirtëror, ti mund të gëzohesh shumë. Por mos thuaj: “Nuk do të bie asnjëherë”, sepse ti nuk e di sa shpejt Perëndia mund ta fshehë fytyrën e Tij nga ti, apo një lajmëtar nga Satani mund të dërgohet të të rrahë me grushta. Në kohë bekimi shpirtëror duhet të vigjilohmë në mënyrë të veçantë, ose bekimi mund të kthehet në një mallkim.

Edhe një gjë tjetër duhet thënë në lidhje me bekimet shpirtërore. Ka bekime të vërteta shpirtërore që duhet t’i dëshirojmë shumë, por nuk duhet të harrojmë kurrë që nganjëherë njerëzit mund të mashtrojnë veten duke menduar që janë mbushur me një përjetim të dashurisë së Perëndisë, kur në fakt, nuk është gjë tjetër veçse një imagjinatë e tyre. Në çfarë kaosi mund të na çojë një përvojë e tillë. Nëse një person mburret që një përvojë e tillë e dashurisë së Perëndisë e ka mbushur shpirtin e tij, por nga ana tjetër jeton si një i botës, ai është i vetëmashtruar dhe është në rrezik të mashtrohet akoma më shumë.

4) Vetësiguria

Tundimi zakonisht është afër kur dikush ka shumë siguri në vetvete. Rasti i Pjetrit është një ilustrim i dhimbshëm i këtij rasti, kur ai u mburr: “Edhe sikur të gjithë të skandalizohen për shkakun tënd, unë nuk do të skandalizohem kurrë! Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me ty, nuk do të mohoj kursesi” (Mateu 26:33,35). U desh vetëm pak kohë pas këtyre fjalëve që Pjetri të bënte atë që ai tha që nuk do ta bënte kursesi dhe vajtoi me hidhërim për një gjë të tillë. Perëndia e përdori rënien e Pjetrit për t’i dhënë një mësim atij (dhe neve) në lidhje me marrëzinë e të besuarit tek vetvetja.

Bota është plot tundime dhe mësim të rreme. Ka disa njerëz të marrë që duken të sigurt që kurrë nuk do të bien në ndonjë nga këto gjëra, madje edhe nëse duhet të vdesin. Mos u tregoni si ata. Apostulli tha: “Mos u kreno, por druaj. Ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë” (Romakëve 11:20; 1Korintasve 10:12). Nëse tregohemi të mençur, nuk do ta vendosim asnjëherë sigurinë te vetvetja, por do ta vendosim gjithë

sigurinë tonë vetëm në fuqinë e Perëndisë për të na ruajtur. Gjëja e parë në lidhje me vigjilimin është të dimë për çfarë po vigjilojmë. Ne po vigjilojmë për kohë të rrezikshme në të cilat është mjaft e mundur që mund të biem në tundim. Në këtë mënyrë, duke qenë në dijeni për rreziqet që na kanosen, do të jemi më të përgatitur që të dimë se si të veprojmë në raste të tilla.

9.

Si mund t'i ruajmë zemrat tona nga tundimi?

Në këtë kapitull, do të vazhdojmë të konsiderojmë temën “rrini zgjuar”. Në veçanti, do të konsiderojmë një pjesë të veçantë të kësaj detyre të përshkruar te Fjalët e Urta si “ruaje zemrën tënde” (Fjalët e Urta 4:23). Çelësi është të dimë për çfarë duhet të rrimë zgjuar. Në kapitullin e kaluar mësuam që është e nevojshme t'i mbajmë sytë hapur për kohë të veçanta kur ka shumë gjasa të biem në tundim. Në këtë kapitull do të mësojmë se për çfarë duhet të rrimë zgjuar. Atëherë mund t'i ruajmë zemrat tona që të mos biem në tundim.

1) Njihë zemrën tënde

Çdo njeri ka personalitetin dhe temperamentin e tij të veçantë. Sa më mirë t'i njohim anët e forta dhe të dobëta të personaliteteve dhe temperamentet tona, aq më mirë do të jemi në gjendje t'i ruajmë zemrat tona. Gjithashtu, duhet të njohim dëshirat tona të veçanta mëkatore, për shembull, lakminë, egoizmin, smirën, krenarinë, gjaknxehtësinë, mizorinë, shturjen seksuale dhe kështu me radhë. Duhet të konsiderojmë mëkatet e veçanta që janë tërheqëse për ne, bëhet fjalë për ato mëkate në të cilat biem në të shumtën e rasteve. Duhet të njohim dobësinë tonë shpirtërore, për shembull, dyshimin, nervozizmin, pandjeshmërinë, frymën kritike, etj.

Kur dishepujt nuk u mirëpritën në një fshat Samaritan, ata e pyetën Zotin nëse duhet të kërkonin të zbriste zjarr nga qielli mbi këta banorë. Zoti i qortoi duke u thënë: “Ju nuk e dini nga cili e keni këtë frymë” (Lluka 9:51-56). Nëse do ta kishin njohur frymën e tyre, ata do të ishin ruajtur prej asaj fryme. Davidi na e tregon tek Psalmi 18:23 që ai e ruajti veten nga ligësia, që do të thotë, nga mëkati që ai ishte i prirur të bënte.

Disa njerëz janë nga natyra të butë dhe merresh vesh kollaj me ta. Në

vetvete, kjo është një natyrë fisnike. Kur mbretërojnë hiret, kjo natyrë është një bekim i madh. Megjithatë, duhet pasur kujdes, përndryshe kjo pikë e fortë, mund të kthehet në dobësi. Disa të tjerë janë nga natyra më të mërzitur, të acaruar dhe idhnakë, kështu që shumë kollaj bien në lakmi, urrejtje, egoizëm, mendime jo të mira për të tjerët dhe shumë mëkate të tjera. Të tjerët janë nga natyra pasionantë; edhe ata gjithashtu kanë një listë mëkatesh ndaj të cilave janë të prirur në mënyrë të veçantë.

Nëse do të ruhesh nga tundimi, kalo kohë duke studiuar natyrën tënde. Mëso se çfarë lloj personi je me të vërtetë dhe mos u përpiq të shfajësosh vetveten, apo të shfajësosh ligësinë dhe dobësinë që zbulon. Sa më mirë ta njohësh ligësinë dhe dobësinë e zemrës tënde, aq më mirë do të jesh i pajisur për të shmangur rënien në tundimin në të cilin je i prirur të biesh. Mendo për zemrën tënde si një vend ku banojnë tradhtarët. Këta tradhtarë janë dëshirat dhe dobësitë e tua. Tundimi gjithmonë pret t'i shfrytëzojë këto raste. Ji mirënjohës për ndonjë shok që është i gatshëm të të tregojë se çfarë lloj personi je dhe dobësitë e natyrës tënde nga të cilat duhet të ruhesh. Kjo do të të shkaktojë dhimbje, por mos harro asnjëherë që “besnike janë plagët e një shoku” (Fjalët e Urta 27:6).

2) Ki kujdes nga dobësitë e tua

Thjesht të njohësh dobësitë e tua nuk është e mjaftueshme. Ti duhet të dish gjithashtu edhe mënyrat se si tundimet i shfrytëzojnë këto dobësi. Siç pamë në kapitullin 6, ka raste, shoqëri, individë, punë, vende të veçanta, etj., që e bëjnë tundimin më të fortë. Për shembull, nëse një person ka dobësi me thashethemet, ka njerëz dhe vende të caktuara që ai duhet të përpiqet t'i shmangë. Nëse një person vë re që fotografi, apo raporte të caktuara në gazeta stimulojnë mendime të papastra, ai duhet të kujdeset që t'i shmangë ato.

Shembuj të pafund mund të jepen, por nuk do të gjenden dy njerëz që duhet të shmangin të njëjtën gjë. Kjo është një arsye pse duhet të jemi të kujdesshëm të mos gjykojmë liritë e të tjerëve. Çdo person duhet të mësojë se cilat raste shfrytëzojnë tundimi tek ai person dhe të bëjë gjithçka për t'i shmangur këto gjëra. Shumë njerëz mund të ecin përmes një fushe me bar të prerë dhe nuk u shkakton alergji. Personi që pëson alergji nuk duhet të ecë në një fushë të tillë. Në të njëjtën mënyrë, secili nga ne duhet të mësojë “alergjitë” e tij të veçanta dhe duhet të përpiqet t'i shmangë ato.

Është e qartë që është e pamundur të shmangësh çdo rast tundimi. Nëse jemi të mençur, do të planifikojmë të shmangim çdo gjë që është e mundur. Kur detyra apo providenca na sjell në raste të tilla tundimi, duhet të kemi besim tek Perëndia që të na ruajë.

3) Mbushe zemrën me mënyrat e ruajtjes nga tundimet

Duhet t'i njohim se cilët janë tradhtarët që presin në pritë në zemrat tona. Kjo nuk është e mjaftueshme. Gjithashtu, duhet të përqipemi që të mbledhim në zemrat tona thesare të mira për t'i përdorur në kohët kur tundoheми. Në kohët e lashta, nganjëherë armiku shkonte te një fortesë, apo te një kështjellë me qëllimin që ta rrethonte dhe ta pushtonte. Nëse armiku vinte re që kështjella ishte e mbrojtur mirë dhe kishte furnizime të bollshme dhe kështu mund të rezistonte, armiku tërhiqej pa u përpjekur ta pushtonte atë. Në të njëjtën mënyrë, nëse Satani, princi i kësaj bote, vjen dhe na gjen të përgatitur dhe të pajisur mirë për t'i rezistuar, ai jo vetëm largohet, por siç thotë Jakobi, ai do të largohet nga ne (Jakobi 4:7).

Ajo gjë e veçantë me të cilën duhet ta mbushim zemrën tonë është njohja e dashurisë së Perëndisë në Krishtin. Kjo është mënyra më e mirë për t'u ruajtur në botë nga tundimi. Jozefi e kishte parë këtë kur u tundua fort nga gruaja e Potifarit. Kjo e bëri atë të thërriste: "Si mund ta kryej këtë të keqe të madhe dhe të kryej një mëkat kundër Perëndisë?" (Zanafilla 39:9). Jozefi kishte mbledhur në zemrën e tij një të kuptuar të tillë të dashurisë së Perëndisë që madje edhe një tundim i tillë presioni dhe joshës nuk mund ta zinte. Apostulli Pal thotë që dashuria e Krishtit na shtrëngon të jetojmë për të (2Korintasve 5:14). Na shtrëngon gjithashtu t'i bëjmë ballë tundimit.

Gjithashtu, duhet t'i mbushim zemrat tona me atë çfarë ka bërë Zoti për të pëmbushur Ligjin dhe që ka hequr frikën e vdekjes, ferrit dhe dënimit, me tmerrin e Zotit në to. Megjithatë, ato mposhten më kollaj. Ato në vetvete nuk do të jenë në gjendje t'i bëjnë ballë sulmit të fuqishëm të tundimit. Këto në vetvete mposhten çdo ditë. Një zemër e mbushur me to, do të ndeshet për pak kohë me tundimin, por shpejt do të dorëzohet. Ato duhet të shoqërohen me njohjen e dashurisë së Perëndisë.

Çfarë duhet të mbledhësh në zemër që t'i bësh ballë tundimit? Duhet të njohësh dashurinë e Perëndisë, duhet të kesh njohuri mbi qëllimin e përrjetshëm të hirit të Tij, të gjesh kënaqësi në gjakun e Krishtit dhe në dashurinë e Atij që vdiq për ne. Mbushe zemrën me kënaqësinë e privilegjeve të fituara nga vdekja e Krishtit si: birësimi, shfajësimi dhe pranimi ynë tek Perëndia! Mbushe zemrën me mendimet e bukurisë së shenjtërisë! Kjo është një dhuratë që e ka blerë Krishti. Ishte qëllimi final i vdekjes së Tij, që ne "të jemi të shenjtë dhe të papërlyer përpara Tij" (Efesianëve 1:4). Zemra që ka mbledhur pasuri të tilla në ecjen e zakonshme me Perëndinë do të ketë paqe dhe siguri të madhe nga shqetësimi i tundimeve.

Njohuria e dashurisë së Perëndisë në Krishtin mund të përmblihet në shprehjen "paqja e Perëndisë". Kjo, thotë Apostulli Pal, "do të ruajë zemrat

dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus” (Filipianëve 4:7). Paqja e Perëndisë është diçka që Perëndia ka siguruar për ne kundër tundimit të shqetësimit siç na e thotë aty për aty konteksti. Fjala greke e përkthyer “ruajë” është një fjalë ushtarake që mund të përkthehet, “do të na mbajë si në një garnizon”. Ka dy gjëra që mund të thuhën për një garnizon. Së pari, është një vend i ekspozuar ndaj armikut dhe së dyti është një vend i sigurt nga armiku. Kështu është me shpirtrat tanë. Ata janë të ekspozuar ndaj tundimit dhe sulmeve vazhdimisht; por nëse ruhen në garnizonin e paqes së Perëndisë, tundimi nuk do të hyjë dhe si rezultat ne nuk do të biem në tundim.

4) Rri zgjuar gjatë gjithë kohës

Një roje është vigjilent ndaj lëvizjeve të para të armikut. Në të njëjtën mënyrë, i krishteri duhet të jetë vigjilent ndaj shenjave të para të ardhjes së tundimit. Shumë të krishterë nuk janë në dijeni që po u afrohet armiku deri në momentin kur armiku i plagos. Shokët e tyre të krishterë mund të shohin shenjat paralajmëruese ndërsa vetë janë në padijeni të plotë se çfarë po ndodh. Të krishterë të tillë mund të krahasohen me njerëz që kapen duke fjetur kur bie zjarri, në padijeni të rrezikut, derisa një mik i zgjon dhe u tregon rrezikun. Procesi i rënies në tundim shpesh është i vështirë për t’u dalluar. Kjo vjen për shkak se shumë gjëra që kanë lidhje me tundimin mund të duken tepër të parrezikshme në vetvete.

Një ilustrim të kësaj gjëje mund ta nxjerrim nga tundimi i mëkatit për të mos u lutur. Ne të gjithë tundohehi në një gjë të tillë. Shumë shpesh, fillimi i tundimit është thjesht një mundësi për të shkuar për të ndihmuar dikë. Pak nga pak, përherë e më tepër, këto mundësi dalin, derisa në fund personi e gjen vetveten aq të zënë, saqë nuk ka kohë të lutet. Kush do të kishte menduar që mundësia për të ndihmuar të tjerët do të ishte fillimi i tundimit që do të çonte në një ligësi kaq të madhe, në një shpirt që nuk lutet? Shumë tundime të frikshme e kanë pasur fillimin e kursit të tyre me një vepër të të menduarit apo vepër dashamirësie. Një gjë ka çuar tek një tjetër dhe para se personi ta marrë vesh, ai ka rënë në një tundim që është shumë i madh për të.

Djali kënaqet të sjellë ligësi nga e mira. Prandaj të krishterit i duhet mençuria dhe vigjilenca në mënyrë që të shmangë grackat që mund ta çojnë në tundim. Nëse ndonjëherë ke dyshime që një person, një mundësi, një situatë, apo çfarëdo qoftë po përdoret nga Satani si mjet për të të çuar në tundim, mos hidh një hap më tutje, derisa të jesh i sigurt që Zoti po drejton hapat e tu.

5) Konsidero ku të çon tundimi

Nëse duam të ruhem nga tundimi, duhet që në mënyrë të vazhdueshme, t'i kujtojmë vetvetes ku do të na çojë ky tundim. Ne kemi dy armiq që janë gjithmonë aktivë duke u përpjekur të na çojnë në tundim. Kemi një armik brenda nesh, një tradhtar, dëshirat tona mëkatore. Kemi një armik jashtë nesh, djallin.

Ne duhet t'i shikojmë dëshirat tona mëkatore si armikun tonë vdekjeprurës dhe duhet të kërkojmë hir që ta urrejmë atë armik siç duhet. "Ah sikur të vritej dhe të shkatërrohej! Ah sikur të çlirohesh nga kjo fuqi!" Ne duhet ta dëshirojmë këtë çdo ditë. Çdo ditë duhet të na kujtojë që armiku ynë më i keq, i betuar është pranë nesh. Ky armik është një tradhtar në zemrën time, plotësisht i përkushtuar të më shkatërrojë. Prandaj, çfarë marrëzie bëj nëse e hedh veten në duart e tij për t'u shkatërruar!

Satani nuk është mik. Jo, gjithçka që do të bënte miqësia e tij do të ishte të më mashtronte mua si një gjarpër, ose të më përpinte si një luan. Gjithmonë mbaj mend: Tundimi i Satanit ka një qëllim më të thellë sesa madje edhe thjesht të të bëjë ty të thyesh ligjin e Perëndisë. Satani dëshiron më shumë sesa të të tundojë që të mëkatosh. Dëshira e tij finale është të shkatërrojë shpirtin tënd. Nëse Perëndia nuk do ta lejojë të shkatërrojë shpirtin tënd, ai akoma do të përpiqet të të sulmojë me dyshime, me frikëra në lidhje me marrëdhënien tënde me Krishtin. Sot Satani mund të të sugjerojë: "Ti i përket Jezusit, kështu që je plotësisht i sigurt, madje edhe nëse mëkaton". Pak orë më vonë, pasi ke vepruar sipas këshillës së tij, do të të thotë: "Ti nuk mund t'i përkasësh Jezusit, sepse nëse do t'i përkisje, nuk do të kishe mëkatuar". Asnjëherë mos harro, ai është një armik vdekjeprurës.

6) Përdor mburojën e besimit kundër tundimit

Përballoje tundimin me mendime të besimit në lidhje me Krishtin në kryq. Nëse do që të ruhesh që të mos biesh në tundim, asnjëherë mos mendo të bësh armëpushim me të. Nuk mund të bëhet! Mos debato rreth tij! Rezisto duke thënë: "Është Krishti që vdiq, që vdiq për mëkate të tilla". Kjo është domethënia e fjalëve "duke marrë mburojën e besimit, me të cilën mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut" (Efesianëve 6:16). Besimi e bën këtë duke u mbështetur te Krishti i kryqëzuar dhe duke mbajtur mend dashurinë e Tij, që me dëshirën e tij u kryqëzua dhe duroi agoni të mëdha për mëkatin tonë. Çfarëdo që të jetë tundimi yt, mund të përballohet me anë të besimit në kryqin e Krishtit.

7) Çfarë ndodh nëse dështoj?

Mbase je kapur në befasi nga tundimi dhe ke rënë në grackën e tij pa e vënë re (siç e thamë në pikën e katërt). Nëse është kështu, çfarë mund të bësh të shpëtosh veten nga mposhtja dhe mundja e plotë nga tundimi?

Së pari:

Bëj siç bëri Apostulli Pal, lutju Perëndisë herë pas here që Zoti të “ta heqë” (2Korintasve 12:8). Nëse ngul këmbë në këtë gjë, Zoti, ose do të të çlirojë, ose do të bëjë të njëjtën gjë që i bëri Apostullit Pal dhe të të japë hir të mjaftueshëm që të mos mposhtesh nga tundimi. Sado presion që ushtron tundimi, asnjëherë mos harro që Perëndia është në gjendje ta largojë prej teje. Prandaj, lutu kundër tundimit derisa të largohet, ose derisa Perëndia të ripërtërijë forcën tënde për t’i rezistuar dhe për ta mposhtur atë.

Së dyti:

Vrapo te Krishti. Vrapo tek Ai me anë të besimit duke mbajtur mend në mënyrë të veçantë që Ai di gjithçka mbi tundimin. Lutu bashkë me Të që të “marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevoje” (Hebrenjve 4:16). Kur tundohesh dhe je gati të dorëzohesh, kur ke nevojë për ndihmë dhe ndihesh sikur duhet të marrësh ndihmë ose përndryshe do të vdesësh, përqendroje besimin tënd në Krishtin, i cili u tundua gjithashtu. Konsidero tundimet që Ai hoqi. Mbaj mend që Ai i mposhti ato të tëra. Më shumë se kaq, mbaj mend që pikërisht për ne Ai e la veten të tundohej dhe pikërisht për ne Ai e mposhti tundimin. Ndërsa lutesh për ndihmë, të jesh i sigurt që Ai do të të kuptojë dhe do të të japë ndihmë. Shtrihu te këmbët e tij, bëji të ditur Atij situatën tënde, bëja të njohura të gjitha gjërat, kërko ndihmën e Tij dhe nuk do të jetë më kot.

Së treti:

Shiko tek Ai me siguri, tek Ai që ka premtuar çlirim. Mendo për besnikërinë e Perëndisë. Ky Perëndi ka premtuar: “Ai nuk do të lejojë që t’ju tundojnë përtej fuqive tuaja” (1Korintasve 10:13). Perëndia nuk mund të dështojë! Mbaj mend të gjitha premtimet e Perëndisë për të na dhënë ndihmë dhe çlirim dhe konsidero ato. Të jesh i sigurt që Perëndia ka rrugë të panumërta, duke përfshirë shumë të cilat ne nuk i dimë, për të të dhënë çlirim. Më poshtë janë disa nga mjetet që Ai mund të përdorë:

a) Ai mund të dërgojë një pikëllim që do të mpijë dëshirën e veçantë mëkatore që tundimi po të ofron për të të kënaqur.

b) Ai mund të ndryshojë të gjithë situatën me anë të një providence të caktuar, nga e cila të vjen tundimi. Ai mund të heqë burimin kryesor të tundimit, tamam si të heqësh benzinën nga zjarri. Zjarri shuhet, sepse nuk ka asgjë mbi të cilin mund të vazhdojë.

c) Ai mund të bëjë që ta shkelim Satanin nën këmbët tona, në mënyrë të tillë që, për një kohë të caktuar Satani zhduket plotësisht. Perëndia i paqes do ta bëjë këtë (Romakëve 16:20).

d) Ai mund të furnizojë kështu me hir që do të të ruajë nga mposhtja e tundimit, madje edhe pse ti vetë nuk je çliruar nga tundimi.

e) Ai mund të të japë ngushëllim të tillë sigurie që diçka e mirë do të dalë nga tundimi që ti të ndihesh i freskuar në mes të tundimit dhe që të mos shqetësohesh prej tij. Kjo është mënyra se si Pali mund të thoshte: “Unë kënaqem në dobësi, në fyerje, në përndjekje, në ngushtica, (të gjitha forma të forta tundimi) për shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë” (2Korintasve 12:10).

f) Ai mund ta heqë tërësisht atë dhe mund të të bëjë fitimtar.

Së katërti dhe së fundi:

Mos harro të zbulosh si u gjete i papërgatitur nga ky tundim. Përpiku të gjesh mënyrën se si ky tundim të zuri. Mendo për shpirtin si një anije që është shpuar diku që do të shkaktojë mbytjen e barkës, nëse nuk mbyllet. Gjeje vrimën dhe mbylle! Gjeje mënyrën se si tundimi mund të depërtojë në shpirtin tënd! Tregohu i mençur! Pyete vetveten, kur, si, me çfarë mjetesh re në këtë shqetësim. Mbase do të zbulosh që ke lënë pas dore, ose je treguar i pakujdesshëm duke e pasur vigjilencën më të ulët se zakonisht. Po qe se është kështu, mbylle vrimën përmes rrëfimit dhe vajto dështimin para Zotit. Ki besim tek Ai që të të falë dhe të të ripërtërijë!

10.

Çfarë ndodh nëse nuk “rri zgjuar dhe lutesh”?

Ju lutem përdorni imagjinatën tuaj për të imagjinuar katër skena:

a) Skena e parë:

Imagjino që të është kërkuar të bësh një vizitë në spital. Vizita është rregulluar në atë mënyrë që ti të vizitosh vetëm ata që janë në shtratin e vdekjes. Disa nga njerëzit fatkeq janë kaq të dobët, sa mund t’u numërosh kockat. Ata janë shumë të zbehtë. Pothuajse nuk kanë fuqi fare dhe mezi mund të flasin duke pëshpëritur. Të tjerët kanë dhimbje të forta megjithëse u janë dhënë qetësues. Disa të tjerë po vuajnë nga sëmundje të ndryshme shumë të pakëndshme. Ndërsa shkon nga njëri krevat tek tjetri, ti pyet çdo pacient se si ka arritur në atë gjendje. Në çdo rast, pacientët ju thonë si nisi ajo gjendje, apo si i morën këto plagë që dalëngadalë po u marrin jetën. Sigurisht një vizitë e tillë do të të bënte shumë të kujdesshëm që të shmangie gjërat që i kishin sjellë këta njerëz në shtratin e vdekjes.

b) Skena e dytë:

Imagjino një vizitë në një vend ku akoma ekziston dënimi me vdekje. Gjatë vizitës tënde, të çojnë nëpër burg ku takon gjithë kriminelët që janë dënuar me vdekje. Duke takuar secilin prej të burgosurve me vdekje, u bën të njëjtën pyetje: Ç’gjë tragjike të sollti në këtë fund? Imagjino që secili i burgosur të tregon tamam të njëjtën histori. Një vizitë e tillë do të të bënte të kujdesshëm të shmangie gjërat që u kishin ndodhur atyre.

c) Skena e tretë:

Përpiqu të imagjinosh mbledhjen e të krishterëve së bashku, të cilët kanë një gjë të përbashkët. Të gjithë kanë rënë në tundim dhe kanë dalë mjaft keq. Të gjithë rreth teje janë të rënuar, të mjerë, shpirtra të plagosur frymërisht! Njëri është plagosur nga një mëkat, një tjetër nga një mëkat tjetër, njëri ka rënë pre e fëlliqësisë së mishit, një tjetër i frymës. Përsëri është detyra jote t'i pyesësh të gjithë këta njerëz se si arritën në atë gjendje. Të gjithë me një zë thonë: 'Të mjerët, ramë në tundim, ramë në grackat e mallkuara të djallit dhe ky është rezultati!'

d) Skena e katërt:

Imagjino që nëse do të ishte e mundur të vizitoje vendet e dënuara në ferr dhe të shihje shpirtrat e mjerë që janë lidhur me zinxhirët e errësirës dhe dëgjon qarjet e tyre. Dëgjo se çfarë thonë këta njerëz të mjerë. Çfarë po thonë? A nuk po mallkojnë tunduesit e tyre dhe tundimet në të cilat ranë, që i çuan në atë vend të mallkuar? Realiteti i një vuajtjeje dhe dhimbjeje të tillë është vështirë për t'u imagjinuar, por kjo nuk e ndryshon që ky është një realitet. A mund të mendosh për gjëra të tilla dhe të mos bëhesh më i kujdesshëm në lidhje me rrezikun e rënies në tundim?

Salomoni na tregon për të marrin që ndjek tradhtinë bashkëshortore, "por ai nuk e di që atje janë të vdekurit" (Fjalët e Urta 9:18), "Shtëpia e saj është rruga e Sheolit që zbrit në thellësinë e tokës" (Fjalët e Urta 7:27), dhe "këmbët e saj zbresin drejt vdekjes, hapat e saj të çojnë drejtpërdrejt në Sheol" (Fjalët e Urta 5:5). Kjo është arsyeja pse ata joshen dhe mashtrohen kaq kollaj (Fjalët e Urta 7:21,22). Është e njëjta gjë me të gjitha tundimet e tjera. Mbase nëse njerëzit do ta besonin këtë dhe do ta merrnin seriozisht se ku të çon tundimi, ata do të ishin më vigjilentë dhe të kujdesshëm. Mjerisht, shumë njerëz nuk duan ta besojnë këtë gjë. Ata mendojnë se mund të luajnë me tundimin dhe në fund gjithçka do të shkojë mirë. Këta njerëz harrojnë apo shpërfillin paralajmërimin: "A mund të mbajë burri një zjarr në gji të tij pa djegur rrobat e trupit? A mund të ecë burri mbi qymyr të ndezur pa djegur këmbët e tij?" (Fjalët e Urta 27, 28). Përgjigjja është një 'JO' e madhe. Njerëzit nuk dalin të paplagosur, pa djegie apo të çara, pas rënies në tundim.

Kjo botë është plot tundime. Gjithashtu është plot me skena të shumë vetëve të cilët kanë rënë në tundim, që i ka çuar në shkatërrim. Prandaj është gjë e

mençur t'i kushtosh vëmendje thirrjes së Shpëtimtarit për të vigjiluar dhe për t'u lutur.

1) Jezusi thotë: “Rri zgjuar dhe lutu”

Përgjigjija ndaj thirrjes së Jezusit është e vetmja mënyrë që Perëndia na ka dhënë për të na ruajtur nga rënia në tundim dhe në mëkat. Lër pas dore këtë gjë dhe është e sigurt që do rrezohesh. Mos i bëj lajka vetes që kjo nuk do të të ndodhë ty. Mbase je një besimtar për një kohë të gjatë me një urrejtje të shenjtë ndaj mëkatit dhe mendon se është e pamundur që t'i do të joshesh ndonjëherë nga mëkati. Megjithatë mos harro: “Nëse ti (kushdo qofsh) mendon se je i fortë, ki kujdes se mos biesh!”

Mbase në të kaluarën ke marrë shumë hir. Mund të kesh pasur përvoja të mrekullueshme. Mund të kesh marrë zotim të madh që do të qëndrosh i fortë. Por asnjë nga këto nuk do të të ruajnë nga rënia, nëse me lutje nuk rri zgjuar. “Çfarë them Unë?”- thotë Krishti, - “Unë i them kujt do: Rri zgjuar!” (Marku 13:37). Ndoshta, pavarësisht nga pakujdesia jote në të kaluarën, Perëndia të ka ruajtur nga rënia në tundim. Nëse është kështu, mos përfito nga mirësia e vazhdueshme e Perëndisë. Zgjoju dhe ji falënderues për butësinë dhe durimin e Tij dhe fillo të vigjilosh para se të jetë tepër vonë. Nëse nuk do ta kryesh këtë detyrë, në një mënyrë apo një tjetër, do të tundohesh në ligësi frymërore ose mishore. Kështu do të ndotesh. Kush e di se cilat mund të jenë pasojat? Kujto Pjetrin! Kujto Judën!

2) Jezu Krishti është gjithmonë duke të parë

Çfarë mendon se ndjen dhe mendon Zoti Jezus kur sheh se tundimi po shpejton drejt teje, ndërkohë që ti je në gjumë të thellë? Kjo duhet ta brengosë Atë kur të sheh të ekspozuar ndaj një rreziku të tillë serioz, pasi të ka paralajmëruar shumë herë. Gjatë jetës së tij në tokë, Jezusi e mori në konsideratë tundimin ndërsa ende nuk kishte ardhur. Ai tha: “Princi i kësaj bote po vjen dhe ai nuk ka asgjë në mua”. A mund të guxojmë ta lemë pas dore këtë duke pasur shembullin e Tij dhe duke ditur se Ai po na shikon? Vetëm përpiqu të imagjinosh Krishtin duke ardhur drejt teje me të njëjtin qortim ashtu siç bëri në rastin e Pjetrit kur ai po flinte në kopsht: “Po fle? S'ke qenë i zoti të rrish zgjuar një orë të vetme? (Marku 14:37). A nuk do të brengosesh nëse Krishti do të të qortonte në këtë mënyrë? Si do të ndihesh nëse do të dëgjoje Krishtin të gjëmonte prej qiellit kundër neglizhencës sate, siç gjëmoi kundër kishës së Sardës? (Zbulesa 3:2).

3) Perëndia disiplinon ata që refuzojnë të rrinë zgjuar e të luten

Nëse neglizhon të rrish zgjuar e të lutesh, pasojat mund të jenë të dyfishta. Padyshim që do të biesh në mëkat, herët a vonë; gjithashtu Zoti do të jetë i pakënaqur me ty dhe mund të të disiplinojë. Të biesh në mëkat është gjë e keqe, por Zoti mund t’i shtojë kësaj disiplinim ose gjykim. Ai do të të bindë për zemërimin dhe pakënaqësinë e Tij. Kujto Davidin i cili i thirri Zotit pas rënies së tij: “Bëj që kockat që ke thyer të kremtojnë edhe ato” (Psalmi 51:8). Davidi e dinte se si ishte të provosh ndëshkimin e Zotit (Psalmi 32:4). Perëndia, bujarisht dhe vërtet e fali, por megjithatë Ai e disiplinoi shumë (Shiko 2Samuelit 12:7-19). Nëse ndjek shembullin e Davidit dhe e lë pas dore vigjilimin, ndoshta edhe ti mund të përjetosh hidhësinë e vuajtjes së pakënaqësisë dhe të disiplinës së Zotit.

Një fjalë të fundit:

Mos u përziej me ndonjë gjë që mund të të çojë në tundim. Shmang çdo shfaqje të së keqes dhe të gjitha rrugët të cilat të çojnë në mëkat. Veçanërisht, vëzhgo me kujdes çdo gjë që në të kaluarën të ka bërë të pengohesh.

‘Mos u bëni si kali dhe si mushka
që nuk kanë mend,
goja e të cilëve duhet të mbahet me fre dhe me kapistër,
përndryshe nuk të afrohen.

Të shumta janë dhembjet e të pabesit,
por ai që ka besim tek Zoti
do të rrethohet nga mirësia e tij’.

Psalmi 32:9, 10.

Pjesa e dytë

Ta bësh mëkatin të vdesë

Përmbajtja

Kapitulli

Faqja

1. Premtimi i Perëndisë dhe detyra e besimtarit	59
2. Detyra e çdo besimtarit për gjithë jetën e tij	62
3. Puna e Frymës së Shenjtë në mortifikim*	68
4. Vlera e Mortifikimit	72
5. Një hyrje në praktikën e mortifikimit	75
6. Një shpjegim pozitiv i mortifikimit	78
7. Rregulla të përgjithshme në lidhje me praktikimin e mortifikimit	82
8. Rregulli i dytë i përgjithshëm i mortifikimit	86
9. Rregulli i parë i veçantë i mortifikimit	89
10. Rregulli i dytë i veçantë i mortifikimit	95
11. Pesë rregulla të tjera të mortifikimit	100
12. Duke medituar mbi madhësinë e shkëlqyeshme të Perëndisë	105
13. Mos e lër zemrën të të mashtrojë	108
14. Udhëzimet e fundit	112

*Mortifikim: *Ta bësh mëkatin të vdesë*

1.

Premtimi i Perëndisë dhe detyra e besimtarit

Te Romakëve 8:13 Apostulli Pal i vë lexuesit e tij përballë dy mënyrash jetese. E para është kjo: “Sepse, po të rroni sipas mishit, ju do të vdisni”. Alternativa tjetër është kjo: “Nëse me anë të Frymës i bëni të vdesin veprat e trupit, ju do të rroni”. Qëllimi i këtij studimi është të trajtojmë mënyrën e dytë të jetesës.

Do të fillojmë studimin tonë duke shqyrtuar pesë fjalë apo pesë fraza që formojnë tekstin tonë:

Së pari, teksti fillon me fjalën **“nëse”**. Pali e përdor këtë “nëse” për të treguar lidhjen mes të bërit të vdesin veprat mëkatore të trupit dhe të jetuarit. Është njësoj sikur t’i thuash një të sëmuri: “Nëse pi këtë ilaç do të ndihesh shumë shpejt më mirë!” Të sëmurit i është premtuar një përmirësim i shëndetit të tij nëse ndjek këshillën që i është dhënë. Në të njëjtën mënyrë “nëse-ja” e tekstit tonë na tregon që Perëndia ka caktuar “të bëjmë të vdesin veprat mëkatore të trupit” si mjeti i pagabueshëm për të arritur “jetën”. Ka një lidhje të pazgjidhshme midis të bësh mëkatin të vdesë me të vërtetë dhe jetës së përjetshme. “Nëse e bën mëkatin të vdesë, do të jetosh!” Ky është motivi për të kryer detyrën që përshkruan Pali.

Së dyti, fjala **“ju”** tregon se e kujt është detyra dhe te kush gjen zbatim premtimi. “Ju” i referohet besimtarëve të përshkruar te Romakëve 8:1 si “ata që janë në Krishtin Jezus”. E ka fjalën për ata që “nuk janë kontrolluar nga natyra mëkatore por nga Fryma” (Romakëve 8:9). E ka fjalën për ata të të cilët banon Fryma (Romakëve 8:10,11). Është marrëzi dhe padituri të presësh që ta kryejë çdo njeri këtë detyrë. Nëse e shqyrtojmë me kujdes atë që po thotë Pali dhe atë që po u thotë të bëjnë, mund të formulojmë thënien e mëposhtme:

Besimtarët e vërtetë, të cilët me të vërtetë janë çliruar nga fuqia dënuese e mëkatit, akoma duhet ta shohin si punë të tyre gjatë gjithë jetës që ta bëjnë të vdesë fuqinë e mëkatit që ka mbetur në ta.

Së treti, fraza, **“me anë të Frymës”** bën fjalë për shkakun apo mjetin kryesor për të kryer këtë detyrë. Në këtë varg “Fryma” është njësoj si te Romakëve 8:11. Ai banon në ne (Romakëve 8:9) dhe na jep jetë (Romakëve 8:11). Ai është Fryma e birësisë (Romakëve 8:15) dhe Ai na ndihmon në dobësitë tona (Romakëve 8:26). Të gjitha mënyrat e tjera të përpjekjeve për ta bërë mëkatin të vdesë, janë pa vlerë. Njerëzit mund të përpiqen ta bëjnë këtë punë me mjete të tjera (kr. Romakëve 9:30-32). Ata gjithmonë e kanë bërë këtë dhe gjithmonë do ta bëjnë. “Por” Pali thotë, “kjo është puna e Frymës”. Vetëm Ai mund ta bëjë këtë. Ta bësh mëkatin të vdesë me fuqinë tënde, sipas ideve të tua, çon në vetëdrejtësi. Ky është thelbi i gjithë besimeve të rreme.

Së katërti, fraza, **“i bëni të vdesin veprat e trupit”** na sjell tek detyra reale që duhet bërë. Le ta konsiderojmë këtë frazë duke bërë dhe duke iu përgjigjur tre pyetjeve:

a) Çfarë nënkupton me fjalën “trupit”? Është një shprehje tjetër e ngjashme që do të thotë “natyrën mëkatore” që Pali e ka përdorur shpesh në kapitull (shiko kapitulli 8 i Romakëve, vargjet 3,4,5,8,12 dhe 13a). Pali po thekson ndryshimin midis Frymës dhe natyrës mëkatore. Trupi është një instrument të cilin mëkati që banon në ne, e përdor për të shprehur veten. Në këtë mënyrë Pali përdor shprehjen “trupi” për të përfaqësuar natyrën e korruptuar dhe të shthurur të njeriut.

b) Çfarë nënkupton me fjalën “veprat”? Kjo fjalë i referohet veprimeve mëkatore që prodhon një natyrë mëkatore. Te Galatasve 5:19 ku këto vepra janë përshkruar, Pali na jep disa shembuj të këtyre “veprave mëkatore”. Preokupimi kryesor i Palit nuk janë “veprat” e jashtme, por shkaqet e tyre të brendshme. Është një dëshirë e ligë e pakontrolluar që prodhon vepra të tilla mëkatore të cilës në fakt, duhet t’i jepet një zgjidhje.

c) Çfarë nënkupton me fjalët “i bëni të vdesin” (mortifikoni)? Kjo është në mënyrë figurative. Imagjiloni vrasjen e një kafshe. Të vrasësh një kafshë do të thotë t’i heqësh forcën, fuqinë dhe jetën e saj, në mënyrë të tillë që nuk mund të veprojë dhe të bëjë çfarë të dojë. Kjo është tabloja këtu. Natyra mëkatore (ose mëkati që mbetet) krahasohet me një person, “veten e vjetër” me burimet, aftësitë, mençurinë, natyrën mashtruese, forcën, etj. Pali po thotë që kjo duhet të vdesë. Duhet të vritet (mortifikohet), që do të thotë që Fryma duhet t’i heqë forcën, fuqinë dhe jetën.

Në njëfarë kuptimi ky është një akt i përfunduar. Njeriu i vjetër është thënë që “u kryqëzua me Krishtin” (Romakëve 6:6). “Ne vdiqëm me Krishtin” (Romakëve 6:8). Kjo ndodhi kur lindëm përsëri (Romakëve 6:3-8). Megjithatë, çdo besimtar ka akoma mbetjet e natyrës mëkatore që vazhdimisht do të kërkojnë ta shprehin vetveten. Është detyra e çdo besimtari t’i bëjë të vdesin mbetjet e kësaj natyre mëkatore. Kjo duhet të bëhet vazhdimisht, në mënyrë që dëshirat e natyrës mëkatore të mos lejohen që të kënaqen.

Së fundmi, fraza **“ju do të rroni”** siguron premtimin që është dhënë për të inkurajuar besimtarët në këtë detyrë. Jeta e premtuar është e kundërta e vdekjes që na kërcënohet në rastin e mëparshëm: “Nëse jetoni sipas natyrës mëkatore, ju do të vdisni” (Romakëve 8:13 kr. me Galatasve 6:8). Mbase Pali ka në mendje jetën frymërore në Krishtin, si dhe jetën e përjetshme. Të gjithë besimtarët e vërtetë e kanë këtë jetë, por ata mund të humbasin gëzimin, ngushëllimin dhe forcën që jep kjo jetë. Në një kontekst tjetër, apostulli Pal shkruan: “Sepse tani rrojmë me të vërtetë, në qoftë se ju qëndroni të patundur në Zotin” (1Thesalonikasve 3:8) që do të thotë: Tani jeta ime do të më bëjë mirë. Do të kem gëzim dhe ngushëllim në jetën time. Në mënyrë të ngjashme, Apostulli Pal po thotë këtu: “ju do të jetoni një jetë të mirë, të gjallë, ngushëlluese, frymërore ndërsa jeni këtu dhe do të merrni jetë të përjetshme në fund.”

Nëse e marrim premtimin në këtë mënyrë, kemi një motiv tjetër për ta kryer këtë detyrë:

Forca, fuqia dhe shijimi i jetëve tona frymërore kërkon që t’i bëjmë të vdesin veprat e natyrës mëkatore.

2.

Detyra e çdo besimtari për gjithë jetën e tij

Në kapitullin e mëparshëm e paraqitëm këtë temë duke shqyrtuar fjalët dhe shprehjet e tekstit: “Nëse me anë të Frymës i bëni të vdesin veprat e trupit, ju do të rroni” (Romakëve 8:13b). Në këtë kapitull do të përqendrohemi në një thënie të rëndësishme të kapitullit të kaluar:

Besimtarët e vërtetë, të cilët me të vërtetë janë çliruar nga fuqia dënuese e mëkatit, akoma duhet ta shohin si punë të tyre gjatë gjithë jetës që ta bëjnë të vdesë fuqinë e mëkatit që ka mbetur në ta.

Po kjo e vërtetë është përsëritur në nxitjen e Palit: “Bëni, pra, të vdesin gjymtyrët tuaja që janë mbi tokë” (Kolosianëve 3:5). Kujt po i drejtohet Pali? Ai po u drejtohet atyre që janë “ringjallur me Krishtin” (Kolosianëve 3:1), të cilët kanë “vdekur” me Krishtin (Kolosianëve 3:3), dhe që do “të shfaqen në lavdi bashkë me Të” (Kolosianëve 3:4). Lexues, a po e bën mëkatin të vdesë? Jeta jote varet nga kjo gjë. Mos ndalo, qoftë edhe një ditë të vetme. Vrite mëkatin, ose do të vrasë paqen dhe gëzimin tënd. Pali na tregon cila ishte praktika e tij te 1Korintasve 9:27: “madje e mendoj trupin tim dhe e nënshtroj, se mos, pasi t’u kem predikuar të tjerëve, të bëhem për t’u përjashtuar”. Nëse kjo ishte detyra e përditshme e Palit (i cili ishte nderuar në hir, zbulosa, shijime, privilegje, ngushëllime etj. më shumë se të gjithë), pse duhet të mendojmë që ne jemi përjashtuar nga nevoja për të bërë të njëjtën gjë?

1) Për aq sa jetojmë, mëkati që ka mbetur në ne, do të jetojë në ne

Këtu nuk është vendi për të debatuar në lidhje me nocionin e marrë të jetës së përkryer pa mëkat. Ne duhet të jemi si Apostulli Pal, i cili nuk guxoi të fliste si një që “tashmë e fitova çmimin, ose jam bërë i përsosur” (Kolosianëve

3:12). Ne gjithashtu e dallojmë nevojën që kemi për t'u ripërtërirë në njeriun tonë të brendshëm “ditë pas dite” (2Korintasve 4:16). Ne e dimë që kemi një “trup vdekjeje” nga i cili nuk do të çlirohemi deri në vdekjen e trupave tanë (Romakëve 7:24, kr. Filipianëve 3:21). Kështu që e pranojmë, mëkati që është akoma në ne do të jetojë në ne në njëfarë shkalle, derisa të vdesim. Duke qenë se është kështu, nuk kemi alternativë tjetër përveçse ta bëjmë mëkatin të vdesë çdo ditë. Nëse një person është urdhëruar të vrasë armikun e tij dhe ai ndalon së godituri para se armiku të ketë vdekur, ai ka bërë vetëm gjysmën e punës. (Shiko 2Korintasve 7:1, Galatasve 6:9 dhe Hebrejve 12:1).

2) Mëkati që mbetet në ne, në mënyrë të vazhdueshme është aktiv gjatë gjithë jetës sonë duke u përpjekur të prodhojë vepra mëkatore

Kur mëkati na lë rehat, atëherë mund ta lëmë rehat mëkatin. Sidoqoftë, në këtë jetë kjo nuk do të ndodhë kurrë. Mëkati është mashtrues dhe e di si të shfaqet, si i vdekur kur në të vërtetë është i gjallë. Duke ditur këtë, ne duhet ta ndjekim mëkatin deri në vdekje. Mëkati është gjithmonë në veprim “sepse mishi ka dëshira kundër Frymës” (Galatasve 5:17). Dëshira e ligë na tundon dhe na çon në mëkat (Jakobi 1:14,15). Nganjëherë përpiqet të na bindë të mëkatojmë. Nganjëherë përpiqet të na pengojë të bëjmë atë që është e mirë. Nganjëherë përpiqet të shkurajojë frymën për të pasur shoqëri me Perëndinë. Siç na thotë edhe Pali: “Por të keqen që s’dua, atë bëj” (Romakëve 7:19).

Ai gjithashtu na tregon: “Në fakt unë e di se në mua, domethënë në mishin tim nuk banon asgjë e mirë” (Romakëve 7:18). Kjo e ndaloj Palin të bënte të mirën: “Në fakt të mirën që unë e dua nuk e bëj” (Romakëve 7:19). Në të njëjtën mënyrë, çdo besimtar zbulon që gjendet në betejë kur përpiqet të bëjë të mirën. Kjo është arsyeja pse Pali ankohet për këtë gjë aq shumë në kapitullin 7 të Romakëve. Çdo ditë besimtari gjendet në një konflikt me mëkatin. Mëkati është gjithmonë aktiv, gjithmonë duke planifikuar, gjithmonë duke joshur dhe tunduar. Ose mëkati po na mund, ose ne jemi duke mundur mëkatin. Do të jetë kështu derisa të vdesim. Nuk ke ku të fshihesh nga mëkati, përveçse të ndeshesh vazhdimisht me të.

3) Nëse e lëmë mëkatin të bëjë punën e tij, nëse vazhdimisht nuk e bëjmë të vdesë, do të na çojë në një jetë të sunduar prej mëkatit, në mëkate skandaloze që do të dëmtojnë jetën tonë

Mëkati gjithmonë synon të bëjë më të keqen. Çdo herë që mëkati përpiqet të na tundojë, apo të na joshë, do të na çojë të bëjmë mëkatin më të lig të atij lloji, nëse nuk ia vëmë veshin. Për shembull, çdo mendim i papastër i menduar,

apo edhe një shikim i vetëm do të na çonte në tradhti bashkëshortore nëse mundet. Mëkati është si varri që nuk ngopet asnjëherë. Një aspekt kryesor i natyrës mashtruese të mëkatit është mënyra se si fillon me kërkesa të vogla. Hapat dhe sugjerimet e para të mëkatit janë gjithmonë shumë modeste. Nëse mëkati korr sukses në hapin e tij të parë, do të bëjë gjithmonë e më shumë kërkesa deri në atë pikë që thjesht “të shikuarit e një gruaje të bukur kur lahet” përfundon në tradhti bashkëshortore, plane të liga dhe vrasje (Shiko 2Samuelit 11:2-17). Siç na paralajmëron autori i Hebrejve, mos lejoni që të “ngurtësohet ndonjë nga ju prej mashtrimit të mëkatit” (Hebrejve 3:13). Nëse mëkati korr sukses në sulmin e tij të parë, thjesht e përsërit sulmin e mëparshëm derisa zemra të jetë më pak e ndjeshme ndaj mëkatit dhe të jetë gati të shkojë e të zhytet më thellë në mëkat. Zemra ngurtësohet pa e kuptuar, kështu që mëkati mund të bëjë kërkesa më të mëdha pa e shqetësuar shumë ndërgjegjen. Në këtë mënyrë mëkati do të përparojë me faza duke shtuar kërkesat e liga. E vetmja gjë që mund ta pengojë mëkatin që të përparojë në këtë mënyrë është që vazhdimisht ta bësh të vdesë. Madje edhe shenjtoret më të shenjtë në botë do të bien në mëkatet më të këqija nëse nuk e kryejnë këtë detyrë.

4) Perëndia na ka dhënë Frymën e Tij të Shenjtë dhe një natyrë të re në mënyrë që të kemi të gjitha mjetet e duhura me të cilat të mund t'i bëjmë ballë mëkatit dhe dëshirave të liga

Natyrja e ligë është e përkushtuar të punojë kundër Frymës së Shenjtë dhe natyrës së re që Perëndia ka dhënë. E kundërta është gjithashtu e vërtetë, që do të thotë: “Fryma ka dëshira kundër mishit” (Galatasve 5:17). Na është dhënë natyra hyjnore (Shiko 2Pjetrit 1:4,5) që të mund t'i “shpëtojnë prishjes që është në botë për shkak të lakmisë”. Nëse nuk përdorim fuqinë e Frymës dhe natyrën tonë të re për ta bërë të vdesë mëkatin çdo ditë, atëherë po shpërfillim mjetin e përsosur që Perëndia na ka dhënë kundër armikut tonë më të madh. Nëse nuk po përdorim atë që kemi marrë nga Perëndia, do të jetë plotësisht e drejtë nëse Ai refuzon që të na japë më shumë. Hirit e Perëndisë, si edhe dhuratat e Tij na janë dhënë për t'i përdorur, për t'i zhvilluar dhe për t'i përmirësuar (siç mësohet në shëmbëlltyrën e talenteve Mateu 25:14-30). Nëse ndonjë i krishterë nuk e bën të vdesë mëkatin çdo ditë, ai po mëkaton kundër dashamirësisë, mirësisë, mençurisë dhe hirit të Perëndisë që i ka dhënë atij mjetet për ta bërë këtë.

5) Lënia pas dore e kësaj detyre çon në kalbjen e hirit në shpirt dhe në lulëzimin e natyrës mëkatore

Nuk ka rrugë tjetër më të sigurt që të shkaktosh kalbjen frymërore, sesa

duke lënë pas dore këtë detyrë. Ushtrimi i hirit dhe fitorja që sjell të ushtruarit e një hiri të tillë janë dy mënyrat kryesore si ta bësh hirin të fortë në zemër. Kur hiri nuk është aktiv (si një muskul që nuk punon) thahet dhe kalbet, dhe mëkati ngurtëson zemrën. Sa herë që mëkati korr një fitore të konsiderueshme, e dobëson jetën frymërore të shpirtit (Shiko Psalmin 31:10; 51:8). Kur krijesat e mjera marrin (në kuptimin frymëror) goditje pas goditjeje, plagë pas plage, mundje pas mundjeje dhe kur nuk ngrihen në kundërshtim të gjallë, çfarë tjetër mund të presin përveç ngurtësimit nga mashtrimi i mëkatit dhe që shpirtrat e tyre të gjakosen për vdekje? Është e trishtueshme ta thuash, por shembujt për të ilustruar rezultatet alarmante të një neglizhimi të tillë nuk mungojnë. Shumë prej nesh i mbajnë mend mirë të krishterët që njëherë e një kohë ishin të përlulur, kishin ndërgjegje të ndjeshme, që vajtonin për gjërat që nuk i bënin, që kishin frikë të ofendonin, që ishin të zellshëm për Zotin, punën e Tij, ditën dhe njerëzit e Tij, por që kanë ndryshuar për shkak se kanë lënë pas dore këtë detyrë. Tani ata janë të dhënë mbas gjërave të botës, mishërorë, të ftohtë, të hidhur, duke shkuar pas ideve të kësaj bote. Kjo i sjell turp të madh besimit të vërtetë dhe tundime të mëdha njerëzve që i njohin ata.

6) Detyrat e tjera të besimit të krishterë nuk mund të arrihen pa kryer këtë detyrë siç duhet

Është detyra jonë të “përsosemi në shenjtëri” duke nderuar Perëndinë (2Korintasve 7:1), duke u “rritur në hir” (2Pjetrit 3:18). Megjithatë, këto detyra nuk mund të bëhen pa detyrën e përditshme të mortifikimit të mëkatit. Mëkati ngrihet kundër çdo akti të shenjtërisë.

Përpara se të kalojmë në kapitullin tjetër të këtij studimi do të ishte e dobishme të bënim dy gjëra:

a) Do të bëjmë një përmbledhje të pikës së parë të përgjithshme që kemi parë në këtë kapitull. Është kjo: megjithëse vdekja e besimtarit ndaj mëkatit (shiko Romakëve 6:2) është blerë përmes vdekjes së Krishtit, është akoma detyra e përditshme e besimtarit të mortifikojë mëkatin. Megjithëse morëm premtimin e fitores së plotë (përmes bindjes për mëkat, përluljes për mëkat dhe marrjen e një natyre të re që e kundërshton mëkatin dhe është shkatërruese e mëkatit) kur ne shpëtohemi, mëkati mbetet te besimtari. Mëkati është aktiv te të gjithë besimtarët, madje edhe te besimtarët më të mirë, për aq sa të jetojnë në këtë botë. Prandaj, është diçka jetike ta bësh mëkatin të vdesë ditë pas dite gjatë gjithë jetës.

b) Do të vëmë re dy ligësi me të cilat ndeshet besimtari që nuk e bën mëkatin të vdesë. E para ndikon te besimtari; e dyta ndikon te të tjerët.

i) Besimtari: Ligësia që nuk e merr mëkatin seriozisht. Një person mund të flasë për mëkatin dhe të thotë çfarë gjëje e ligë që është, e megjithatë, nëse ky person nuk e mortifikon mëkatin e tij çdo ditë, ai nuk po e merr mëkatin seriozisht. Kjo ndodh për shkak se mëkati po vazhdon pa e kuptuar personi. Dikush që mendon se hiri dhe mëshira e Perëndisë e lejojnë atë të shpërfillë mëkatet e përditshme, është pothuajse gati të ndryshojë hirin e Perëndisë në një shfajësim për të vazhduar në mëkat dhe që po ngurtësohet nga mashtrimi i mëkatit. Nuk ka provë më të madhe të një zemre të rreme dhe të prishur sesa kjo. Lexues, ki kujdes nga një rebelim i tillë! Një gjë e tillë mund të të çojë vetëm në dobësimin e forcës frymërore, në mos më keq: apostezi dhe ferr. Gjaku i Jezusit është që të na pastrojë (1Gjonit 1:7; Titit 2:14), dhe jo që të na ngushëllojë në një jetë mëkatore! Lartësimi i Krishtit është që të na çojë në pendim (Veprat e Apostujve 5:31). Dhe hiri i Perëndisë “na mëson t’i themi “Jo” paperëndishmërisë” (Titit 2:11,12). Bibla flet për njerëz të cilët largohen nga kisha, sepse asnjëherë nuk i kanë përkitur asaj (1Gjonit 2:19). Mënyra se si u ndodh një gjë e tillë shumë njerëzve është pak a shumë kështu:

Ata ishin disi të bindur për një kohë të caktuar, gjë që i çoi ata të bënin vepra të caktuara të mira dhe të pohonin që besonin. Ata, “shpëtuan nga ndyrësitë e botës me anë të njohjes së Zotit dhe Shpëtimtarit Jezu Krisht” (2Pjetrit 2:20), por pasi e njohën ungjillin u lodhën nga detyrat e tij. Për shkak se zemrat e tyre asnjëherë nuk kishin ndryshuar me të vërtetë, ata e lejuan vetveten të lënë pas dore aspekte të ndryshme të mësimit të Biblës mbi hirin. Në momentin që kjo ligësi e kishte pushtuar zemrën e tyre, ishte vetëm çështje kohe para se të futeshin në rrugën e tyre drejt ferrit.

ii) Njerëzit e tjerë: Një person që dështon të mortifikojë mëkatin mund të ruajë veten nga apostezia, por në të njëjtën kohë mund të ushtrojë një ndikim të dyfishtë:

(a) Një ndikim që i ngurtëson të tjerët. Kur të tjerët shikojnë vetëm pak ndryshim midis jetëve të tyre dhe jetës së personit që nuk e mortifikon mëkatin në jetën e tij, ata nuk shohin ndonjë arsye pse të bëhen të krishterë. Ata vëzhgojnë zellin e një personi të tillë për besimin, por shohin gjithashtu edhe padurimin e tij me ata që nuk janë të një mendjeje. Ata shohin mospërputhje të ndryshme. Shohin ndarjen e tij nga bota, por gjithashtu vënë re më shumë egoizmin e tij dhe mungesën e përpjekjes për të ndihmuar të tjerët. Ata dëgjojnë të folurën e tij frymërore, pretendimet e tij për shoqërinë

e tij me Perëndinë, por bien në kundërshtim me të jetuarit e tij sipas mënyrës së botës. Ata e dëgjojnë atë tek mburret për faljen e mëkatit, por vënë re që ai nuk i fal të tjerët. Duke parë cilësinë e dobët të jetës së një personi të tillë, ata ngurtësojnë zemrat e tyre ndaj krishtërit, duke nxjerrë përfundimin që jetët e tyre janë po aq të mira sa të çdo të krishteri tjetër.

(b) Një ndikim që mashtron të tjerët. Të tjerët mund ta marrin një person të tillë si shembull të një të krishteri dhe supozojnë që, për shkak se mund të ndjekin shembullin e tij, apo madje të jenë një shembull më i mirë, atëherë edhe ata duhet të jenë të krishterë. Në këtë mënyrë njerëz të tillë mashtrohen duke menduar se janë të krishterë ndërkohë që nuk kanë jetë të përjetshme.

3.

Puna e Frymës së Shenjtë në mortifikim

Në këtë kapitull vëmendja jonë do të përqendrohet në varësinë e besimtarit te puna e Frymës së Shenjtë për ta bërë mëkatin të vdesë. E vërteta themelore që do të theksohet në këtë kapitull mund të përmbledhet si më poshtë:

Vetëm Fryma e Shenjtë është e aftë ta kryejë këtë punë. Të gjitha mënyrat dhe mjetet e tjera nuk mund të bëjnë asgjë pa këtë ndihmë.

Fryma e Shenjtë punon te besimtari siç i pëlqen Atij, për ta drejtuar dhe fuqizuar atë në këtë punë.

Kjo përmbledhje në mënyrë mjaft të dobishme mund të zgjerohet në dy pika kryesore:

1) Nuk ia vlen të kërkosh për ndihmë diku tjetër

Shumë zgjidhje janë sugjeruar, disa prej tyre mjaft të njohura, por ato nuk ndihmojnë askënd. Pjesa më e madhe fetare e Katolicizmit Romak është e preokupuar me rrugë të gabuara për ta bërë mëkatin të vdesë. Ky preokupim e shpreh veten në veshjen e thasëve, betimet, rregullat fetare, agjërimet, ndëshkimet e vetes etj. Të gjitha këto gjëra supozojnë se e bëjnë mëkatin të vdesë, por në fakt nuk e bëjnë.

Fatkeqësisht ide të tilla rreth mortifikimit nuk gjenden vetëm te Kisha Katolike Romake. Ka edhe të ashtuquajtur Protestantë, të cilët duhet të dinin më mirë dhe që kanë përparësinë e një të kuptuari më të qartë të ungjillit, të cilët nuk veprojnë më mirë se Katolikët Romakë. Këta e përkushtojnë veten thjesht në mbajtjen e Ligjit të Perëndisë, në një mënyrë që i çon në krenari dhe që nuk ka lidhje fare me Krishtin apo Frymën e Tij. Mënyra dhe mjete të tilla të supozuara për ta bërë mëkatin të vdesë, tregojnë një mungesë njohjeje me rrënjë thella, të fuqisë së Perëndisë dhe misterit të ungjillit.

Ka dy arsye kryesore pse përpjekjet e Kishës Katolike dhe të të ashtuquajturve Protestantë dështojnë ta bëjnë me të vërtetë të vdesë qoftë edhe një mëkat të vetëm:

a) Për shkak se shumë nga mënyrat dhe mjetet në të cilat ata këmbëngulin, asnjëherë nuk kanë qenë mjetet që Perëndia ka pasur në mendje. Nuk gjenden mënyra apo mjete në besimin e vërtetë që mund të arrijnë një qëllim të caktuar nëse Perëndia nuk i ka caktuar për atë qëllim. Në lidhje me veshjen e thasëve, betimet, ndëshkimet e vetes dhe gjëra të tilla si këto, Perëndia thotë: “Kush ua ka kërkuar këtë” (Isaia 1:12) dhe thotë: “Por kot më nderojnë, duke mësuar doktrina, të cilat janë urdhërime njerëzish” (Marku 7:7)

b) Për shkak se dështojnë të përdorin mjetet që ka caktuar Perëndia në mënyrën e duhur si: lutjen, agjërimin, të ndenjurit zgjuar, meditimin etj. Këto kanë vendin e tyre në këtë punë, por vetëm kur përdoren të varura nga Fryma dhe nga besimi. Sa herë që njerëzit shpresojnë aq shumë të jenë të suksesshëm të vrasin mëkatin thjesht përmes virtytit të lutjes apo agjërimit, ata dështojnë të përdorin në mënyrën e duhur mjetet që ka caktuar Perëndia. Siç Pali tha për disa njerëz, në fakt në një kontekst tjetër, ata “mësojnë gjithnjë dhe kurrë nuk mund të arrijnë njohjen e së vërtetës” (2Timoteut 3:7). Në të njëjtën mënyrë edhe këta njerëz gjithmonë janë duke u përpjekur ta bëjnë mëkatin të vdesë, por asnjëherë nuk e bëjnë me të vërtetë një gjë të tillë. Me një fjalë mund të themi, ata kanë mjete të ndryshme për të vrarë njeriun natyror në lidhje me jetën natyrore, por nuk kanë asnjë mjet për t’i bërë të vdesin dëshirat e liga që dëmtojnë jetën frymërore.

Ky gabim i përgjithshëm bëhet nga njerëz që janë të paditur në lidhje me ungjillin. Ky është shkaku i supersticionit të madh në botë dhe i feve ‘bëje-vetë’ që kanë hyrë në botë. Çfarë dëmi i kanë shkaktuar njerëzit vetes, çfarë vuajtjesh kanë hequr, duke menduar që mund ta vrasin mëkatin duke sulmuar trupin fizik, në vend të vetes së vjetër të korruptuar! Rrahja e vetes, apo mjete të tjera të torturimit të trupit (fatkeqësisht, një praktikë që akoma vazhdon me disa njerëz fetarë) nuk bëjnë asgjë për ta bërë mëkatin të vdesë.

Një tjetër formë më dinake dhe popullore e këtij gabimi nuk do të bënte asgjë për ta bërë mëkatin të vdesë. Ajo është: një njeri mbushet me ndjenjën e fajit të mëkatis që e ka mundur atë. Ai menjëherë i premtos vetes dhe Perëndisë që ai asnjëherë nuk do ta bëjë më atë. Ai e vigjilon veten, lutet për ca kohë, derisa ndjenja e fajit të mëkatis fiton kontrollin e mëparshëm.

Nëse do të konsideronim natyrën e vërtetë të punës që duhej bërë për ta bërë mëkatit të vdesë, do duket qartë se asnjë lloj vetëpërpjekjeje nuk mund ta arrijë një gjë të tillë. Kjo na çon te pika e dytë kryesore:

2) Ta bësh mëkatit të vdesë është punë e Frymës së Shenjtë.

Pse e themi këtë? Për dy arsye:

a) Perëndia ka premtuar në Fjalën e Tij të na japë Frymën e Shenjtë për ta bërë këtë punë. Heqja e zemrës prej guri (që do të thotë zemrën rebele, kokëfortë, mosbesuese) është në përgjithësi kjo puna e mortifikimit të mëkatit që po konsiderojmë. Është premtuar që do të bëhet me anë të Frymës, “do të heq nga mishi juaj zemrën prej guri... Do të vë brenda jush Shpirtin tim” (Ezekieli 36:26, 27).

b) Gjithë mortifikimi i mëkatit vjen si dhuratë nga Krishti dhe të gjitha dhuratat e Krishtit vijnë te ne me anë të Frymës së Krishtit. Pa Krishtin nuk mund të bëjmë asgjë (Gjoni 15:5). Krishti na e jep mortifikimin e mëkatit. Ai është lartësuar dhe është bërë Princ dhe Shpëtimtar për të dhënë pendimin (Veprat 5:31). Si e bën Krishti një gjë të tillë? Duke qenë se ka premtuar Frymën e Shenjtë, Ai e derdh Atë për këtë qëllim (Veprat 2:33).

Si përgatitje për atë çfarë vjen më pas në kapitujt e tjerë, do ta mbyllim këtë kapitull duke konsideruar dy pyetje të rëndësishme:

Së pari, Si e bën Fryma mortifikimin e mëkatit? Në përgjithësi, Fryma e Shenjtë e bën këtë në tri mënyra:

a) Ai bën që zemrat tona të tejmbushen me hir dhe prodhon frytin që kundërshton natyrën mëkatore, si të rrënjët dhe të degët. Te Galatasve 5:19-23 Pali vë në kontrast “Veprat (frytet) e natyrës mëkate” me “frytin e Frymës”. Nëse fryti i Frymës lulëzon te një person, natyra mëkatore nuk mund të lulëzojë në të njëjtën kohë. Pse ndodh kështu? Pali përgjigjet: “Ato (do të thotë natyra mëkatore dhe fryti i Frymës) janë në konflikt me njëra-tjetrën” (Galatasve 5:17) dhe kështu të dyja nuk mund të jenë në ndonjë shkallë të theksuar. Kjo ripërtëritje me anë të Frymës së Shenjtë, siç quhet te Titit 3:5 është një nga mënyrat kryesore për ta bërë mëkatit të vdesë. Fryma na bën të lulëzojmë dhe të mbushemi plot me hirit, të cilat kundërshtojnë dhe shkatërrojnë veprat e natyrës mëkatore dhe vetë mëkatit që ka mbetur.

b) Ai ushtron një ndikim të madh mbi rrënjët dhe zakonet e mëkatit, duke e dobësuar, shkatërruar dhe hequr atë. Për këtë arsye Ai është quajtur Fryma

e drejtësisë dhe Fryma e shfarosjes (Isaia 4:4). Ai me të vërtetë shkatërron dhe shfaros dëshirat tona mëkatore. Ai fillon me heqjen e zemrës prej guri me anë të një pushteti të plotfuqishëm. Ai vazhdon si zjarri që djeg rrënjët e dëshirës së ligë.

c) Ai e sjell kryqin e Krishtit në zemrën e besimtarit me anë të besimit dhe na jep shoqërinë me Krishtin në vdekjen dhe vuajtjen e Tij. Ai na sjell përsëri më vonë te kjo e vërtetë.

Së dyti, nëse kjo është vetëm punë e Frymës së Shenjtë, pse është një detyrë që besimtarët janë nxitur ta bëjnë?

Ka të paktën dy përgjigje për këtë pyetje:

a) Mortifikimi nuk është më shumë punë ekskluzive e Frymës së Shenjtë sesa janë të gjitha huret dhe veprat e mira. Fryma është autori i çdo hiri dhe veprë të mirë, megjithatë është besimtari që i ushtron këto hire dhe që aktualisht i kryen veprat e mira. Ai “vepron në ju edhe vullnetin edhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të Tij” (Filipianëve 2:13). “Sepse Ti kryen për ne çdo vepër tonën” (Isaia 26:12). Shiko gjithashtu 2Thesalonikasve 1:11; Kolosianëve 2:12; Romakëve 8:12-13; Zakaria 12:10.

b) Fryma e Shenjtë nuk e bën mëkatin të vdesë te besimtari pa bindjen dhe bashkëpunimin e besimtarit. Ai vepron në ne dhe mbi ne siç është e përshtatshme për natyrën njerëzore. Ai na ruan ne, lirinë tonë dhe bindjen tonë të lirë. Ai vepron në ne dhe me ne, jo kundër nesh, apo pa ne. Ndhima e Tij është një inkurajim për të bërë punën dhe jo një arsye për ta lënë pas dore. Ajo që ne po theksojmë këtu është thjesht që kjo punë nuk mund të bëhet pa ndihmën e fuqishme të Frymës së Shenjtë. Tragjedia është se ka njerëz që janë të huaj ndaj Frymës së Perëndisë, të cilët me të vërtetë përpiqen ta bëjnë mëkatin të vdesë në jetët e tyre dhe dështojnë. Ata luftojnë pa fitore, një luftë pa shpresën e paqes dhe mbesin në skllavëri tërë jetën e tyre.

4.

Vlera e Mortifikimit

Në këtë kapitull, e vërteta që do të theksohet është që gjallëria, forca dhe mirëqenia e jetës sonë frymërore varen më së shumti nga fakti se sa e bëjmë mëkatin të vdesë. Kjo e vërtetë mund të paraqitet duke shpjeguar dy gjëra që nuk nënkuptohen:

a) Nuk është e thënë që, besimtarët që vazhdimisht e bëjnë mëkatin të vdesë, do të shijojnë në mënyrë automatike një jetë frymërore të gjallë dhe ngushëlluese

Për shembull, Hemani, shkruesi i Psalmi 88, jetoi një jetë të vazhdueshme mortifikimi. Hemani ishte një njeri, i cili me të vërtetë eci me Perëndinë dhe megjithatë, ai asnjëherë nuk shijoi një ditë të mirë paqeje dhe ngushëllimi. Nëse Hemani, një shërbëtor aq i shquar i Perëndisë, dështoi të shijonte paqen dhe ngushëllimin që një jetë e vazhdueshme mortifikuese sjell, duhet të kuptojmë që Perëndia ka një arsye për një gjë të tillë. Perëndia e ka dhënë Hemanin si një shembull për të ngushëlluar të tjerët në një situatë të ngjashme si e tij. Ndërkohë që çdo i krishterë duhet të vërë në përdorim çdo mjet të mortifikimit për të fituar paqen, ata, gjithashtu, duhet të kuptojnë që vetëm Perëndia mund të japë paqe dhe ngushëllim (Shiko Isaia 57:18,19).

b) Nuk është e thënë që mortifikimi është burimi kryesor përmes të cilit Perëndia na jep një jetë frymërore të fortë dhe ngushëlluese

Në fakt, burimet kryesore që i japin këto gjëra janë privilegjet e birësimit tonë që i janë bërë të njohura shpirtit tonë. (“Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë” Romakëve 8:16). Shërbimi i Frymës që na siguron që jemi birësuar dhe shfajësuar, është burimi kryesor i jetës frymërore të gjallë dhe ngushëlluese.

Le të shikojmë se çfarë do të thotë kjo e vërtetë:

Në marrëdhënien tonë normale me Perëndinë dhe në mënyrën e zakonshme

sesi na trajton Ai, jeta frymërore e fortë dhe ngushëlluese varet në shkallë mjaft të lartë nga mortifikimi i vazhdueshëm i mëkatit. Si një rregull i përgjithshëm, mortifikimi ka një ndikim të efektshëm për të prodhuar një jetë frymërore të fortë dhe ngushëlluese. Tri gjërat që do të konsiderojmë do të na ndihmojnë ta vërtetojmë këtë pikë:

1) Asgjë, përveç mortifikimit të mëkatit, nuk do ta ruajë jetën frymërore nga humbja e gjallërisë dhe e ngushëllimit

Çdo mëkat që nuk e bëjmë të vdesë, me siguri do të përmbushë këto dy gjëra:

a) E dobëson shpirtin dhe i merr forcën. Kur Davidi lejoi një dëshirë mëkatore të pamortifikuar të mbeste në zemrën e tij, ajo e la pa forcë frymërore. Davidi tha: “Nuk ka asgjë të shëndoshë në mishin tim... nuk ka qetësi në kockat e mia për shkak të mëkatit tim... Jam i sflitur dhe i vrarë” (Psalm 38:3,8). Një dëshirë mëkatore e pamortifikuar do ta thajë shpirtin dhe tërë fuqinë e shpirtit dhe do ta dobësojë në të gjitha detyrat. Këtë e bën në tri mënyra:

Së pari - e trazon mirëqenien frymërore të gjithë zemrës. E bën këtë duke e larguar zemrën nga gjendja frymërore që është e nevojshme për një shoqëri të gjallë me Perëndinë. Ky largim bëhet duke i drejtuar dëshirat e zemrës mbas dëshirave të botës në mënyrë të tillë që dashuria e Atit nxirret jashtë.

Së dyti - vepron te mendja, duke përhapur mendime që kanë si synim të inkurajojnë plotësimin e dëshirave mëkatore. Do të synojë të ekzagjerojë kënaqësitë e mëkatit dhe jep arsye pse dëshirat mëkatore duhet të plotësohen.

Së treti - Dëmton dhe pengon detyrën. E bën këtë duke iu drejtuar një dëshirë të veçantë mëkatore. Për shembull, kur një njeri ambicioz duhet të jetë duke adhuruar Perëndinë, do të ndodhë që në vend që të adhurojë Perëndinë, do të studiojë.

b) Ashtu si mëkati dobëson, gjithashtu edhe e errëson shpirtin dhe nuk e lë të marrë ngushëllimin dhe paqen. Mëkati është si një re e dendur që përhapet mbi fytyrën e shpirtit dhe i largon të gjitha rrezet e dashurisë dhe të favorit të Perëndisë. Personi humbet dijeninë e birësimit dhe shijimin e privilegjit të birësimit.

Mortifikimi është e vetmja zgjidhje kundër këtyre dy ndikimeve të liga të mëkatit mbi shpirtin.

2) Mortifikimi, gjithashtu, ka një ndikim të mirë në rritjen e hireve të Perëndisë në zemrën njerëzore

Nëse zemra njerëzore krahasohet me një kopsht, atëherë mortifikimi mund të krahasohet me punën e heqjes së barishteve që do të pengonin rritjen e bimëve të hirit të Perëndisë. Mendo për një kopsht në të cilin është mbjellë një bimë e çmuar. Nëse barërat e këqija hiqen vazhdimisht nga kopshti, atëherë bima do të lulëzojë. Por, nëse barërat e këqija nuk shkulen, bima do të jetë e mjerë, e vyshkur dhe e padobishme. Atje ku mortifikimi dështon të shkatërrojë barërat e këqija të mëkatit, bimët e hirit të Perëndisë janë duke vdekur (Zbulesa 3:2). Ato janë duke u tharë dhe duke u kalbur. Një zemër e tillë është si fusha e përtacit, e mbushur me aq shumë barëra të këqija, saqë është tepër e vështirë të shohësh misrin e mirë. Kur sheh në një zemër të tillë, hiret e besimit, të dashurisë dhe të zellit janë aty; por ato janë aq të dobëta, aq të mbuluara me barërat e këqija të mëkatit, saqë kanë një vlerë fare të vogël. Hiqja barërat e këqija të mëkatit një zemër të tillë përmes mortifikimit të mëkatit dhe këto bimë të besimit, të dashurisë dhe të zellit do të fillojnë të lulëzojnë dhe do të jenë gati për përdorim dhe qëllim të mirë.

3) Mortifikimi është një mjet përmes të cilit Perëndia mund t'i japë paqe shpirtit

Sinqeriteti është themeli kryesor mbi të cilin mbështetet paqja e vërtetë e shpirtit. Mortifikimi është një nga treguesit më të qartë të sinqeritetit të një personi. Le ta tregojë një njeri sinqeritetin e tij përmes kundërshtimit që i bën shpirti vetes dhe ai njeri duhet të shijojë një ndjenjë të sigurt paqeje në shpirtin e tij.

5.

Një hyrje në praktikën e mortifikimit

Në këtë kapitull, do të fillojmë të trajtojmë disa pyetje dhe vështirësi praktike që besimtarët i hasin ndërsa praktikojnë detyrën e mortifikimit. Mënyra më e mirë për ta paraqitur këtë temë është të përshkruajmë llojin e problemit që ndeshin besimtarët. Problemi që haset është ky:

Besimtari gjen në vetvete një mëkat të fuqishëm që banon tek ai, i cili në mënyrë të vazhdueshme e vë atë nën skllavëri, e mbush zemrën e tij me shqetësime, e pengon shoqërinë e tij me Perëndinë dhe, në përgjithësi, trazon paqen e tij. Ky mëkat që banon te besimtari e shqetëson ndërgjegjen e tij dhe madje, e ekspozon besimtarin për t'ua ngurtësuar përmes mashtrimit të mëkatit. Pyetja që shtrohet është: Çfarë duhet të bëjë besimtari në lidhje me këtë? Çfarë drejtimi duhet të marrë që të zgjidhë problemin e kësaj dëshire mëkatore që në mënyrë të vazhdueshme pengon jetën e tij frymërore dhe rritjen e tij? Si mund ta mortifikojë ky besimtar këtë dëshirë mëkatore në atë shkallë që, megjithëse mëkati nuk shkatërrohet plotësisht, në përgjithësi, të jetë në gjendje të triumfojë mbi të dhe të shijojë paqen në shoqërinë e tij me Perëndinë? Për t'iu përgjigjur kësaj pyetjeje do të synojmë të bëjmë tre gjëra:

1. Të shpjegojmë se çfarë do të thotë të bësh çfarëdolloj mëkati të vdesë (mortifikimi). Meqenëse kjo është themelore për të kuptuar të tërë temën tonë, duhet të sqarojmë se çfarë nuk do të thotë, si, dhe çfarë do të thotë.
2. Do të japim udhëzime të përgjithshme që janë thelbësore për mortifikimin e vërtetë dhe frymëror të çfarëdolloj mëkati.
3. Do të japim udhëzime të veçanta se si mund të bëhet një gjë e tillë.

1) Një shpjegim negativ dhe pozitiv

a) Në pjesën që mbetet në këtë kapitull do të shpjegojmë pesë gjëra që nuk nënkupton mortifikimi dhe në kapitullin tjetër do të shpjegojmë tri gjëra që nënkupton mortifikimi.

i) **Të mortifikosh mëkatin nuk do të thotë se e shkatërron plotësisht atë dhe e heq plotësisht nga zemra.** Është e vërtetë që mund të thuash që ky është synimi i mortifikimit, por është një synim që nuk do të përmbushet në këtë jetë. Pa dyshim, besimtari mund të presë triumfe të mëdha mbi mëkatin me ndihmën e Frymës së Shenjtë dhe hirit të Krishtit, aq shumë, sa që ai mund të ketë fitore të vazhdueshme mbi mëkatin. Por ai nuk duhet të presë shkatërrimin total dhe heqjen e plotë të mëkatit në këtë jetë. Pali na siguron në lidhje me këtë gjë të Filipianëve 3. Pali e dinte që, pavarësisht nga të gjitha fitoret që kishte mbi mëkatin, ai nuk ishte akoma i përsosur (Filipianëve 3:12). Kjo njohuri nuk e pengonte “trupin e përlurur” (bëhet fjalë për trupin ku banon akoma mëkati) të ndryshonte përmes fuqisë transformuese të fuqisë së Krishtit në kthimin e Tij (Filipianëve 3:21). Perëndia e shikon të arsyeshme që në vetvete të mos jemi të plotë në asgjë, në mënyrë që, në të gjitha gjërat, të jemi të plotë në Krishtin (Kolozianëve 2:10).

ii) **Të mortifikosh mëkatin (dhe kjo në fakt nuk është aspak e nevojshme të thuhet) nuk do të thotë të përpiqesh ta fshehësh.** Është diçka e trishtueshme ta thuash, por një person mund t’i lërë nga ana praktike shumë mëkate, ndërkohë që nga ana tjetër ka akoma dëshirën t’i bëjë ato. Njerëzit mund ta marrin atë person si njeri të ndryshuar. Por një person i tillë, thjesht u ka shtuar mëkateve të mëparshme mëkatin e mallkuar të hipokrizisë dhe kështu ka gjetur një rrugë më të sigurt për në ferr.

iii) **Të mortifikosh mëkatin nuk do të thotë në mënyrë të domosdoshme të kultivosh një natyrë të qetë, të shtypur.** Shumë njerëz janë të bekuar në mënyrë të natyrshme me një temperament të këndshëm. Ata janë njerëz me të cilët merresh vesh kollaj dhe nuk janë të prirur të jenë gjaknxehtë. Njerëz të tillë mund ta kultivojnë dhe përmirësojnë natyrën e tyre të këndshme përmes disiplinës, konsiderimit, të qenit të kujdesshëm dhe duke u dukur para vetes dhe të tjerëve si njerëz shpirtërorë. Tragjedia është që një person zor se trazohet nga zemërimi, apo nga pasioni dhe nga ana tjetër një person tjetër duhet të ndeshet me mëkatet e tij çdo ditë; dhe megjithatë, është e mundur që personi i dytë ka bërë më shumë për ta bërë mëkatin të vdesë, sesa personi i parë. Personi i parë le ta gjykojë veten në bazë të egoizmit, mosbesimit, zilisë, apo nga disa mëkate të tjera të tilla shpirtërore. Kjo do t’i krijojë atij një ide më të mirë të gjendjes së tij të vërtetë para Perëndisë.

iv) **Mëkati nuk është mortifikuar kur thjesht i ndërrohet drejtimi**

në një anë tjetër. Simoni (Veprat e Apostujve 8:9-24) e la praktikën e magjisë për njëfarë kohe, por lakmia dhe ambicia e tij që ishin mbrapa magjisë mbetën dhe ai veproi në një mënyrë tjetër. Pavarësisht se Simoni jepte përshtypjen e madhe të një jete të re (Veprat e Apostujve 8:13), ai ishte akoma plot “vrer hidhësie dhe në prangat e paudhësisë” (Veprat e Apostujve 8:23). Kushdo që e zëvendëson krenarinë me dhënien mbas gjërave të kësaj bote, apo legalizmin me sensualizëm, nuk duhet të mendojë që mëkati që duket sikur është lënë, është mortifikuar!

v) **Mposhtjet e rastit të mëkatit nuk mund të merren si mortifikim.** Le të shohim dy shembuj të këtij rasti:

a) Mëkati nxjerr kokën, terrorizon ndërgjegjen dhe të mbush me frikën e skandalit si dhe të pakënaqësisë ndaj Perëndisë. Kjo mund të jetë si ndikim që e zgjon një person nga gjumi frymëror dhe, për njëfarë kohe, është mbushur me urrejtje ndaj atij mëkati dhe ruhet nga ai. Megjithatë, mëkati mbetet i pamortifikuar. Mëkati është si një armik që ka depërtuar në kamp dhe ka vlarë disa prej kapitenëve. Menjëherë rojet vihen në vigjilencë dhe kërkojnë nëpër kamp për ta gjetur armikun. Armiku fshihet ndërkohë që rojet po kërkojnë nëpër kamp. Për pak kohë, mund të duket sikur armiku është zhdukur, por ai mbetet i paprekur dhe po pret për një mundësi tjetër të bëjë të njëjtën gjë përsëri.

b) Në një kohë gjykimi, katastrofe, apo pikëllimi të madh, zemra është e preokupuar se si të shpëtojë nga këto gjëra. Një person mund të besojë që mund të shpëtojë nga ato gjëra vetëm duke u marrë me mëkatin, kështu që ai vendos ta braktisë mëkatin. Megjithatë, mëkati është aq mashtrues dhe është i kënaqur të qëndrojë në heshtje për njëfarë kohe dhe të japë përshtypjen se ka vdekur. Është shumë larg të qenit i mortifikuar dhe herët a vonë, do ta nxjerrë kokën përsëri. Te Psalmi 78:32-37 gjejmë një ilustrim mjaft të mirë të kësaj gjëje. Kur problemet vinin, këta njerëz ishin të shpejtë të ktheheshin te Zoti. Këtë gjë e bënë me “padurim”, me sinqeritet dhe zellshmëri, por megjithatë, mëkati i tyre mbeti i pamortifikuar (Psalmi 78:34, 37).

Me anë të këtyre dhe shumë mënyrave të tjera, shpirtat e varfër mund të mashtrojnë vetveten dhe të mendojnë se i kanë mortifikuar dëshirat e tyre të liga, kur në fakt mëkatet jetojnë akoma dhe po presin raste të përshtatshme ta nxjerrin kokën dhe të trajojnë paqen.

6.

Një shpjegim pozitiv i mortifikimit

Tani do të shpjegojmë se çfarë është mortifikimi. Tri gjëra që arrin të bëjë mortifikimi:

1) Dobëson vazhdimisht dëshirën e ligë

Çdo epsh (dëshirë e ligë) është zakon i shturur që vazhdimisht e prin zemrën kundrejt ligësisë. Tek Zanafilla 6:5 gjejmë përshkrimin e zemrës së pamortifikuar: “Tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë”. Çdo njeri i pashpëtuar ka një zemër të pamortifikuar që është plot me dëshira të ndryshme të paperëndishme dhe secila nga këto dëshira në mënyrë të vazhdueshme kërkon që të kënaqet.

Në do të përqendrohemi në mortifikimin e një dëshire të tillë të ligë. Kjo dëshirë (mendo për mëkatin më të zbatueshëm për rastin tënd) është një prirje dhe një ndikim i fortë, me rrënjë të thella, e zakonshme e vullnetit dhe e ndjenjave ndaj një mëkati të veçantë. Një nga provat e mëdha të një mëkati të tillë është prirja për të menduar se si kjo dëshirë e ligë mund të përmbushet (Shiko Romakëve 13:14). Ky zakon mëkatar (bëhet fjalë për epsh, apo dëshirë të ligë) vepron dhunshëm. Ato “luftojnë kundër shpirtit” (1Pjetrit 2:11) dhe kërkojnë ta bëjnë një person “rob të ligjit të mëkati”. Tani, gjëja e parë që arrin të bëjë mortifikimi është dobësimi i kësaj dëshire të ligë që të bëhet përherë e më pak e dhunshme në përpjekjet e saj për të na provokuar dhe për të na joshur për të mëkatuar (Shiko Jakobin 1:14,15).

Në këtë pikë duhet bërë një paralajmërim. Të gjitha dëshirat e liga e kanë fuqinë të na tërheqin dhe të na provokojnë për të mëkatuar, por duket se nuk kanë të njëjtën fuqi. Ka të paktën dy arsye pse disa dëshira të liga duket se janë shumë më të fuqishme sesa të tjerat:

i) Një dëshirë mëkatarë mund të jetë më e fortë sesa dëshirat e tjera tek i njëjti person dhe gjithashtu, më e fortë sesa e njëjta dëshirë te një person tjetër. Ka shumë mënyra me anë të të cilave kjo dëshirë bëhet më e fortë dhe

ka më shumë fuqi, por mënyra më e veçantë përmes së cilës ndodh është tundimi.

ii) Veprimet e dhunshme të disa dëshirave mëkatore janë shumë më të dukshme sesa veprimet e të tjerave. Pali bën një dallim midis papastërtisë dhe mëkateve të tjera. “Largohuni nga kurvëria! Çdo mëkat që kryen njeriu është jashtë trupit, por ai që kurvëron mëkaton kundër trupit të vet” (1Korintasve 6:18). Kjo do të thotë që mëkatet e këtij lloji dallohen më kollaj sesa mëkatet e tjera. Megjithatë, një njeri me një dashuri të madhe për botën mund të jetë po aq nën pushtetin e asaj dëshire të ligë (megjithëse pushteti i saj nuk është aq i dukshëm), sa edhe një njeri tjetër, i cili është rob i një dëshire të ligë apo imoraliteti seksual.

Atëherë, gjëja e parë që arrin të bëjë mortifikimi është dobësimi gradual i veprimeve të dhunshme të dëshirës së ligë, në mënyrë të tillë që fuqia e saj për të mposhtur, trazuar, shqetësuar dhe ngatërruar shpirtin, zvogëlohet. Ky është quajtur kryqëzimi i “mishit bashkë me pasionet dhe epshtet” (Galatasve 5:24). Kjo është një gjuhë shumë grafike, siç mund të shihet në ilustrimin e mëposhtëm.

Mendo për një njeri të kryqëzuar në kryq. Në fillim njeriu do të luftojë, do të përpiqet dhe do të bërtasë me forcë dhe fuqi të madhe. Pas njëfarë kohe, ndërsa gjaku i tij fillon të mbarohet, përpjekjet e tij dobësohen dhe thirrja e tij bëhet më e ulët dhe e çjerrë. Në të njëjtën mënyrë, kur një njeri nis detyrën për ta bërë të vdesë një dëshirë të ligë ka përpara tij një betejë të dhunshme, por ndërsa “gjaku dhe fryma” e dëshirës së ligë fillojnë të dalin, “përpjekjet dhe thirrjet” e saj zvogëlohen. Një mortifikim fillestar, rrënjësor i mëkatit përshkruhet te Romakëve 6 dhe në mënyrë të veçantë në vargun 6:

“Duke ditur këtë: se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të — që trupi i mëkatit mund të jetë anuluar dhe që ne të mos i shërbejmë më mëkatit”.

Pa pasur këtë mortifikim fillestar dhe rrënjësor të mëkatit që arrihet përmes lidhjes me Jezu Krishtin, siç përshkruhet në kapitullin 6 të Romakëve (më shumë do të thuhet për këtë në kapitullin tjetër), një person nuk mund të bëjë asnjë lloj progresi në mortifikimin, qoftë edhe të një dëshire të vetme të ligë. Një njeri mund të hedhë poshtë të gjitha frutat e hidhura nga një pemë e egër derisa të bëhet copash. Por, për aq sa rrënjët kanë forcë dhe gjallëri, nuk ka rëndësi se sa fruta hedh poshtë; kjo nuk do t'i pengonte rrënjët që të jepnin fruta të egra. Kjo është marrëzia që bëjnë shumë njerëz kur janë të vendosur që me tërë zell t'u kundërvihen mëkateve të caktuara, por që asnjëherë nuk e sulmojnë, apo dëmtojnë rrënjën e vetë mëkatit (ashtu siç

bëhet kur një besimtar bashkohet me Jezu Krishtin).

2) Mortifikimi është luftë dhe betejë e vazhdueshme me mëkatën

Kur mëkati është i fortë dhe i gjallë, shpirti bën pak progres frymëror. Nëse ne, në mënyrë të vazhdueshme nuk e luftojmë mëkatën, atëherë mëkati do të bëhet më i fortë dhe më i gjallë dhe progresi frymëror do të pengohet në mënyrë të vazhdueshme. Ka tri gjëra kryesore të përfshira në betejën kundër mëkatit: Ato janë:

a) Duhet ta njohim armikun tonë dhe duhet të jemi të vendosur ta shkatërrojmë armikun me të gjitha mjetet e mundshme. Duhet të mbajmë mend që jemi të përfshirë në një konflikt të gjallë dhe të rrezikshëm, një konflikt që ka pasoja serioze. Secili nga ne duhet të jetë në dijeni “për plagën e zemrës së tij” (1Mbretërve 8:38). Duhet të ruhemi që të mos e shpërfillim këtë plagë. Duhet pasur frikë që shumë njerëz kanë pak njohuri mbi armikun e madh që ata mbartin në zemrat e tyre. Kjo i bën ata të gatshëm të shfaqësojnë veten dhe të jenë të padurueshëm ndaj qortimit apo këshillimit, duke mos e kuptuar që janë në ndonjë rrezik (2Kronikave 16:10).

b) Duhet të punojmë që të njohim rrugët e armikut tonë, strategjitë dhe metodat e luftës që përdor ai, përparësitë që synon të shfrytëzojë dhe madje, edhe rastet kur armiku është më i suksesshëm. Sa më mirë t’i njohim këto gjëra, aq më mirë do të jemi të përgatitur të luftojmë dhe të ndeshemi me mëkatën. Për shembull, nëse vëmë re që armiku ynë në mënyrë të vazhdueshme shfrytëzon rastin në të njëjtën situatë të veçantë, atëherë duhet të përpiqemi ta shmangim situatën. Synimi ynë duhet të jetë që të vëmë mençurinë e Frymës së Shenjtë përballë natyrës mashtruese të mëkatit që banon te ne, në mënyrë të tillë që, të mund ta dallojmë shpejt natyrën e fshehtë të armikut tonë dhe t’i bëjmë të pamundura planet e tij kundër nesh.

c) Duhet të punojmë çdo ditë që të përdorim çdo mjet që ka caktuar Perëndia për të lënduar dhe për të shkatërruar armikun tonë (disa prej tyre do të përmenden më vonë). Nuk duhet ta lejojmë vetveten të biem pre e njëfarë ndjenje të rreme sigurie dhe të mendojmë që dëshirat tona mëkatore janë të vdekura, sepse janë të qeta. Për më tepër, duhet t’u shkaktojmë plagë të reja dhe t’u japim goditje të reja çdo ditë këtyre dëshirave mëkatore (shiko Kolosianëve 3:5).

3) Mortifikimi korr sukses në kundërshtimin dhe konfliktin me mëkatën që banon në ne

Kur ka një sukses të shpeshtë kundër çfarëdolloj dëshire të ligë, kjo është një

pjesë dhe një fakt tjetër i mortifikimit. Me ‘sukses’ e kemi fjalën për fitoren mbi mëkatin e shoqëruar me synimin për ta pasuar atë fitore dhe për ta goditur mëkatin përsëri. Për shembull, kur zemra zbulon veprimet e mëkatit që banon në ne (duke u përpjekur të na mashtrojë, të na joshë, apo të veprojë në imagjinatën tonë, etj.), menjëherë e arreston mëkatin, e vë përballë ligjit të Perëndisë dhe dashurisë së Krishtit, e dënon dhe e ekzekuton atë.

Kur një person vë re një sukses të tillë që, rrënja e dëshirës së ligë është dobësuar me të vërtetë dhe veprimtaria e saj është zvogëluar në mënyrë të tillë, që nuk mund ta pengojë më detyrën e tij, apo të ndërpresë paqen e tij siç e bënte më përpara, atëherë mëkati është mortifikuar në një shkallë të konsiderueshme.

Dobësimi i rrënjës së dëshirës së ligë arrihet kryesisht me anë të vënies në jetë, zbatimit të vazhdueshëm dhe gëzimit që sjell jeta frymërore e hirit që qëndron në kundërshtim të drejtpërdrejtë ndaj dëshirës së ligë dhe e shkatërron atë. (Krahaso me kapitullin 4, pika 2). Kështu, përmes veshjes së përlësisë dhe rritjes në të, krenaria do të dobësohet. Në të njëjtën mënyrë durimi do të punojë me pasionin; pastërtia e mendjes dhe ndërgjegjja do të punojnë me papastërtinë; mendja në gjërat qiellore do të punojë me dashurinë e kësaj bote dhe kështu me radhë.

7.

Rregulla të përgjithshme në lidhje me praktikimin e mortifikimit

Ka disa rregulla të përgjithshme që janë thelbësore për mortifikimin ungjillor. Pa këto, asnjë mëkat nuk do të mortifikohet. Në këtë kapitull do të shikojmë të parin dhe më thelbësorin e këtyre rregullave. Ky është:

Vetëm një besimtar, që do të thotë një person që është bashkuar me të vërtetë me Krishtin, është i aftë të mortifikojë një mëkat.

Siç e kemi theksuar në kapitullin e parë, mortifikimi është punë e besimtarëve: “Nëse, i bëni të vdesin...” (Romakëve 8:13). Një njeri i parilindur (do të thotë një person që nuk është bashkuar me të vërtetë me Krishtin me anë të besimit) mund të bëjë diçka të tillë si mortifikimi, por ai nuk mund të mortifikojë qoftë edhe një mëkat të vetëm në mënyrën që është e pranueshme para Perëndisë. Në kapitullin 3 ne pamë se si shumë njerëz të sinqertë fetarë (duke vepruar sipas parimeve të mësuara nga kisha e tyre) përpiqen të mortifikojnë mëkatin e tyre, por fatkeqësisht është krejtësisht e kotë.

Ne nuk po sugjerojmë që vetëm besimtarët janë të detyruar të mortifikojnë mëkatin. Jo, mortifikimi është një detyrë (si pendimi dhe besimi) që Perëndia u kërkon të gjithë atyre që dëgjojnë ungjillin. Çfarë po theksojmë është që vetëm besimtarët mund ta bëjnë këtë. Edhe jobesimtari është i detyruar ta bëjë këtë, por nuk është detyra e tij e menjëhershme. Detyra e tij e menjëhershme është të besojë ungjillin që ka dëgjuar.

Pa ndihmën e Frymës së Perëndisë mortifikimi nuk mund të bëhet. Një njeri e ka më të kollajshme të shohë pa sy, apo të flasë pa gjuhë, sesa të mortifikojë një mëkat pa Frymën. Por si mund të ketë një person ndihmën e Frymës? Ai është Fryma e Krishtit dhe Ai merret përmes besimit të lajmit të mirë të Jezu Krishtit – jo si një shpërblim për mbajtjen e ligjit (shiko

Galatasve 3:1-5, në mënyrë të veçantë vargun 1). Të gjitha përpjekjet për të mortifikuar ndonjë epsh pa besim në Jezu Krishtin do të jenë të padobishme.

Kur Judenjtë u bindën për mëkatën e tyre në ditën e Rrëshajëve dhe thirrën: “Çfarë duhet të bëjmë?”, cila ishte përgjigjja e Pjetrit? A u tha të mortifikonin krenarinë, zemërimin, urrejtjen, mizorinë, etj? Jo, ai e dinte se kjo nuk ishte çfarë ata duhej të bënin. Çfarë ata duhej të bënin ishte që të ktheheshin, të pendoheshin nga mëkatet e tyre dhe të besonin në Jezu Krishtin (Veprat e Apostujve 2:38). Pjetri e dinte që nevoja e parë e njeriut ishte të besonin tek Ai që ata kishin tejshpuar dhe nëse do ta bënin këtë, përlulja dhe mortifikimi i vërtetë do të vinin më pas. E njëjta gjë ishte edhe me shërbimin e Gjon Pagëzorit. Farisenjtë vunë para njerëzve detyra të rënda dhe mjete të ashpra të mortifikimit të tilla si agjërimet dhe larjet. Sidoqoftë Gjoni predikoi nevojën e menjëhershme të shpëtimit dhe pendimit (Mateu 3:8).

Shërbimi i Krishtit ishte i njëjtë. Ai tha: “A vilet vallë rrush nga ferrat?” (Mateu 7:16). Pemët mund të japin fryt sipas llojit të tyre dhe kështu që Krishti na tregon: “Bëjeni të mirë pemën dhe fryti i saj do të jetë i mirë” (Mateu 12:33). Me fjalë të tjera, duhet të zgjidhet problemi i rrënjës. Natyra e pemës duhet ndryshuar, ose është e pamundur që pema të japë fryte të mira.

Ky fakt është kaq elementar, por kaq i rëndësishëm, saqë duhet të kalojmë pak më shumë kohë duke konsideruar disa nga rreziqet që dalin kur lihet pas dore apo shpërfillet. Do të përqendrohemi thjesht në tri rreziqe:

1) Rreziku i shpërqendrimit nga detyra kryesore e njeriut

Kur ky fakt themelor shpërfillet apo lihet pas dore, ekziston rreziku që mendja dhe shpirti i njeriut të preokupohet me një detyrë që nuk është në të vërtetë puna e tij kryesore. Puna kryesore e njeriut është të pendohet dhe të besojë ungjillin. Për aq sa kjo nuk është bërë, asnjë detyrë tjetër nuk ka vlerë kushedi se çfarë. Një njeri mund të bëjë të gjitha përpjekjet për të mortifikuar mëkatën kur ai duhet të jetë duke bërë të gjitha përpjekjet për të fituar besimin shpëtues në Krishtin.

2) Rreziku i vetëmashtrimit

Detyra e mortifikimit është një gjë e mirë në vetvete, në kontekstin e duhur. Mortifikimi është një detyrë që duhet të ndërmerret vetëm nga ata që kanë një besim shpëtues në Jezu Krishtin. Rreziku qëndron në faktin se një person mund ndërmarrë këtë detyrë dhe të hamendësojë që, për shkak se po e bën këtë, duhet të jetë duke kënaqur Perëndinë. Për shembull:

a) Një njeri në vend që të shkojë te Doktor i Madh i shpirtave për shërim përmes vdekjes së Tij në kryq, është i zënë duke u përpjekur të shërojë vetveten përmes detyrës së mortifikimit. “Kur Efraimi pa sëmundjen e tij dhe Juda plagën e tij, Efraimi shkoi në Asiri dhe i dërgoi lajmëtarë mbretit Jareb për ndihmë” (Osea 5:13) dhe kështu Juda dhe Efraimi mbetën pa u shëruar nga Perëndia.

b) Për shkak se dikujt i duket sikur po e bën detyrën e mortifikimit me sinqeritet të madh, ai njeri mund të ngurtësohet nga kjo në njëfarë vetëdrejtësie dhe mendon se gjendja e tij është e mirë.

3) Rreziku i të zhgënjyerit nga mungesa e suksesit

Një jobesimtar mund të punojë sinqerisht në këtë detyrë, megjithatë vetëm po mashtron vetveten. Herët apo vonë ai do të zbulojë që mëkati i tij nuk po mortifikohet dhe që ai po shkëmben, në njëfarë mënyre, një mëkat për një tjetër. Ai pastaj do të bjerë në dëshpërim nga mungesa e suksesit dhe do t'i dorëzohet pushtetit të mëkatit.

Konkluzion

Mortifikimi është detyrë e besimit, detyra e veçantë e besimit. Tani, nëse ka një punë që duhet kryer, që duhet kryer në një mënyrë të veçantë, është tërësisht marrëzi të përpiqesh ta bësh atë në ndonjë lloj mënyre tjetër. Është besimi që e pastron zemrën (Veprat e Apostujve 15:9). Apo siç na informon Pjetri, “mbasi të pastroni shpirtat tuaj me bindjen ndaj së vërtetës me anë të Frymës” dhe pa besim, nuk do të bëhet dhe **nuk mund** të bëhet. Çfarë kemi thënë në këtë kapitull është e mjaftueshme për të provuar rregullin e parë të përgjithshëm të mortifikimit: **Sigurohuni që jeni bashkuar me Krishtin me anë të besimit, sepse nëse e keni si qëllim të mortifikoni çfarëdo məkati pa atë bashkim, nuk do të keni sukses.**

Shënim: Një kundërshtim i mundshëm dhe disa përgjigje

Ekziston një kundërshtim kryesor ndaj këtij rregulli të parë të përgjithshëm që mund të thuhet në formën e një pyetje:

Çfarë duhet të inkurajohet të bëjë njeriu i parilindur kur është i bindur për ligësinë e mëkatit? A nuk i mbetet një njeriu të tillë veçse të pushojë betejën me mëkatin, të jetojë pa çarë kokën, t'u dorëzohet plotësisht epsheve të tij dhe të jetë po aq i keq sa njerëzit më të ligj?

Përgjigjja e shkurtër ndaj një pyetje të tillë është e thjeshtë. Mos e dhëntë Perëndia!

(Xhon Ouen në këtë pikë jep katër arsye pse është e drejtë të inkurajohen njerëzit e parilindur që të luftojnë kundër mëkatit. Ne do të përqendrohemi tek arsyeja e parë dhe e fundit):

a) Konsidero mençurinë, mirësinë dhe dashurinë e Perëndisë që tregohet në mënyra të ndryshme që ai frenon burrat dhe gratë që të mos jenë aq të këqij sa mund të jenë. Mënyra në të cilën bëhet vjen nga kujdesi, dashamirësia dhe mirësia e Perëndisë, pa të cilën e gjithë toka do të ishte një ferr i mëkatit dhe i konfuzionit.

b) Mortifikimi është një detyrë që njerëzit e parilindur duhet ta bëjnë, por nuk është detyra e tyre parësore. Nëse një njeri po mbyll një vrimë në shtëpinë e tij, ai nuk do të mendojë që jam armiku i tij nëse vij e i tregoj që të lërë punën për pak kohë dhe të shuajë zjarrin që mund të djegë tërë shtëpinë e tij. Nëse një njeri i dhemb gishti dhe njëkohësisht ka temperaturë, duhet të ulë temperaturën në fillim pastaj të merret me gishtin. Po kështu është edhe në fushën shpirtërore. Nuk ka ndonjë vlerë të përpiqesh të luftosh një mëkat të caktuar kur problemi yt i vërtetë është natyra mëkatore që është skllave e mëkatit. Së pari dhe mbi të gjitha, çoje natyrën mëkatore te Krishti, Doktor i Madh, pastaj, kur Ai të të ketë çliruar nga robëria e natyrës mëkatore, atëherë do të jesh gati të fillosh të mortifikosh mëkate të veçanta.

8.

Rregulli i dytë i përgjithshëm i mortifikimit

Rregulli i parë kishte të bënte me atë se çfarë duhet të jetë një person para se të jetë në gjendje të kryejë detyrën e mortifikimit. Rregulli i dytë ka të bëjë me qëndrimin e nevojshëm për ta kryer këtë detyrë. Ky qëndrim përmbledhet në rregullin e mëposhtëm:

Nuk do të bësh të vdesë asnjë lloj mëkati nëse sinqerisht dhe me zell nuk kërkon të merresh me të gjitha mëkatet.

Ta themi më thjeshtë, besimtarit nuk i është dhënë mundësia të vendosë se cilin mëkat në jetën e tij duhet ta bëjë të vdesë. Nëse besimtari nuk është i përkushtuar që të merret me secilin dhe me çdo mëkat në jetën e tij, ai kurrë nuk do të ketë sukses në mortifikimin qoftë edhe të një mëkati të vetëm. Le ta shpjegoj më mirë për çfarë e kam fjalën.

Një besimtar vihet në provë nga dëshira mëkatore, siç është përshkruar në fillim të kapitullit 5. Kjo dëshirë mëkatore (mendo për atë që është më e zbatueshmja për ty) e shqetëson besimtarin. Në mënyrë të përsëritshme e mund dhe e plagos në atë mënyrë të tillë që ai mezi pret një çlirim të plotë. Jo vetëm kaq, por në realitet ai lufton me mëkatin, lutet dhe vajton kur mundet prej tij. Megjithatë në të njëjtën kohë, ka edhe detyra të tjera të jetës së krishterë që nuk i merr seriozisht. Ai mund të kalojë ditë të tëra pa shijuar një shoqëri të vërtetë me Perëndinë. Ai mund ta lexojë Biblën në një mënyrë moskokëçarëse, duke neglizhuar të meditojë mbi Fjalën e Perëndisë dhe kalon pak apo aspak kohë në lutje. Këto gjëra të lëna pas dore, apo kryerja në një mënyrë sa më të vakët e detyrave të jetës së krishterë janë mëkate (mëkate të mosbërjes), por ato nuk e shqetësojnë atë si mëkati, prej të cilit dëshiron të çlirohet. Tani ajo gjë që po përpiqem të theksoj është se besimtari nuk duhet të presë të çlirohet nga mëkati që me të vërtetë e shqetëson atë

derisa të nisë të trajtojë mëkatet e tjera me të njëjtin seriozitet.

Pse është kështu? Ka dy arsye:

a) Kjo përpjekje e pjesshme mortifikimi është bazuar mbi një arsyetim të rremë. Pa urrejtje ndaj mëkatit si mëkat (jo thjesht urrejtje e pasojave shqetësuese) dhe pa një ndjenjë të dashurisë për Krishtin në kryq, nuk mund të ketë mortifikim të vërtetë shpirtëror. Kjo lloj përpjekjeje mortifikimi nuk tregon ndonjë fakt që personi është i motivuar nga urrejtja për mëkatin si mëkat dhe një ndjenjë dashurie për Krishtin në kryq. Për më tepër, motivi është thjesht dashuria për veten. Një mëkat i veçantë e shqetëson paqen dhe mirëqenien e personit, kështu që ai lufton me këtë mëkat thjesht për t'i fituar ato.

Një personi të tillë, një pastor besnik do të duhej t'i thoshte:

Mik, ke lënë pas dore lutjen dhe leximin e Biblës. Ke qenë moskokëçarës se çfarë shembulli je për të tjerët. Këto janë po aq mëkate dhe ligësi si edhe mëkati që ti po përpiqesh të mundësh. Jezusi derdhi gjakun e Tij edhe për këto mëkate. Pse nuk je përpjekur për t'i mposhtur ato? Nëse me të vërtetë e ke urreyer mëkatin si mëkat do të ishte po aq i kujdesshëm ndaj çdo gjëje që trishton dhe trazon Frymën e Shenjtë, po aq sa je për mëkatin e veçantë që të trishton dhe trazon shpirtin tënd. A nuk e sheh që beteja jote me mëkatin është thjesht e preokupuar për paqen dhe mirëqenien tënde? A mendon që mund të presësh që Fryma e Shenjtë të të ndihmojë të heqësh qafe mëkatin që të trazon kur nuk je aspak i shqetësuar që të merresh me mëkatet e tjera që e trishtojnë Atë po aq shumë?

Çfarëdo që mund të mendojmë, puna e mortifikimit që Perëndia kërkon është një përkushtim i plotë për të mortifikuar të gjithë mëkatin. Nëse një besimtar sinqerisht synon të bëjë atë që kërkon Perëndia, ai mund t'i varë shpresat te Fryma e Shenjtë. Nëse besimtari është i shqetësuar vetëm të bëjë punën e vet (do të thotë që thjesht po përpriqet të mortifikojë mëkatet që e shqetësojnë atë) Perëndia do ta lërë atë të luftojë me forcën e vet. Urdhërimi është: “Le ta pastrojmë veten nga çdo ndotje e mishit dhe e frymës dhe ta përfundojmë shenjtërimin tonë në druajtjen e Perëndisë” (2Korintasve 7:1). Nëse bëjmë ndonjë gjë, duhet të synojmë të bëjmë çdo gjë.

b) Nganjëherë Perëndia vë në lëvizje një dëshirë mëkatore të fortë te një besimtar si një mjet për ta disiplinuar. Kur një besimtar bëhet i vakët (Zbulesa 3:16) dhe moskokëçarës në ecjen e tij me Perëndinë, Perëndia

lejon nganjëherë një dëshirë të ligë të bëhet e fortë në zemrën e tij, kështu që bëhet një plagë dhe një barrë për të. Kjo mund të jetë mënyra e Perëndisë për të disiplinuar një besimtar për mosbindje, ose të paktën ta zgjojë atë që të konsiderojë rrugët e tij dhe ta thërrasë në mortifikim me gjithë zemër të mëkatit. Një shembull i ngjashëm me këtë mund të shihet në mënyrën se si Perëndia e trajtoi Izraelin në ditën e Gjyqtarëve (Shiko për shembull, Gjyqtarët 1:27-2:3, në mënyrë të veçantë 2:3).

Shënim 1: Kur një besimtar ngacmohet vazhdimisht si një plagë nga një dëshirë e caktuar mëkatore, që është kaq e fortë, saqë mezi di sesi ta kontrollojë atë, kjo në përgjithësi është rezultat i ecjes së pakujdesshme me Perëndinë, apo nga pavullnetshmëria për t'i marrë seriozisht paralajmërimet e Shkrimit.

Shënim 2: Nganjëherë Perëndia përdor plagën e një dëshirë të caktuar mëkatore për të parandaluar apo shëruar ndonjë ligësi tjetër. Ky ishte qëllimi i Perëndisë që lejoi një lajmëtar të Satanit të shqetësonte Palin që të mos mbahej “me të madh për shkak të jashtëzakonshmërisë së zbulesave” (2Korintasve 12:7). Në të njëjtën mënyrë mund të jetë që Pjetri u la të mohonte Zotin e tij si mjet për të korrigjuar sigurinë e tepërt që kishte në vetvete.

Konkluzioni i kësaj pjese

Kushdo që do të mortifikojë ndonjë epsh shqetësues të jetës së tij plotësisht dhe në mënyrë të pranueshme, duhet të kujdeset të ketë të njëjtin përkushtim bindjeje ndaj të gjithë detyrave që Perëndia e thërret atë. Gjithashtu, duhet të dijë që çdo dëshirë mëkatore, çdo detyrë e pabërë është barrë për Perëndinë. Për aq sa të kesh një zemër jobesnike, që është përgatitur të lërë pas dore nevojën për t'u përpjekur për t'u bindur në çdo fushë, do të kesh një shpirt të dobët që nuk po i lejon besimit punën e tij të plotë. Çfarëdolloj shpirti në një gjendje të tillë nuk ka të drejtë të presë sukses në punën e mortifikimit.

9.

Rregulli i parë i veçantë i mortifikimit

Në dy kapitujt e mëparshëm konsideruam dy rregulla të përgjithshme thelbësore për mortifikimin e çfarëdo mëkati. Në këtë kapitull nisim të konsiderojmë rregulla më të veçanta, apo udhëzime për ta drejtuar një besimtar në detyrën e mortifikimit. I pari nga këto rregulla është për ta përgatitur besimtarin për këtë:

Një diagnostikim i kujdesshëm i dëshirës mëkatore që duhet mortifikuar

Gjëja e parë që bën një doktor i mirë me dikë që ka nevojë për trajtim të një sëmundjeje, është t'i bëjë një ekzaminim të kujdesshëm. Doktorin duke bërë këtë përpiket të zbulojë të gjitha simptomat që janë të lidhura me sëmundjen. Për shembull, ai i mat temperaturën pacientit dhe i kontrollon pulsën dhe tensionin e gjakut. Ai e pyet se kur i ka nisur sëmundja. Gjërat e ndryshme që vë re doktorin (si temperatura e lartë, kruajtje apo njolla, ënjtje, dhimbje etj.) dhe gjërat që zbulon rreth sëmundjes, të gjitha do ta ndihmojnë doktorin të vendosë sëmundjen e duhur që duhet trajtuar. Kjo gjë njihet me emrin diagnostikim. Një doktor i mirë asnjëherë nuk do të japë një ilaç sepse pacienti ka dhimbje. Ai dëshiron të dijë cili është shkaku i dhimbjes (domethënë i sëmundjes) para se të japë ndonjë ilaç të caktuar.

Në të njëjtën mënyrë mund të mendojmë për dëshirën mëkatore si një sëmundje që duhet diagnostikuar saktë para se të mund të trajtohet. Disa kanë simptoma më shqetësuese se të tjerët. Këto nuk do të mortifikohen duke përdorur të njëjtin trajtim që i është bërë një dëshirë tjetër mëkatore me më pak simptoma. Kjo na çon që të konsiderojmë disa nga simptomat shqetësuese që do të na tregojnë nëse kemi nevojë të përdorim trajtim më të fortë se zakonisht.

1) Një dëshirë e fortë që ka lëshuar rrënjë

Një dëshirë mëkatore që është lejuar të korruptojë zemrën për një kohë të gjatë, pa ndonjë përpjekje rigoroze për ta mortifikuar, apo shëruar plagën që ka shkaktuar, është një dëshirë mëkatore e rrezikshme. Një dëshirë e tillë mëkatore e sjell shpirtin në një gjendje të tmerrshme që Davidi e përshkruan te Psalmi 38:5: “Plagët e mia janë të fëlliqura dhe të qelbëzuara nga marrëzia ime.” Në një rast të tillë, kursi i zakonshëm i përluljes nuk do të ketë sukses për të mortifikuar. Ka korruptuar ndërgjegjen deri në atë shkallë, sa që dëshira mëkatore dhe ndërgjegjja mund të jetojnë së bashku. Dëshira mëkatore bën çfarë të dojë, pak a shumë, dhe ndërgjegjja mezi e dallon se çfarë po ndodh. Kohë më përpara, ndërgjegjja do të ishte alarmuar shumë nga ajo gjë që po ndodh tani në zemër. Tani në këtë moment është në gjumë.

Një dëshirë e tillë mëkatore ka nevojë të trajtohet me të njëjtin seriozitet që një doktor i mirë zakonisht trajton plagët e vjetra të lëna pas dore. Doktor i di që simptoma të tilla janë gjithmonë të rrezikshme dhe shpesh fatale. Mbase rreziku i dëshirës mëkatore më mirë do të shihej duke konsideruar pyetjen e mëposhtme solemne:

Si mundet një person të jetë i sigurt që dëshira e tij e fortë që ka hedhur rrënjë nuk është thjesht sundimi i mëkatit dhe që asnjëherë nuk ka rilindur?

Një dëshirë mëkatore që është lejuar të vazhdojë në punë të vet dhe në qetësi është tamam si ndryshku. Mund të hiqet me vështirësi të madhe. Dëshira mëkatore asnjëherë nuk vdes vetë, kështu që, nëse nuk mposhtet çdo ditë, thjesht do të grumbullojë forca.

2) Një zemër që do paqe pa luftë

Kjo është një simptomë tjetër e fuqisë së dëshirës mëkatore për të korruptuar zemrën mëkatore. Në këtë rast, e ka pushtuar zemrën deri në atë shkallë, sa që zemra nuk ka dëshirë ta shkatërrojë atë, por ka dëshirë të shijojë paqe. Kjo simptomë mund të dallohet në disa mënyra të ndryshme, por ne do të përqendrohemi tek dy shembuj:

a) Një besimtar shqetësohet në mendimet e tij nga një dëshirë mëkatore. Ndërgjegjja e tij shqetësohet dhe ndjehet e palumtur. Në vend që të vendosë ta mortifikojë këtë dëshirë mëkatore, besimtari kërkon në zemrën e tij fakte të tjera që ai është i krishterë. Duke bërë një gjë të tillë, shpreson të ketë paqe në zemrën e tij sepse e di që është i krishterë, pavarësisht se ka një dëshirë mëkatore që refuzon ta mortifikojë. Kur një simptomë si kjo mund të dallohet te një besimtar, ai besimtar është në gjendje të rrezikshme shpirtërore.

Ishte një gjendje e tillë shpirtërore si kjo që ishte shkaku i shkatërrimit të shumë judenjve në ditët e Jezusit. Nën predikimin e Jezusit ndërgjegjet e shumë judenjve u shqetësuan, por në vend që ta pranonin dhe ta mortifikonin dëshirën e tyre mëkatore, ata u mbajtën fort te statusi i tyre si “pasardhës të Abrahamit” dhe mendonin se ishin të pranuar nga Perëndia (Gjoni 8:31-41). Kjo është një gjendje e rrezikshme e zemrës që ka rënë në dashuri me mëkat, një zemër që nënvleftëson paqen me Perëndinë dhe çdo shenjë të dashurisë së Perëndisë. Sa e korruptuar është një zemër kur e tregon qartë që pronari i saj është i kënaqur të mbetet një i krishterë i pafrytshëm për aq sa mund të ketë shpresë se i shpëton “zemërimin që po vjen”! Çfarë tragjedie është kur një besimtar mund të ndjehet i kënaqur në çfarëdo distance larg nga Perëndia për aq sa nuk është një ndarje finale! Çfarë mund të pritet nga një zemër e tillë si kjo?

b) Si në rastin e shembullit të parë kemi një besimtar i cili është shqetësuar në mendimet e tij nga një dëshirë mëkatore.

Ndërgjegjja e tij është e shqetësuar dhe ndjehet e trishtuar. Këtë herë, në vend që të vendosë ta mortifikojë këtë dëshirë mëkatore, besimtari kërkon të heqë trishtimin e shpirtit të tij duke kërkuar hirin dhe mëshirën e Perëndisë. Është sikur besimtari (Si Naamani duke adhuruar në shtëpinë e Rimonit (Shiko 2Mbretërve 5:18) që po lutet: “Në çdo gjë tjetër do të ec me Perëndinë, por jo në këtë gjë, Perëndi ki mëshirë për mua.” Një sjellje e tillë nuk përputhet aspak me sinqeritetin e të krishterit dhe zakonisht është një dëshmi e fortë që një person që sillet në atë mënyrë, është hipokrit. Megjithatë, pa asnjë dyshim disa nga fëmijët e Perëndisë kanë rënë në grackë nga ky mashtrim mëkatar.

Sa herë që zemra e një besimtari e do mëkat, në fshehtësi në një mënyrë të tillë që besimtari është më i gatshëm t’i shpëtojë këtij shqetësimi në një mënyrë tjetër, sesa përmes mortifikimit dhe faljes së mëkatit përmes gjakut të Krishtit, atëherë kjo i bën plagët e njeriut “të fëlliqura dhe të qelbëzuara”. Nëse nuk bëhet një trajtim i shpejtë, ai njeri është shumë afër vdekjes shpirtërore.

3) Një dëshirë mëkatore që shpesh është e suksesshme

Kur një dëshirë mëkatore shpesh korr sukses duke fituar miratimin e vullnetit për të bërë çfarë dëshiron, kjo është një simptomë tjetër e rrezikshme. Kjo simptomë ka nevojë për shpjegime të mëtejshme. Kur një dëshirë e veçantë merr miratimin e vullnetit me njëfarë kënaqësie, madje megjithëse veprimi i jashtëm i mëkatit nuk është kryer, dëshira mëkatore ka qenë e suksesshme. Ka shumë arsye që mund ta ndalojnë një person të shkojë deri në atë pikë sa të kryejë veprimin e jashtëm të mëkatit, por për aq sa personi është i gatshëm

të kryejë mëkatin, nëse asgjë nuk e ndal, dëshira mëkatore ka korrur sukses sepse ka fituar miratimin e vullnetit. Është pa dyshim e vërtetë që dëshira mëkatore ka sukseset e veta te njerëzit më të mirë. Megjithatë, kur shpesh korr sukses në këtë mënyrë, është simptomë e një gjendjeje të rrezikshme shpirtërore.

Shënim: Një arsye pse dëshira mëkatore mund të ketë sukses të shpeshtë, madje edhe te të krishterët e vërtetë, është sepse punon në atë mënyrë që ia del t'i kapë në befasi. Asnjë i krishterë nuk duhet të mendojë që kjo e zvogëlon rrezikun e gjendjes së tyre shpirtërore. I krishteri nuk duhet të zihet në befasi, sepse kjo mund të parandalohet duke kryer detyrën për të ndenjtur zgjuar dhe për t'u lutur.

4) Si të përdorim motive të ligjshme për të luftuar kundër dëshirës mëkatore

Kur i vetmi motiv për mortifikimin e mëkatit është frika e pasojave, kjo është një simptomë e rrezikshme e një gjendjeje jo të shëndoshë shpirtërore. Ka motive të duhura për të mortifikuar mëkatin. Për shembull, Jozefi arsyeton në këtë mënyrë: “Si mund ta bëj unë këtë të keqe të madhe dhe të kryej një mëkat kundër Perëndisë?” (Zanafilla 39:9). Ishte dashuria për Perëndinë e mirë dhe të hirshëm që e motivoi Jozefin. Në të njëjtën mënyrë, apostulli arsyeton: “Sepse dashuria e Krishtit na shtrëngon...” (2Korintasve 5:14). Sepse që një njeri të motivohet për të kundërshtuar mëkatin thjesht nga frika e turpit nga njerëzit, apo e ferrit nga Perëndia, është një shenjë e një zemre që është shumë larg të qenët e shëndetshme.

Shënim:

i) Argumenti kryesor i Palit për të provuar që mëkati nuk do të sundojë mbi besimtarët është që ata “nuk janë në ligj, por në hir” (Romakëve 6:14). Nëse lufta jote kundër mëkatit është e motivuar vetëm nga parimet e ligjit, çfarë sigurie mund të kesh që mëkati nuk do të sundojë mbi ty dhe nuk do të të shkatërrojë?

ii) Nëse dëshira mëkatore e një personi ia ka dalë mbanë ta bëjë atë të braktisë ilaçet e ungjillit, nuk ka shpresë që një ilaç i ligjit do të ketë sukses.

5) Kur Perëndia përdor dëshirën mëkatore si disiplinim

Megjithëse Perëndia nganjëherë përdor një dëshirë të fortë të pamortifikuar mëkatore te një besimtar, si mjet për ta disiplinuar atë besimtar (siç e pamë në kapitullin 8), kjo është gjithashtu mënyra si Perëndia trajton një

jobesimtar. Prandaj kur një besimtar ka arsye për të besuar që Perëndia po e disiplinon atë në këtë mënyrë, duhet ta shqyrtojë këtë simptomë si serioze dhe të rrezikshme. Ai nuk duhet të pushojë derisa të zbulojë shkakun e disiplinimit.

Kjo ngre pyetjen: Si mund ta dijë një besimtar nëse një dëshirë e fortë e pamortifikuar në jetën e tij është diçka që Perëndia po e përdor si mjet për ta disiplinuar?

Përgjigje: Shqyrtoje zemrën dhe rrugët e tua me kujdes! Cila ishte gjendja dhe situata e shpirtit tënd para se të ngacmoheshe nga dëshira mëkatore që tani është një shqetësim i tillë për ty? A po lë pas dore detyra të krishtera? A po jetoje me një shqetësim të madh për mirëqenien tënde dhe shumë pak për mirëqenien e të tjerëve? A ka ndonjë faj të ndonjë mëkati të madh nga i cili nuk je penduar asnjëherë?

A more ndonjë mëshirë, mbrojtje apo çlirim të veçantë nga të cilat nuk përfitove aq sa mund të përfitoje, dhe as nuk ishe falënderues për to? A re në ndonjë pikëllim, por asnjëherë nuk je përpjekur të zbulosh cili ishte qëllimi i Perëndisë për të? A të ka dhënë Perëndia në providencën e Tij të hirshme mundësi për ta përlëvdur Atë, të cilat ti ke dështuar t'i shfrytëzosh? Këto janë disa nga pyetjet që duhet t'ia bësh vetes. Nëse bindesh për ndonjërin prej tyre, pendohu dhe kërko faljen e Zotit.

6) Kur një dëshirë mëkatore u ka bërë ballë trajtimeve të veçanta të Perëndisë

Një shembull i tillë gjendet tek Isaia 57:17:

“Për shkak të paudhësisë së lakmisë së tij u zemërova dhe e godita; u fsheha, u indinjova, por ai u largua duke ndjekur rrugën e zemrës së tij.”

Perëndia e ka trajtuar dëshirën mëkatore të lakmisë në dy mënyra të ndryshme, por njerëzit ishin aq të dashuruar me të, saqë nuk i kushtuan vëmendje Atij. Kjo është një gjendje tepër serioze. Vetëm hiri sovran i Perëndisë (siç shprehet në vargun tjetër, “Do ta shëroj...” mund të na shërojë nga një gjendje e tillë.

Në mënyrë të ngjashme Perëndia trajton dëshirat e ndryshme mëkatore të njerëzve të Tij në të gjitha epokat. Perëndia, në mënyrë të veçantë, e bën një gjë të tillë përmes Fjalës së Tij, përmes fuqisë bindëse të Frymës së Shenjtë (Kur Fjala lexohet, apo predikohet). Kur një dëshirë mëkatore ka kontroll të tillë mbi një njeri, saqë ai mund ta injorojë këtë fuqi bindëse dhe të vazhdojë ta lërë mëkatin pa e mortifikuar, ai është në një gjendje të rrezikshme.

Këto simptoma dhe të tjera që nuk janë përmendur, janë dëshmi të një dëshire mëkatore që është e rrezikshme, në mos, vdekjeprurëse. Dëshira të tilla mëkatore nuk mund të mortifikohen në mënyra të zakonshme. Nevojitet një trajtim më i fuqishëm.

NJË FJALË PARALAJMËRIMI

Ndërkohë që simptomat shqetësuese që sapo kemi përmendur mund të jenë të pranishme në jetën e një besimtari të vërtetë, asnjë person që i ka këto simptoma nuk ka asnjë të drejtë të supozojë se është besimtar i vërtetë, për shkak se ka këto simptoma. Po kështu, një person do të mund të arrijë në konkluzionin që është besimtar, sepse po kryen tradhti bashkëshortore, sepse Davidi që ishte besimtar i vërtetë, një herë kreu tradhti bashkëshortore. Vetëm një i marrë do të arsyetonte në këtë mënyrë:

Një njeri i mençur mund të jetë i sëmurë dhe i plagosur, po, madje mund të bëjë disa gjëra të marra, prandaj kushdo që është i sëmurë dhe i plagosur dhe bën disa gjëra të marra, është një njeri i zgjuar.

Jo, ai që ka simptoma të tilla, me siguri mund të arrijë të nxjerrë konkluzionin: “Nëse jam besimtar, jam më i mjeri.” Dhe nëse një person i tillë është besimtar i vërtetë, ai nuk mund të presë paqe të vërtetë për aq sa është i kënaqur të rrijë në atë gjendje.

10.

Rregulli i dytë i veçantë i mortifikimit

Në kapitullin e mëparshëm trajtuam një rregull që ishte përgatitës për detyrën e mortifikimit. Para se të mund të bëhet ndonjë mortifikim, i duhet bërë një diagnostikim i kujdesshëm dëshirës mëkatore që duhet mortifikuar. A e keni bërë këtë? Pasi është bërë kjo, dhe vetëm atëherë, jemi gati të vazhdojmë te rregulli i dytë i veçantë i mortifikimit. Ai është:

Përpiqu ta mbushësh mendjen dhe ndërgjegjen me një dijeni të qartë dhe të vazhdueshme të fajit, rrezikut dhe të ligësisë së dëshirës mëkatore që të shqetëson.

1) Faji i dëshirës tënde mëkatore

Besimtari duhet të mos mashtrohet nga arsyetimi mashtroues i dëshirës së tij mëkatore. Do të përpiqet gjithmonë të shfajësohet dhe të zvogëlojë fajin e tij. Është gjithmonë gati të arsyetojë në këtë mënyrë:

“Mbase kjo është diçka e keqe, megjithatë ka gjëra më të këqija! Shenjtorët e tjerë, jo vetëm që thjesht i kanë menduar këto gjëra, ata i kanë bërë...”

Në njëqind mënyra të ndryshme mëkati do të kërkojë të shpërqendrojë mendjen nga të kuptuarit e saktë të fajit të mëkatit. Siç na thotë profeti: “Prostitucioni, vera dhe mushti të lënë pa mend” (Osea 4:11).

Në të njëjtën mënyrë që këto dëshira mëkatore kanë sukses të plotë për t’ia bërë këtë gjë jo të krishterit, po kështu, deri në njëfarë shkalle ato do të kenë sukses për t’ia bërë këtë gjë të krishterit.

Te Fjalët e Urta na jepet një tablo trishtuese e një të riu, i cili joshet nga një prostitutë. Ky i ri nuk kishte “gjykim” (Fjalët e Urta 7:7). Çfarë lloj “gjykimi” i mungonte atij në të vërtetë? Përgjigjja është se ai nuk e dinte që dhënia pas epshit të tij do “t’i kushtonte jetën” (Fjalët e Urta 7:23). Ai nuk e konsideroi fajin e ligësisë në të cilin ishte përfshirë.

Nëse duam të mortifikojmë mëkatin, ne duhet të kuptojmë plotësisht që ai do të synojë të errësojë dijeninë e fajit të tij. Kështu që duhet të synojmë të fiksojmë një të kuptuar të qartë të fajit të tij në mendjet tona. Ka dy gjëra që duhet të mendojmë që të na ndihmojnë në këtë gjë:

a) Mëkati i një besimtari është shumë më i madh se mëkati i një jobesimtari

Hiri i Perëndisë në veprim te besimtari do të dobësojë fuqinë e mëkatit, kështu që mëkati nuk është më zotëria i tij siç është zotëria i të tjerëve (Shiko Romakëve 6:14, 16). Megjithatë, në të njëjtën kohë faji i mëkatit që mbetet te besimtari bëhet më i madh, sepse mëkaton kundër hirit.

“Ç’te themi, pra? A të mbetemi në mëkat, që të shtohet hiri? Kurrë mos qoftë! Ne që jemi të vdekur për mëkatin, si do të jetojmë ende në të?” (Romakëve 6:1,2).

Në këtë tekst theksi është te fjala “ne”. Si do ta bëjmë ne një gjë të tillë? Pa dyshim që ne jemi më të ligj se ndonjë tjetër, nëse e bëjmë këtë. Ne mëkatojmë kundër dashurisë së Perëndisë. Ne mëkatojmë kundër mëshirës së Perëndisë. Ne mëkatojmë pavarësisht nga premtimet për ndihmë për ta mundur mëkatin. Akoma më shumë mund të thuhet, por ky konsiderim i fundit le të mbesë në mendjet tuaja:

Në zemrën e çdo besimtari ka akoma më shumë ligësi dhe faj në mëkatin që mbetet aty, sesa do të kishte në të njëjtën sasi mëkati në një zemër pa hir shpëtues.

b) Mendoni se si e shikon Perëndia mëkatin

Kur Perëndia e shikon dëshirën e madhe për shenjtëri që hiri ka prodhuar në zemrën e ndonjë prej shërbëtorëve të Tij, Ai sheh më shumë bukuri dhe shkëlqim në të, sesa në veprat më të lavdishme të njerëzve pa hirin shpëtues veprues në zemrat e tyre. Po, Perëndia madje sheh më shumë bukuri dhe shkëlqyeshmëri në këto dëshira të mëdha të brendshme, sesa në pjesën më të madhe të veprave të tyre të jashtme. Kjo ndodh kështu, sepse gjendet afërsisht gjithmonë një përzierje më e madhe e mëkatit në një veprim të jashtëm, sesa në dëshirat dhe në dhënien mbas shenjtërisë në zemrat e hirshme.

Nga ana tjetër, Perëndia sheh një masë të madhe ligësie në dëshirën mëkatore të besimtarit. Perëndia sheh më shumë ligësi në atë dëshirë mëkatore, sesa në veprimin e hapur, çnderues të një njeriu të lig. Ai madje sheh më shumë ligësi në atë, sesa në shumë nga mëkatet e jashtme në të cilat shenjtorët mund të bien. Pse ndodh kështu? Ndodh kështu, sepse Perëndia sheh që ka më shumë kundërshtim të brendshëm kundër vetë mëkatit dhe në

përgjithësi ka më shumë përrulje mbi mëkatën. Kjo është arsyeja pse Krishti e trajton kalbjen frymërore të fëmijëve të Tij duke shkuar të rrënjë dhe duke nxjerrë në pah gjendjen e tyre të vërtetë. “Unë njoh...” (Zbulesa 3:15).

Lexues, ti duhet të përpiqesh t’i leJosh këto kundërshtime dhe të t’jera si këto, të të drejtojnë që të kuptosh qartë fajin e dëshirës mëkatore që banon në ty. Mos e nënvleftëso, apo mos u përpqi ta justifikosh këtë faj, ose përndryshe dëshira jote mëkatore do të fitojë forcë dhe do të fitojë mbi ty pa qenë në gjendje ta dallosh.

2) Rreziku i dëshirës tënde të ligë

Ka shumë rreziqe që duhen konsideruar, por do të përqendrojmë mendimet tona te katër prej tyre.

a) **Rreziku i ngurtësimit.** Konsidero paralajmërimet e Hebrejve 3:12,13. Në këto fjalë autori solemnisht u vë si detyrë lexuesve të tij të bëjnë gjithçka që është në fuqinë e tyre për të shmangur “të mos ngurtësohet ndonjë nga ju prej mashtrimit të mëkatit”. Ngurtësimi që përmendet këtu është apostezi e plotë, një ngurtësim që e bën një person “të largohet nga Perëndia i gjallë”. Çfarëdolloj dëshire e lënë e pamortifikuar përpiket të krijojë një ngurtësim të tillë dhe bën të paktën njëfarë progresi në këtë drejtim. Personi që po lexon këto fjalë mund të ketë qenë një kohë shumë i ndjeshëm ndaj Perëndisë dhe shpesh e shihte që lëvizet nga Fjala e Tij. Por tani, mjerisht, gjërat kanë ndryshuar dhe mund t’i lërë detyrat e lutjes, leximit dhe dëgjimit të Fjalës së Perëndisë pa shqetësim. A nuk është e mjaftueshme kjo që ta bëjë zemrën tënde të dridhet kur mendon se ajo mund të bëhet kaq e ngurtësuar sa të mos e çash kokën për mëkatën, për çuditë e hirit të Perëndisë, për mëshirën e Perëndisë, për gjakun e çmuar të Krishtit, për ligjin e Perëndisë, për qiellin dhe parajsën? Lexues ki kujdes! Këtë do të bëjë dëshira mëkatore e pamortifikuar nëse lihet e pakontrolluar.

b) **Rreziku i ndonjë dënimi të madh të përkohshëm.** Megjithëse Perëndia kurrë nuk do ta braktisë plotësisht ndonjë nga fëmijët e Tij, për shkak se nuk ka mortifikuar dëshirat e tij mëkatore. Ai mund t’i disiplinojë ata, duke u shkaktuar dhimbje dhe keqardhje (Shiko Psalmi 89:30-33). Mendo për Davidin dhe gjithë shqetësimet që ai pati për shkak se dështoi të mortifikonte dëshirën mëkatore për Bathshebën. A është gjë e vogël për ty që dështimi për të mortifikuar dëshirat mëkatore në jetën tënde mund të sjellë disiplinë të dhimbshme që mund të vazhdojë mbi ty deri në varr? Nëse nuk ke frikë nga një gjë e tillë, atëherë ke arsye të fortë për të besuar që zemra jote është fortësuar.

c) **Rreziku i humbjes së paqes dhe i forcës për tërë jetën.** Paqja me Perëndinë dhe forca për të ecur para Perëndisë janë të rëndësishme për jetën

frymërore të shpirtit. Të mos shijosh këto gjëra në njëfarë mase, të jetosh është të vdesësh. Kur një person vazhdon të lërë dëshirën e tij mëkatore të pamortifikuar, herët apo vonë ai do të ngelë pa këto bekime. Çfarë paqe apo force mund të shijojë një shpirt kur Perëndia thotë: “Për shkak të paudhësisë së lakmisë së tij u zemërova dhe e godita; u fsheha, u indinjova” (Siç bëri tek Isaia 57:17)? Diku tjetër Perëndia thotë: “Do të kthehem në vendin tim derisa të më njohin që janë fajtorë” (Osea 5:15). Dhe kur Perëndia e bën një gjë të tillë, çfarë do të ndodhë me paqen dhe forcën e tyre?

Mendo lexues, a mund të ndodhë që mbase në shumë pak kohë nuk do ta shohësh më fytyrën e Perëndisë në paqe? Mbase nesër nuk do të jesh në gjendje të lutesh, të lexosh, të dëgjosh, apo të kryesh ndonjë detyrë me sado pak gëzim, jetë, apo gjallëri. Mbase Perëndia do të të hedhë shigjetat e Tij dhe do të mbushë me dhimbje, me frikë dhe probleme. Konsideroje pak këtë, madje megjithëse Perëndia nuk do të të shkatërrojë plotësisht, mund të të hedhë në një gjendje që të duket vetja i shkatërruar. Mos pusho së konsideruari këtë gjë, derisa shpirti yt të dridhet brenda teje.

d) **Rreziku i shkatërrimit të përjetshëm** [Ouen sheh dy vëzhgime në lidhje me këtë rrezik, por ne do të përqendrohemi vetëm tek i pari]

Ka një lidhje midis të vazhduarit në mëkat dhe shkatërrimit të përjetshëm. Nëse një person është nën fuqinë e mëkatit, ai duhet të paralajmërohet për shkatërrimin dhe ndarjen e përjetshme nga Perëndia. Fakti që Perëndia ka vendosur të çlirojë disa nga ata që vazhdojnë në mëkat (në mënyrë që t'i shpëtojë nga shkatërrimi) nuk ndryshon as faktin tjetër (po aq të vërtetë) që Perëndia nuk do të çlirojë nga shkatërrimi askënd që vazhdon në mëkat. Rregulli i Perëndisë është tepër i qartë. “Ç’të mbjellë njeriu, atë edhe do të korrë. Ai që mbjell në mish të tij, do të korrë nga mishi i tij prishje...” (Galatasve 6:7,8). Sa më mirë ta dallojmë që mëkati i pamortifikuar do të na çojë në shkatërrim të përjetshëm, aq më qartë do të shohim rrezikun që, po të lejojmë ndonjë dëshire mëkatore, ajo do të mbetet e pamortifikur. Dëshira mëkatore është një armik që do të na shkatërrojë nëse nuk e shkatërrojmë në fillim. Le të depërtojë kjo gjë thellë në shpirtin tënd. Mos u kënaq që ka depërtuar mjaft thellë, derisa shpirti yt të dridhet nga mendimi që ke një armik të tillë, që jeton brenda teje, që do të të shkatërrojë, nëse nuk e shkatërron i pari.

3) Ligësitë e epshtit tënd

Rreziku ka të bëjë me mundësitë e së ardhmes, por ligësia ka të bëjë me të tashmen. Ka shumë ligësi në një dëshirë mëkatore të pamortifikuar, por ne do të përqendrojmë vëmendjen tonë në vetëm tri pre tyre:

a) **Trishton Frymën e Shenjtë dhe të bekuar të Perëndisë.** Është

privilegj i madh i besimtarëve që Fryma e Shenjtë banon brenda tyre. Për shkak të kësaj, besimtarët, në mënyrë të veçantë, nxiten te Efesianëve 4:25-29 të rrinë larg dëshirave mëkatore të ndryshme dhe janë motivuar me fjalët:

‘Mos e trishtoni Frymën e Shenjtë të Perëndisë, me të cilin u vulosët për ditën e shpengimit’ (Efesianëve 4:30).

Ashtu si një person i ndjeshëm dhe i dashur trishtohet nga jodashmirësia e një miku, po kështu edhe Fryma e Shenjtë trishtohet kur një besimtar lejon dëshirat mëkatore të pamortifikuara të jetojnë në zemrën e tij. Fryma e Shenjtë ka zgjedhur zemrat tona si shtëpinë e Tij. Ai ka ardhur të bëjë për ne më të mirën që ne dëshirojmë. Sa trishtohet Fryma e Shenjtë kur një besimtar ndan zemrën e tij, që Ai ka ardhur ta zotërojë, me armiqtë e Tij (me dëshirat tona mëkatore), pikërisht me ata armiq që Ai ka ardhur të na ndihmojë t’i shkatërrojë.

Oh, besimtar konsideroje kush dhe çfarë je, cila Frymë është Ai që është trishtuar, çfarë ka bërë Ai dhe çfarë synon të bëjë për ty. Të të vijë turp nga çdo dëshirë mëkatore e pamortifikuar që e lejon të ndotë tempullin e Tij!

b) **Zoti Jezus lëndohet nga kjo.** Kur një dëshirë mëkatore mbetet e pamortifikuar në zemrën e besimtarit, krijesa e re e Krishtit në atë zemër është plagosur, dashuria e tij është acaruar, armiku i tij është kënaqur. Ashtu sikurse braktisja e Krishtit për shkak të natyrës mashtruese të mëkatit do të thotë se “ata e kryqëzojnë përsëri për veten e tyre Birin e Perëndisë dhe e turpërojnë” (Hebrenjve 6:6), po kështu strehimi i çdo mëkati që Ai erdhi të shkatërrojë, e lëndon dhe trishton Atë.

c) **E bën besimtarin të papërdorshëm.** Dëshira mëkatore e pamortifikuar zakonisht prodhon një sëmundje frymërore në jetën e një personi. Të dëshmuarit e tyre rrallë merr bekim nga Perëndia. Shumë besimtarë i lejojnë dëshirat mëkatore shpirt-shkatërrimtare të jetojnë në zemrat e tyre. Këto janë si krimbat të rrënjët e bindjes së tyre dhe e hanë dhe e dobësojnë ditë pas dite. Të gjitha hiret, të gjitha rrugët dhe mjetet me anë të të cilave ndonjë prej hireve mund të ushtrohej dhe të përmirësohej, në këtë mënyrë pengohet dhe Perëndia i mohon çfarëdolloj suksesi.

Konkluzion:

Asnjëherë mos harro fajin, rrezikun dhe ligësinë e mëkatit. Mendo pak mbi këto gjëra. Lëri ato të mbushin mendjen tënde derisa të bëjnë që zemra jote të dridhet.

11.

Pesë rregulla të tjera të mortifikimit

Rregulli 3: Trazoje ndërgjegjen me fajin e dëshirës së ligë. Çfarë do të thotë kjo dhe si mund të bëhet? Do të thotë që duhet të bësh më shumë sesa thjesht të dallosh fajin e dëshirës së ligë. Duhet ta trazosh ndërgjegjen me fajin e dëshirës së ligë të veçantë. Si mund ta bësh këtë? Le të mendojmë për dy mënyra të përgjithshme dhe të veçanta.

1) Dy mënyra të përgjithshme

a) Ekspozije ndërgjegjen tënde ndaj dritës hetuese të ligjit të Perëndisë.

Lutu për punën bindëse të Frymës së Shenjtë, që Ai të përdorë Ligjin e Perëndisë për të të bindur se sa i madh është faji yt. Lëre terrorin e Ligjit të Perëndisë të veprojë thellë në ndërgjegjen tënde. Mendo sa e drejtë do të ishte nga ana e Perëndisë, nëse Ai do të dënonte çdo shkelje të Ligjit të Tij. Mos e lër zemrën tënde mashtruese të nxjerrë argumente që Ligji i Perëndisë nuk mund të të dënojë sepse “nuk je në ligj, por nën hir” (Romakëve 6:14).

Tregoji ndërgjegjes sate që për aq sa dëshira e ligë mbetet në zemrën tënde, ti nuk mund të kesh siguri të vlefshme që je i lirë nga fuqia e saj dënuese. Perëndia e ka dhënë ligjin për të dënuar mëkatin kudo që gjendet. Ligji i Perëndisë ka për qëllim të vërë në dukje fajin e mëkatit të besimtarit, njësoj si në rastin e personave të tjerë. Ligji i Perëndisë është dhënë për t’i zgjuar besimtarët që të shohin fajin e mëkateve të tyre, në mënyrë që ata ta përulnin veten dhe ta trajtojnë problemin e mëkatit. Të qenët i pavullnetshëm për ta lënë Ligjin e Perëndisë të të trazojë ndërgjegjen, është një tregues i trishtueshëm i zemrës sate të ngurtësuar dhe i natyrës mashtruese të mëkatit.

Ki kujdes që të mos mendosh se për shkak se je çliruar nga dënimi i Ligjit të Perëndisë do të thotë që Ligji i Perëndisë nuk duhet ta drejtojë më jetën tënde dhe të vërë në dukje mëkatin tënd. Ky është një gabim i

rrezikshëm që ka shkatërruar jetën e shumë vetëve që e mbanin veten për të krishterë. Nëse pretendon se je i Zotit, refuzo të mendosh në atë mënyrë. Për më tepër, binde ndërgjegjen që ta dëgjojë me kujdes se çfarë ka për të thënë Ligji i Perëndisë për dëshirat dhe rrugët e tua të liga. Oh! Nëse e bën këtë, do të të bëjë të dridhesh dhe do të të bëjë të ulesh në gjunjë. Nëse do vërtet të bësh që të vdesin dëshirat e tua të liga, lëre Ligjin e Perëndisë ta trazojë ndërgjegjen tënde derisa të bindesh për ligësinë e tmerrshme të dëshirave të tua të liga. Mos u kënaq para se të jesh në gjendje të thuash si Davidi: “I pranoj të ligat që kam bërë, dhe mëkati më rri gjithnjë përpara” (Psalmi 51:3).

b) Lëre ungjillin t’i dënojnë dhe t’i bëjë të vdesin dëshirat e tua mëkatore.

Mendo për gjithçka që i ke borxh ungjillit. Thuaji vetes: “Perëndia më ka treguar një hir, dashuri dhe mëshirë të tillë aq të madhe dhe çfarë kam bërë unë? Kam shpërfillur dhe shkelur me këmbë mirësinë e Tij ndaj meje. A është kjo mënyra se si e tregoj unë mirënjohjen ndaj dashurisë së Perëndisë dhe ndaj gjakut të Birit të Tij? Si mund ta ndot zemrën që Krishti vdiq ta pastronte dhe në të cilën erdhi të banonte Fryma e bekuar? Çfarë mund t’i them Zotit tim të dashur Jezus? A ka aq pak vlerë bashkësia ime me Të, saqë mund ta lë zemrën time të mbushet në mënyrë të tillë me dëshirat mëkatore, saqë pothuajse nuk ka vend fare për Të? Si mund ta “trishtoj Frymën e Shenjtë që më ka vulosur për ditën e shpengimit” (Efesianëve 4:30)? Shqyrtoji këto gjëra çdo ditë dhe me ndihmën e Frymës së Shenjtë do të pëshirosh nga ligësia e dëshirave të tua mëkatore dhe do të dëshirosh t’i bësh të vdesin.

2) Dy mënyra të veçanta:

a) Mendo për durimin dhe zemërgjerësinë e Perëndisë ndaj teje.

Mendo sa kollaj Perëndia mund të të kishte lënë të turpëroheshe dhe të qortoheshe nga kjo botë. Megjithatë, Ai në mëshirën e Tij, e ka ruajtur mëkatin tënd nga sytë e botës dhe shpesh të ka mbajtur të mos biesh në mëkat të hapur. Sa kollaj Perëndia mund t’i kishte dhënë fund jetës tënde mëkatore dhe të të kishte dërguar në ferr. Pavarësisht nga gjithë mirësia e Tij ndaj teje në këto drejtime, ti ke vazhduar t’i lësh dëshirat e tua mëkatore në punën e tyre. Sa shpesh e ke provokuar Perëndinë duke refuzuar të bësh ndonjë përpjekje, apo ke bërë pak përpjekje për t’i bërë të vdesin dëshirat mëkatore? A do të vazhdosh deri në atë pikë sa t’i sosë durimi Perëndisë dhe të vësh në provë durimin e Tij?

Mendo për ato herë kur me dëshirën tënde ke planifikuar të kënaqësh

dëshirat e natyrës tënde mëkatore dhe Perëndia në hiri e Tij të ka penguar t'i realizosh ato. Mendo për ato herë kur je dhënë aq shumë pas dëshirave të tua mëkatore, saqë ndërgjegjja jote të ka alarmuar dhe të ka bërë të të zërë frika se mos Perëndia nuk mund të tregojë më mëshirë për ty. Dhe megjithatë, Perëndia ka treguar mëshirë për ty dhe të ka sjellë në një pendim dhe besim të ri.

b) Mendo për mënyrën e hirshme të herëpashershme se si të trajton Perëndia.

Mendo sa shpesh mëshira e Perëndisë të ka shpëtuar nga ngurtësimi prej mashtrimit të mëkatit. Mendo për kohët kur e ke vënë re që jeta jote shpirtërore është ftohur, kohët kur kënaqësia në rrugët e Perëndisë, në lutje, në meditimin e Fjalës së Perëndisë dhe në bashkësi me njerëzit e Perëndisë pothuajse ka ikur fare. Mendo për kohët që në drejtime të ndryshme je larguar nga Perëndia dhe megjithatë Perëndia të ka shpëtuar dhe të ka ripërtërirë.

Mendo për shumë providencat e mahnitshme që Perëndia ka sjellë në jetën tënde. Mendo për sprovat që Ai i ka kthyer në bekime dhe për sprovat nga të cilat të ka shpëtuar. Mendo për të gjitha bekimet e Perëndisë me të cilat të ka bekuar. Pas shfaqjeve të gjithë këtij hiri të Perëndisë, a mund të vazhdosh t'i lejosh dëshirat mëkatore që të të ngurtësojnë zemrën ndaj një hiri të tillë? Trazoje ndërgjegjen tënde me ndihmën e mendimeve të tilla dhe mos ndalo, derisa zemra jote të ndikohet thellësisht nga faji yt. Pa ndodhur kjo më parë, nuk do të bësh të gjitha përpjekjet për t'i bërë këto dëshira mëkatore të vdesin. Pa bërë këtë, nuk do të kesh ndonjë motiv të fuqishëm për të vazhduar dhe vepruar në rregullin e katërt.

Rregulli 4: Përpiku të zhvillosh një dëshirë të vazhdueshme për t'u çliruar nga fuqia e dëshirave të tua mëkatore.

Dëshira e thellë për t'u çliruar është një hir në vetvete dhe ka fuqi të të ndihmojë për të arritur atë gjë që dëshiron. Për shembull, kur Apostulli Pal përshkruan pendimin dhe keqardhjen e perëndishme të Korintasve, ai përdor shprehjen: "sa dëshirë të madhe" (2Korintasve 7:11). Ti mund të jesh i sigurt që, nëse të mungon dëshira e thellë për t'u çliruar, asnjëherë nuk do ta marrësh atë. Dëshira e fortë është thelbi i lutjes së vërtetë. Dëshira e fortë do ta vendosë besimin dhe shpresën te çlirimi i Perëndisë. Vazhdo t'ia kërkosh Perëndisë këtë hir të dëshirës së vazhdueshme derisa të çlirohesh!

Rregulli 5: Mëso të dallosh që disa nga dëshirat e tua mëkatore i kanë rrënjët në vetë natyrën tënde.

Prireja drejt disa mëkateve të caktuara i ka rrënjët në natyrën tënde mëkatore. Për shembull, disa njerëz e kanë më të vështirë të kontrollojnë temperamentin

e tyre, sesa disa të tjerë. Disa njerëz kanë një prirje të natyrshme për të ngrënë shumë, apo kanë prirje të natyrshme të jenë përtacë, apo ndonjë sjellje tjetër mëkatore. Kjo do të thotë që duhet të njohësh prirjet mëkatore që i kanë rrënjët në natyrën tënde mëkatore. Këto prirje nuk duhet të justifikohen duke thënë: “kjo është natyra ime”. Jo, ti duhet të dallos fajin që i ke këto dëshira dhe përpigu t’i mposhtës ato.

Një mënyrë për t’i trajtuar dëshira të tilla mëkatore është ajo që përdori Apostulli Pal te 1Korintasve 9:27: “E mendoj trupin tim dhe e nënshtroj.” Me fjalë të tjera, i vë orekset e trupit tënd nën kontroll me ndihmën e Perëndisë përmes mjetit të lutjes dhe nganjëherë përmes agjërimit. Kjo nuk duhet të ngatërrohet me “trajtimin e keq të trupit” dënuar nga i njëjti Apostull te Kolosianëve 2:23. Jo, kjo është një përlulje e vullnetshme e shpirtit tënd përmes përdorimit të mjeteve të caktuara prej Perëndisë, agjërimit dhe varësisë të Frymës së Shënës dhe Perëndisë për të të bekuar për dobësimin e dëshirave mëkatore që i kanë rrënjët në natyrën tënde mëkatore.

Rregulli 6: Hap sytë dhe ruaje shpirtin tënd nga çdo gjë që di që do t’u japë zemër dëshirave të tua mëkatore.

Kjo detyrë do të shpjegohet më mirë në pjesën tjetër të këtij libri që trajton tundimin. Në këtë pikë thjesht shikojmë fjalët e mbretit David: “I jam ruajtur paudhësisë” (Psalmi 18:23). Davidi ruajti të gjithë mënyrat dhe veprimet e dëshirave të tij mëkatore për t’i ndaluar ato dhe për luftuar kundër tyre. Ti duhet të bësh të njëjtën gjë. Kjo do të thotë që duhet të mendosh për të gjitha rrethanat që zakonisht nxisin dëshirat e tua mëkatore dhe të bësh gjithçka që mundesh për t’i shmangur rrethana të tilla. Për shembull, nëse e di që në një shoqëri të caktuar dëshirat e tua mëkatore nxiten, duhet të përpiqesh ta shmangësh atë shoqëri. Apo, nëse detyra jote kërkon që të shoqërohesh me këta njerëz, duhet të jesh i kujdesshëm në mënyrë të veçantë.

Nëse vuan nga ndonjë sëmundje do të tregohesh i mençur nëse do të evitosh çfarëdolloj gjëje që do ta përkeqësonte sëmundjen. Nëse kujdesesh për shëndetin fizik, bëj të njëjtën gjë në lidhje me shëndetin shpirtëror. Mbjaj mend që ai që guxon të luajë me rrethana që e nxisin të mëkatojë, do të guxojë edhe të mëkatojë. Mënyra për të evituar tradhtinë bashkëshortore me një prostitutë është: “Mbjaj larg prej saj rrugën tënde dhe mos i afro portës së shtëpisë së saj” (Fjalët e Urta 5:8).

Rregulli 7: Luftoj dëshirat e tua mëkatore sapo të shfaqen

Nëse do të shikojë që një xixë do të binte në tapet, menjëherë do ta shkelje me këmbë. Ti nuk do t’i lije aspak mundësi të digje tapetin dhe t’i vinte flakën shtëpisë. Trajtoje mëkatën tënd në të njëjtën mënyrë. Mendo se ku

mund të të çojë një mendim i papastër. Nëse e lë të lirë, herët apo vonë do të pasohet nga veprime të papastra. Pyete smirën se ku do që të shkojë. Të jesh i sigurt që smira e lënë e lirë, herët apo vonë do të përfundojë në vrasje dhe shkatërrim. Nëse nuk i kushton kujdes mëkatit që në fillim, nuk ka të ngjarë që do t'i kushtosh kujdes më vonë. Jepi mëkatit gishtin dhe do të të marrë krahun. Është e pamundur t'i vësh kufij mëkatit. Është si uji në një kanal që pasi shpërthen, e gjen rrugën vetë. (Shiko Fjalët e Urta 17:14).

12.

Duke meditar mbi madhësinë e shkëlqyeshme të Perëndisë

Rregulli 8: Medito mbi madhësinë e shkëlqyeshme të Perëndisë.

Kjo është mënyra për ta përlur veten dhe për të parë sa i lig je. Kur Jobi pa me të vërtetë madhësinë dhe përsosmërinë e Perëndisë, rrëfeu: “Prandaj ndjej neveri ndaj vetes dhe pendohem mbi pluhurin dhe hirin” (Jobi 42:5, 6). Shkrimet na tregojnë shumë shembuj të ngjashëm të njerëzve të perëndishëm (si: Isaia, Danieli, Pjetri dhe Gjoni) të cilët u përlën dhe në shumicën e rasteve ishte kur Perëndia zbuloi diçka nga madhështia dhe përsosmëria e Tij. Nëse e merr seriozisht mënyrën sesi Fjala e Perëndisë i krahason njerëzit e kësaj bote me “karkalecat”, “hiç fare”, “pluhuri i një peshoreje” (Shiko Isaia 40:12-25) kur krahasohen me Perëndinë, kjo do të të vlejë shumë që të të mbajë të përlur. Një frymë që është me të vërtetë e përlur do të të ndihmojë shumë për t’i bërë të vdesin dëshirat mëkatore. Sa më shumë që mediton mbi madhësinë e Perëndisë, aq më shumë do të ndjesh ligësinë e dëshirave të tua mëkatore.

Një mënyrë që do të të ndihmonte të meditoje mbi madhësinë e Perëndisë është thjesht të pranosh faktin se sa pak e njeh Perëndinë me të vërtetë. Mund të dish mjaft mbi Perëndinë sa për të të mbajtur të përlur, por kur shton çdo gjë që di për Perëndinë, akoma di pak. Një mënyrë e tillë të menduari e bëri njeriun e ditur Agur të kuptonte se sa “budalla” që ishte (Fjalët e Urta 30:1-4). Sa më shumë të kuptosh se sa pak e njeh Perëndinë, aq më shumë mendjemadhësia e zemrës sate do të përulet.

Fillo të mendosh për paditurinë tënde rreth Perëndisë duke menduar sa të paditur janë edhe njerëzit më të perëndishëm në njohurinë e tyre rreth Perëndisë. Mendo për Moisiun që iu lut Perëndisë “më trego lavdinë tënde” (Eksodi 33:18). Perëndia i tregoi disa nga gjërat më të lavdishme rreth vetes së Tij (Shiko Eksodi 34:5-7), por këto gjëra ishin vetëm pjesa “mbrapa” e Perëndisë, sepse Perëndia tha: “Ti nuk mund ta shikosh fytyrën time, sepse

asnjë njeri nuk mund të më shikojë dhe të jetojë” (Eksodi 33:20). Disa mendojnë se qëkur ka ardhur Jezu Krishti, njohuria jonë mbi Perëndinë është bërë më e madhe sesa “njohuria” e Moisiut. Ka një farë të vërtete në këtë gjë, por është po aq e vërtetë që pavarësisht nga zbulesa e Perëndisë që na është dhënë në Jezu Krishtin, besimtarët më të perëndishëm akoma shikojnë “pjesën mbrapa” të Perëndisë.

Apostulli Pal, i cili mbase pa lavdinë e Perëndisë më qartë se çdokush tjetër (2Korintasve 3:18) mund ta shikonte vetëm përmes një pasqyre. Mendo se çfarë shkruan te 1Korintasve 13:12: “Tani, në fakt shohim si në pasqyrë, në mënyrë të errët ... tani njoh pjesërisht.” Ju mund të doni ta nderoni, t’i besoni dhe t’i bindeni Atit tuaj qiellor dhe Ai do të pranojë mendimet tuaja prej fëmije, por ashtu janë ato, mendime fëmijësh. Megjithëse kemi mësuar shumë për Të, akoma njohim shumë pak. Një ditë do të njohim shumë më tepër se ç’mundemi tani, por për të tashmen edhe ata që shohin lavdinë e Perëndisë në mënyrën më të qartë, mund ta shohin vetëm në mënyrë të mjegullt.

Kur mbretëresha e Shebës, që kishte dëgjuar aq shumë për madhësinë e Mbretit Solomon në fund fare e pa këtë madhësi me sytë e saj, asaj iu desh të pohonte: “as gjysma e tyre nuk më ishte treguar” (1Mbretërve 10:7). Ne mund të imagjinojmë njohurinë tonë mbi Perëndinë që është e mirë, por kur të jemi në praninë e Tij do të thërrasim “Kurrë nuk e kishim njohur siç ishte, mijëra pjesë të lavdisë dhe përsosmërisë dhe mirësisë së Tij kurrë nuk hynë në zemrat tona.”

Shumë nga gjërat që besojmë që janë të vërteta për Perëndinë, thjesht nuk i kuptojmë. Nuk mund të kuptojmë një Perëndi të padukshëm. Kush mund ta kuptojë përshkrimin që na jepet te 1Timoteut 6:16: “I vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafreshme, të Cilin askush nuk e ka parë kurrë”? Lavdia e Perëndisë është kaq e madhe, saqë asnjë krijesë nuk mund ta shikojë atë dhe të jetojë. Perëndia e përshkruan veten e Tij në këtë mënyrë për të na ndihmuar të kuptojmë sa ndryshe është Ai nga ne, për të na treguar thjesht sa pak mund ta njohim nga çfarë Ai është në të vërtetë.

Mendoni për përjetësinë e Perëndisë: Një Perëndi që nuk ka fillim dhe nuk ka fund. Ne mund ta besojmë këtë gjë, por kush mund ta kuptojë përjetësinë? Është e njëjta gjë edhe me misterin e Trinitetit. Si mund të jetë Perëndia Një dhe megjithatë Tre, një Perëndi i vetëm, megjithatë tre Persona të dallueshëm në të njëjtën esencë të pandarë? Askush nuk mund ta kuptojë këtë gjë. Kjo është arsyeja pse shumë njerëz refuzojnë ta besojnë. Me anë të besimit kuptojmë misterin e Trinitetit, por asnjë besimtar nuk mund ta kuptojë atë.

Jo vetëm që kuptojmë kaq pak për qenien e Perëndisë, por gjithashtu

kuptojmë aq pak në lidhje me rrugët e Tij. Perëndia thotë: “mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia... Ashtu si qiejt janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja” (Isaia 55:8,9). Apostulli Pal u shkruan diçka shumë të ngjashme romakëve: “O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme janë gjykimet e Tij dhe të pashtershme janë udhët e Tij” (Romakëve 11:33). Megjithëse nganjëherë Zoti na tregon arsyen për gjërat që bën, shumë herë ne thjesht nuk mund t’i kuptojmë rrugët e Perëndisë.

Duke kërkuar të theksojmë sa pak besimtari di rreth Perëndisë nuk po sugjerojmë që Perëndia është i panjohshëm. Ne nuk mund ta nënvleftësojmë zbuluesën e madhe që Perëndia ka dhënë për veten e Tij përmes Birit të Tij. Në shumë mënyra të ndryshme Perëndia ka zbuluar shumë mbi veten e Tij. Ajo që po përpiqemi të themi është që nuk jemi në gjendje të kuptojmë plotësisht, madje edhe atë që Ai ka zbuluar. Ne duhet të jemi mirënjohës për gjithçka që mund të njohim për Perëndinë, por sa më shumë që njohim, aq më shumë përulemi nga sa pak njohim me të vërtetë.

Ka dy gjëra që kurrë nuk duhet t’i harrojmë:

Një: Ne kurrë nuk duhet të harrojmë qëllimin e Perëndisë në atë që Ai zbulon për veten e Tij, e cila nuk është dhënë për të zbuluar lavdinë esenciale të Perëndisë për ta parë Atë siç është. Por për më tepër, Ai thjesht jep njohuri të mjaftueshme mbi vetveten në mënyrë që të kemi besim tek Ai, të mbështetemi, ta duam dhe t’i bindemi Atij. Kjo është një njohuri e mjaftueshme mbi Perëndinë për gjendjen tonë të tanishme. Megjithatë në gjendjen e ardhshme, Ai do të bëjë një zbuluesë të re të vetes së Tij për ne, kështu që gjithçka që dimë tani do të jetë një hije e zbuluesës së plotë që do të na japë Ai.

Dy: Ne kurrë nuk duhet të harrojmë sa zemër të ngathët dhe të ngadaltë kemi për të pranuar gjithçka që mëson Fjala e Perëndisë mbi Perëndinë. Pavarësisht nga zbulesa e qartë që Perëndia na ka dhënë, ne akoma dimë shumë pak nga çfarë na ka zbuluar Ai.

Ndërkohë që mendon mbi atë që di për Perëndinë dhe sa e njeh Atë, lutu që ky të jetë një mjet për të të përlulur. Ta mbushtë Perëndia vazhdimisht shpirtin tënd me një frikë të shenjtë dhe të mahnitshme për Të, në mënyrë që dëshirat e liga kurrë të mos lulëzojnë në shpirtin tënd.

13.

Mos e lër zemrën të të mashtrojë!

Rregulli 9: Ruhu nga mashtrimi i zemrës sate.

Fjala e Perëndisë tepër qartë na tregon: “Zemra gënjehet më tepër se çdo gjë tjetër” dhe shumë përvoja të hidhura e vërtetojnë këtë gjë. Me këtë rregull të nëntë po flasim për një vetëmashtrim të një forme të veçantë. Rregulli për të parandaluar një paqe të tillë të rremë mund të thuhet pak a shumë kështu:

Ki kujdes, mos fol për paqe në vetvete para se të flasë Perëndia.

Ndërgjegjja jote është zëri i Perëndisë, dëgjoje se çfarë thotë! Kur mëkaton, ose kur je në dijëni të fuqisë së ndonjë dëshire mëkatore, ndërgjegjja nuk do të të lërë rehat. Kjo është mënyra e Perëndisë për të të lajmëruar për rrezikun që të kanoset. Është Perëndia që po të trazon paqen. Është Perëndia që po të trazon shpirtin në mënyrë që të kthehesh te Ai dhe t’i kërkosht që të japë paqen e Tij në shpirtin tënd. Kur Perëndia të trazon në mënyrë të tillë, rreziku më i madh është ta anashkalosh atë sikur gjithçka është në rregull. Në ditët e Jeremisë, profetët e rremë ishin fajtorë për shpalljen e një paqeje të tillë të rremë. Kështu u thotë Perëndia atyre: “Ata e mjekojnë shkel e shko plagën e popullit tim, duke thënë: “Paqe, Paqe”, kur nuk ka paqe” (Jeremia 6:14). Ti duhet të jesh i kujdesshëm të mos i flasësh shpirtit tënd si profet i rremë dhe t’i thuash: “Paqe, paqe” kur Perëndia nuk e ka dhënë atë paqe.

Pesë mënyra për të dalluar ndryshimin midis paqes që jep Perëndia dhe paqes së rremë që mund t’i japësh vetvetes.

1) Çfarëdolloj paqeje që nuk sjell urrejtje për mëkatin, që të ka trazuar paqen, është paqe e rremë.

Paqja që i jep Perëndia shpirtit, sjell bashkë me të një ndjenjë turpi dhe dëshire të shenjtë për t’i bërë dëshirat mëkatore të vdesin. Nëse shikon te Krishti, të Cilin mëkati yt ka shpuar (nëse nuk e bën këtë nuk ka as shërim as paqe) ti do të “vajtosh” (Zakaria 12:10). Kur shkon te Krishti për shërim, besimi yt mbështetet mbi Shpëtimtarin e tejshpuar dhe të plagosur. Tani

nëse e bën këtë në forcën e Frymës së Shenjtë, do të të jepet një urrejtje për mëkatin që të ka trazuar paqen. Kur Perëndia jep paqe, shpirti mbushet me turp për të gjitha mënyrat që mëkati ka prishur paqen me Perëndinë (Ezekieli 16:59-63).

Është e mundur të trazohesh nga pasojat e mëkatit dhe të mos e urresh vetë mëkatin. Për shkak se je trazuar mund të kërkosh mëshirë nga Jezu Krishti, e megjithatë, në të njëjtën kohë, të mos e lëshosh mëkatin që e do. Nëse e kërkon paqen në këtë mënyrë, kurrë nuk do të kesh paqe të vërtetë të qëndrueshme. Për shembull, ndërgjegjja të bind për dashurinë që ke për botën. Fjala e Perëndisë: “Në qoftë se ndokush do botën, dashuria e Atit nuk është në të” të trazon paqen. Në trazimin tënd kthehesh te Perëndia që të të shërojë shpirtin, por ti më shumë je i shqetësuar për pasojat e dashurisë sate për botën, sesa për ligësinë e asaj dashurie. Kjo është një shenjë e keqe! Mbase do të shpëtohesh; por nëse Perëndia nuk lejon gjëra të veçanta që do të të bënin me të vërtetë ta urresh mëkatin tënd, ti do të kesh pak paqe në këtë jetë.

2) Çfarëdolloj paqeje që nuk shoqërohet nga bindja e Frymës për “mëkat dhe drejtësi” është paqe e rremë.

Fjala e paqes që vjen nga Perëndia nuk vjen “vetëm me fjalë”, por vjen me fuqinë e Frymës së Shenjtë. Paqja e Perëndisë në të vërtetë shëron plagën. Kur i japim paqe të rremë vetes, nuk do të kalojë gjatë dhe mëkati që kishte trazuar paqen tonë, do të shpërthejë përsëri.

Si rregull i përgjithshëm, Perëndia pret që fëmijët e Tij të presin derisa të jenë të sigurt që Perëndia u ka dhënë paqe. Siç tha profeti Isaia: “Unë pres Zotin, që fsheh fytyrën e Tij në shtëpinë e Jakobit” (Isaia 8:17). Perëndia mund ta shërojë plagën e mëkatit menjëherë. Megjithatë, nganjëherë, siç bën doktori, Ai pa u ngutur pastron plagën me kujdes në mënyrë që të shërohet siç duhet. Ata që i japin një paqe të rremë vetes, kurrë nuk kanë kohë për të pritur Perëndinë të bëjë punën me kujdes. Personi i tillë shkon te Perëndia me nxitim për paqe dhe mendon se e ka marrë atë në momentin që e kërkon. Ai nuk pret Frymën e Shenjtë që ta shërojë me kujdes plagën e mëkatit.

Paqja e Perëndisë e ëmbëlson zemrën dhe i jep gëzim shpirtit. Kur Perëndia jep paqe, fjalët e Tij nuk janë thjesht fjalë të vërteta. Ato i bëjnë mirë shpirtit. “A nuk bëjnë mirë fjalët e mia?” Kur Perëndia jep paqe, e drejton dhe e ruan shpirtin, në mënyrë që të mos kthehet në marrëzi (Psalmi 85:8). Kur njerëzit e marrin sikur çdo gjë është në rregull, zemra nuk shërohet nga ligësia dhe ata vazhdojnë në gjendjen e rebelimit. Kur Perëndia jep paqe, bashkë me të vjen një ndërgjegjësim kaq i madh për dashurinë e Tij, sa që shpirti ndjehet i shtrënguar të bëjë të vdesin dëshirat mëkatore.

3) Çfarëdolloj paqeje që e trajton mëkatën në mënyrë sipërfaqësore, është paqe e rremë.

Siç e vumë re edhe pak më sipër, kjo ishte ankesa që bëri Jeremia për profetët e rremë të ditëve të tij. “Paqe, Paqe”, kur nuk ka paqe” (Jeremia 6:14). Në të njëjtën mënyrë, disa njerëz e bëjnë shërimin e plagëve të mëkateve të tyre një punë të kollajshme. Ata shikojnë ndonjë premtim në Bibël dhe mendojnë që janë shëruar. Premtimi nga Shkrimi i Shenjtë mund të shërojë vetëm kur bashkohet me besimin (Hebrenjve 4:2). Nuk është thjesht një shikim i fjalëve të mëshirës së premtimit që sjell paqen. Shikimi duhet të bashkohet me besimin derisa premtimi të bëhet i yti. Përndryshe, çfarëdolloj paqeje që merr, është paqe e rremë. Në një rast të tillë, nuk do të zgjasë gjatë para se plaga të hapet përsëri dhe do të mësoni që nuk jeni shëruar akoma.

4) Çfarëdolloj paqeje që e trajton mëkatën në mënyrë të pjesshme, është paqe e rremë.

Besimtari i sinqertë nuk do të kërkojë thjesht të shpëtojë nga dëshirat mëkatore që i shkaktojnë më shumë trazim. Të kërkojë të merresh me mëkatën që na shqetëson dhe të mos merresh me atë që na trazon më pak, do të thotë ta trajtosh mëkatën pjesërisht. Mund ta presim paqen e Perëndisë vetëm kur kemi një respekt të barabartë për të gjitha urdhërimet e Tij. Perëndia na shfajëson nga të gjitha mëkatet. Perëndia na urdhëron t’i shkulum të gjithë mëkatet tona. Ai i ka sytë tepër të pastër për të parë ligësinë.

5) Paqja e Perëndisë është paqe përlulëse, siç ishte në rastin e Davidit (Shiko Psalmin 51).

Mendo pak për përluljen e thellë që ndjeu Davidi kur Nathani i solli fjalën e faljes së Perëndisë (2Samuelit 12:13).

Përmbledhje: Nëse do të jesh i sigurt që Perëndia të japë paqen, mëso të ecësh afër me Shpëtimtarin tënd. Jezusi na tregon: “delet e mia e dëgjojnë zërin e Tij.” Ndërsa mësojmë të kemi bashkësi me Shpëtimtarin tonë, do të mësojmë të dallojmë zërin e Tij dhe zërin e një të huaji. Kur Ai flet, Ai flet si asnjë tjetër, Ai flet me fuqi. Kur flet Jezusi, në një mënyrë, apo në një tjetër, Ai do ta bëjë zemrën tënde të digjet nga brenda, siç bëri me dishepujt në rrugën për në Emaus (Lluka 24).

Dëshmia tjetër e madhe e paqes që Zoti i jep shpirtit është e mira që bën. Ne e dimë që Zoti ka dhënë paqe kur rezultati është një person më i përlulur. Ne e dimë që Zoti ka dhënë paqe kur dëshirat tona mëkatore në të vërtetë janë dobësuar. Kur premtimi i paqes të bën më shumë ta duash Zotin dhe të pastron shpirtin, kur ato përlulin zemrën në keqardhje të vërtetë për mëkatën,

kur ato të nxisin në bindje dashurie dhe i heqin shpirtit dashurinë egoiste,
atëherë Zoti ka dhënë paqe.

14.

Udhëzimet e Fundit

Që nga kapitulli i nëntë kemi folur se si të përgatisim zemrën në lidhje me punën, se si të bëjmë të vdesin dëshirat mëkatore. Në këtë kapitull të fundit do të përqendrohemi te vetë puna. Ka dy aspekte të kësaj pune.

- 1) Puna e mirëfilltë që besimtari është përgjegjës për ta kryer
- 2) Puna që vetëm Fryma e Perëndisë mund ta kryejë

1) Puna e mirëfilltë që besimtari është përgjegjës për ta kryer.

Kjo mund të përmblihet si besimi aktiv i besimtarit në fuqinë dhe autoritetin e Krishtit për të vrarë mëkatën e tij. Për të qenë më konkret, besimi duhet të besojë në gjakun e Krishtit si ilaçi i vetëm efektiv për shpirtrat e sëmurë nga mëkati. Nëse e vendos vazhdimisht besimin tënd në këtë ilaç efektiv, atëherë do të vdesësh fitimtar. Më shumë se kaq, përmes providencës së Perëndisë do të shikosh dëshirat e tua mëkatore të vdekura te këmbët e tua.

a) Disa udhëzime në lidhje me ushtrimin e këtij besimi:

i) **Besimi dhe mbështetja e sigurt në Krishtin do të të japë gjithçka që të duhet për të vrarë dëshirën mëkatore.** Përqendroje besimin tënd në këtë të vërtetë të mrekullueshme dhe vazhdimisht medito mbi të. Nga njëra anë është e vërtetë që me fuqinë tënde ti kurrë nuk do ta mposhtësh këtë dëshirë mëkatore të fuqishme. Mbase mund ta kesh provuar dhe ke dështuar kaq shpesh, sa që je lodhur me këtë betejë dhe je gati të heqësh dorë. Megjithatë duhet ta përqendrosh besimin tënd te Ai që ka fuqinë të të mundësojë të triumfosh me forcën e Tij. Mund të bëhet yti pohimi i sigurt i Palit: “Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon” (Filipianëve 4:13). Sado të fuqishme dhe të pakomandueshme të jenë dëshirat e tua mëkatore, përqendroje mendjen te plotësia e hirit të Krishtit. Fiksoje mendjen mbi thesaret e forcës, fuqisë dhe ndihmës që janë në Krishtin që të të mbështesin

(Shiko Gjoni 1:16, Kolosianëve 1:19). Mbushe mendjen vazhdimisht me mendime të tilla.

Mendo për Jezusin si Ai që u lartësua dhe u bë Princ dhe Shpëtimtar për t'i dhënë pendimin Izraelit (Veprat e Apostujve 5:31). Pendimi që Ai jep, përfshin hirin e mortifikimit (që do të thotë, fuqinë për t'i nënshtuar dëshirat e tua mëkatore dhe për t'i bërë të vdesin). Mendo përsëri për hirin që Krishti jep ndërsa besimtari qëndron në Të (Gjoni 15:1-5).

Lëre besimin të jetojë në mendime si ky më poshtë: “Unë jam i mjerë, i dobët, krijesë e paqëndrueshme. Dëshirat e mia janë tepër të forta për mua. Jam në rrezik të shkatërrohem prej tyre dhe nuk e di se çfarë të bëj. Kam shkelur të gjitha vendimet dhe premtimet për t'i bërë të vdesin dëshirat e mia mëkatore. E di nga përvoja e hidhur që nuk kam forcën t'i mposht ato. Mund ta shikoj që pa ndihmën e fuqishme të Perëndisë do të jem i humbur. I hedh sytë te Zoti Jezu Krisht dhe shikoj te Ai plotësinë e hirit dhe fuqinë për t'i bërë të vdesin këta armiqtë të mi. Shoh në Krishtin ndihmën e duhur të mjaftueshme për të më bërë të mposht të gjithë armiqtë e mi të brendshëm (bëhet fjalë për dëshirat mëkatore).”

Medito mbi pasazhe si Isaia 35:1-7 dhe 40:27-31. Beso bashkë me Apostullin Pal që ka hir të mjaftueshëm për të bërë të vdesë çdo dëshirë mëkatore (2Korintasve 12:9).

Madje megjithëse nuk e shijon fitoren në çdo konflikt (pra nuk fiton në çdo rast) vazhdo të besosh në burimet e Krishtit për të të dhënë fitoren përfundimtare.

ii) **Inkurajoje zembrën tënde të presë ndihmë nga Krishti me anë të besimit.** Ky udhëzim na çon në një fazë më të mëtejshme se e para. Na lëviz nga thjeshtë të besuarit që Krishti mund të na ndihmojë, te besimi që Ai do të na ndihmojë. Besimi ecën përpara te shpresa për çlirim të vërtetë. Besimi pret në Zotin të vijë dhe të të ndihmojë. Megjithëse çlirimi i Zotit mund të duket se po vjen ngadalë, besimi vazhdon të presë për të.

b) Disa mendime për të nxitur një besim pritës në zembrën tënde:

i) **Mendo shumë mbi Krishtin si Kryeprifti yt në qiell.** Mendo për natyrën e Tij të mëshirshme, të ndjeshme dhe të dashur. Të jesh i sigurt që Ai e ndjen pikëllimin tënd. Mbaj mend që Kryeprifti yt ka ndjeshmërinë e një nëne për fëmijët e saj të vegjël (Isaia 63:13). Mbaj mend qëllimin e madh të Jezusit për të cilin mori natyrën njerëzore. “Prandaj Ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryeprift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit. Sepse, duke qenë se Ai vetë hoqi kur u tundua, mund t’u vijë në ndihmë atyre që tundohen”. Mbahu fort në premtimin e Hebrenjve 4:15,16.

Ti ke nevojë për ndihmë shpirtërore dhe Perëndia ka Birin e Tij të ulur mbi “fronin e hirit”. Perëndia të fton të shkosh me guxim te froni i hirit që të mund të marrësh mëshirë dhe të gjesh hir në kohë nevojë.

ii) **Mendo shumë mbi besnikërinë e premtimeve të Perëndisë.** Perëndia ka bërë premtime ku mund të mbështetesh. Perëndia na tregon që besëlidhja e Tij me ne është si dielli, hëna dhe yjet që kanë drejtimit e tyre (Jeremia 31:35,36). Fiksoje shpresën tënde në premtime të veçanta në lidhje me qëllimin e veprës së Krishtit. Për shembull: “Jezusi do të shpëtojë popullin e Tij nga mëkatet” (Mateu 1:21). “Biri i Perëndisë u shfaq që të mund të shkatërrojë veprat e djallit” (1Gjonit 3:8). Të jesh i sigurt që këto premtime nuk mund të dështojnë. Ti mund të mbështetesh në besnikërinë e Perëndisë.

iii) **Medito mbi përparësitë që do të kesh për shkak se po pret ndihmë nga Jezu Krishti.** Ka dy përparësi:

a) **Duke pritur një ndihmë të tillë ne faktikisht nderojmë Krishtin përmes sigurisë sonë në Të dhe të varurit tek Ai.** Sa herë që një besimtar nderon Krishtin në këtë mënyrë, ai mund të jetë i sigurt që besimi i tij në Krishtin nuk do të zhgënjehet. Psalmisti na tregon: “Ata që e njohin emrin Tënd do të kenë besim te Ti, sepse Ti, o Zot, nuk i braktis ata që të kërkojnë.” (Psalmi 9:10). Mund të jesh i sigurt që nëse besimi yt është vendosur në Krishtin, Ai nuk do të të zhgënjëjë.

b) **Nëse me të vërtetë presim që një ndihmë e tillë të vijë nga Krishti, ne do të përdorim çdo mjet që do të na e japë këtë ndihmë.** Nëse do të ishe lypës dhe nëse do të besojë që një njeri i caktuar mund të të ndihmonte, do të bëje gjithçka të mundur që t’ia bëje të ditur nevojën tënde atij njeriu. Nëse ai premtos ndihmë dhe të tregon se si do të të ndihmojë, atëherë do të bësh gjithçka që të thotë ai. Në të njëjtën mënyrë, ti do të përdorësh këto mjete (për shembull, lutjen, meditimin mbi Fjalën e Perëndisë, bashkësinë me njerëzit e Perëndisë, etj).

iv) **Përqendroje besimin tënd në mënyrë të veçantë mbi vdekjen e Krishtit.** Arsyeja themelore për t’i bërë dëshirat e tua mëkatore të vdesin, është vdekja e Krishtit. Qëllimi kryesor i vdekjes së Krishtit ishte të shkatërronte veprat e djallit. “I Cili e dha Vetën për ne, për të na shpënguar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira.” (Titit 2:14). Ai vdiq të na çlironte nga fuqia e mëkateve tona dhe për të na pastruar nga çdo dëshirë mëkatore që na ndot.

Përqendroje besimin në Krishtin siç Ai është shpалosur në ungjill, që vdiq dhe u kryqëzua për ne. Shikoje Atë ndërsa lutet, kullon gjak dhe vdes nën peshën e mëkatit tënd. Me anë të besimit sille këtë Shpëtimtar të kryqëzuar në zemrën tënde (Efesianëve 3:17). Me anë të besimit përdore gjakun e Tij

për të gjitha dëshirat e tua mëkatore. Bëje këtë praktikë të përditshme.

2) Punën që vetëm Fryma mund ta kryejë.

Puna e mortifikimit është e mundur dhe mund të arrihet vetëm në fuqinë e Frymës së Shenjtë. Nëse Fryma e Shenjtë nuk na jep fuqi, do të punojmë kot. Le të konsiderojmë çfarë bën Fryma që puna jonë të jetë e suksesshme.

a) Vetëm Ai mund të bindë qartësisht dhe plotësisht zemrën tënde për ligësinë, fajin dhe rrezikun e dëshirave të saj mëkatore. Pa bërë Ai këtë, ti nuk do të bësh përpara përsa i përket mortifikimit të dëshirave të tua mëkatore. Kjo është gjëja e parë që bën Fryma. Ai e bind shpirtin për të gjithë ligësinë, fajin dhe rrezikun e çdo dëshire mëkatore. Fryma e Shenjtë punon derisa zemra të rrëfejë ligësinë e saj dhe dëshiron çlirim. Nëse Fryma e Shenjtë nuk e bën këtë punë, asnjë nga punët që vijnë më pas nuk mund të kryhen.

b) Fryma është në gjendje të të zbulojë plotësinë e Krishtit për të plotësuar nevojën tënde. Deri kur Fryma ta bëjë këtë, nuk do të kesh asgjë për ta ruajtur zemrën që të mos kërkojë një mënyrë të rremë për ta trajtuar mëkatën, apo të mos bjerë në dëshpërim dhe pikëllim (2Korintasve 2:7, 8).

c) Vetëm Fryma është në gjendje të të sigurojë që Krishti do të vijë të të ndihmojë dhe të të mundësojë të presësh me durim në besim derisa të vijë.

d) Është përmes Frymës që ne pagëzohemi në vdekjen e Krishtit. Ishte vetëm Ai që solli kryqin e Krishtit në zemrën tënde me gjithë fuqitë e saj vrasëse të mëkatit. Është vetëm Ai që vazhdon ta përdorë këtë ilaç të fuqishëm.

e) Fryma është autori dhe përfunduesi i shenjtërimit tënd. Është Fryma që na jep furnizime të reja dhe ndikime të hirit për shenjtëri, ndërsa dobëson fuqinë e dëshirave tona mëkatore.

f) Fryma të mbështet vazhdimisht ndërsa kërkon ndihmën e Perëndisë për të mposhtur dëshirat e tua mëkatore. Ai është “Fryma e përgjërimit” që u është premtuar atyre që shkojnë “mbi atë që kanë shpuar” (Zakaria 12:10). Ai “vetë ndërhyr për ne me psherëtima të patregueshme” (Romakëve 8:26).

